வாசகமாம். சில சப்தம் அநேக தர்ம விசிஷ்ட தர்மியின் வாசகமாம்; சில சப்தம் அநேக தர்ம விசிஷ்ட அநேக தர்மியின் வாசகமாம். எப்பதத்திற்கு எப்பொருளில் சக்தியுண்டோ, அப்பதம் அப்பொருளின் வாசகமெனப்படும். எங்ஙனம்: கட பதத்திற்குக் கடத் தன்மை வடிவினதாகிய ஒரு தர்ம விசிஷ்ட தர்மியிலும், கோ பதத்திற்குக் கோத்தன்மையாகிய ஒரு தர்ம விசிஷ்ட தர்மியிலும் சக்தியுண்டு. அது அவற்றின் வாசகமாம். தேனுபதத்திற்குப் பிரசவமும் கோத்தன்மையுமாகிய அநேக தர்ம விசிஷ்ட ஒரு தர்மியில் சக்தியுளது. அது அதன் வாசகமாம். புஷ்பவந்தரென்னும் பதத்திற்குச் சந்திர சூரியத்தன்மை வடிவினவாகிய அநேக தர்ம விசிஷ்ட அநேக தர்மியாகிய சந்திர சூரியர்களிடத்துச் சக்தியுளது. அப் புஷ்பவந்தரென்னும் பதம் சந்திர சூரியர்களிருவரின் வாசகமாம். எந்தத் தர்ம விசிஷ்டத்திற் சக்தியுளதோ அத் தர்மத்தை விட்டுக் கேவல ஆசிரயத்தின் ஞானம் இலக்ஷணையினாலுண்டாகின்றது. இலக்ஷணையின்றி யுண்டாவதில்லை. ஆதலால் கட முதலிய பதங்களால் கேவல வியக்தியின் போதம் இலக்ஷணையினாலுண்டாகின்றது. அநேக தர்ம விசிஷ்ட தர்மியின் வாசகமாகிய தேனுபத மெதுவோ, அதனால் ஒரு தர்மத்தை விட்டு ஒரு தர்ம விசிஷ்ட தர்மியின் ஞானம் இலக்ஷணையின்றி யுண்டாகாது. ஆதலால் தேனுபதத்தால் பிரசவியாத கோவின் அல்லது பிரசவித்த எருமையின் ஞானம் சக்தியினாலுண்டாகாது. சிலவிடத்துக் கோமாத்திரத்தின் ஞானம் தேனுபதத்தாலுண்டாகின்றது. அது பாகத்தியாக லக்ஷணையால் உண்டாகின்றது; சக்தியாலுண்டாவதில்லை. அங்ஙனமே புஷ்பவந்தரென்னும் பதத்தால் சந்திரனை விட்டுச் சூரியனது ஞானமும் சூரியனை விட்டுச் சந்திரனது ஞானமும் சக்தியாலுண்டாகிறதில்லை. இவ்வாறு சக்திவாதத்தி லெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அதுவே சம்பவிக்கிறது. சக்தியானது விசிஷ்டத்தின் கணுளது; சக்தியால் விசேஷியத்தின் ஞானமுண்டாமெனக் கூறுதல் முற்றும் பொருத்தமுடையதன்று. எந்தத் தர்மமுடைய அர்த்தத்தில் பதத்தின் சக்தியுளதோ, அதனினும் குறைந்த அல்லது அதிகமான அர்த்தம் இலக்ஷணையினால் தோற்றும்; சக்தியினால் அந்தத் தர்மமுடைய அர்த்தமே தோற்றுமென்பது நியமம். வியக்தி மாத்திரத்தில் சக்தி யுண்டு, விசிஷ்டத்தி லில்லையெனக் கூறும் இத் தருமராஜரது அபிப்பிராய மெதுவோ, அது பொருந்

தாது. ஏனெனின், விசிஷ்ட வாசக பதத்தின் சக்தியால் விசேஷி யத்தின் ஞானமுண்டாகின்றதென்பது தர்மராஜரால் சொல்லப் பட்டது. வியக்தி மாத்திரத்தில் சக்தி விரும்பப்பட்டதாகுமாயின், வியக்தி மாத்திரத்தில் பதத்தின் சக்தியால் அதன் ஞானமுண்டா கும்வண்ணங் கூறுவர். விசிஷ்ட வாசக பதத்தினைக் கூறார். வியக்தி மாத்திரத்திற் சக்தி ஒருவர் மதத்தினுமில்லை. அது எல்லோர்மதத்தி னும் விருத்தமாம். சிரோமணி பட்டாசாரியர் வியக்தி மாத்திரத் தில் சக்தி யங்கீகரித்துளராயினும் பதத்தால் அர்த்தத்தின் ஸ்மிரு தியும் சாப்தபோதமும் சாதி விசிஷ்டத்தினவாக அவர் மதத்தி லுண்டாகின்றன. வியக்தி மாத்திரத்தின் சாப்தபோதம் சக்தியால் ஒருவர் மதத்தினும் உண்டாவதில்லை. கடமுதலிய பதங்களுக்குச் சாதி விசிஷ்டத்திலும் சக்தி யுண்டு. கேவல வியக்தியிலும் சக்தி யுண்டு. சிலவிடத்து ஜாதி விசிஷ்டத்தின் ஞானமுண்டாகின்றது. சிலவிடத்துக் கேவல வியக்தியின் ஞான முண்டாகின்றது. அரி யென்னும் சொல் பலபொருளுடையதாதல்போல எல்லாப் பதங் களும் பலபொரு ளுடையனவாமென் றிவ்வாறு கூறின், இப் பொருள் முற்றும் பிழைபாடுடையதாம். அவர் நூல்களினும் இப் பொருளில்லை. பிழைபாடுடைமைக்கு இது ஏதுவாம்:—இலக்ஷணை யினால் யாண்டு நிருவாக முண்டாகின்றதோ, ஆண்டுப் பலபொரு ளில் சக்தியை விடுகின்றனர். ஒருபொருளில் சக்தியையும் மற்ற தில் இலக்ஷணையையும் அங்கீகரிக்கின்றனர். தர்மராஜரோ நீலமுதலிய சொற்களுக்குக் குணத்திற் சக்தியும், குணியில் இலக்ஷணையுமாம்; இரண்டினும் சக்தி யிருத்தல் ஓரிடத்து மில்லையென்று எழுதியிருக் கின்றனர். ஆதலால் இலக்ஷணையின் அச்சத்தான் பல பொருண்மை யை யங்கீகரிப்பதன்று. ஆனால் பல பொருண்மையின் அச்சத்தான் இலக்ஷணையை யங்கீகரித்தலாம். ஆதலால் விசிஷ்டத்திலும் சக்தி யுண்டு; வியக்தி மாத்திரத்திலும் சக்தி யுண்டென்னும் பிழைப் பொருளில் தருமராஜருக்குத் தாற்பரியமில்லை. ஆனால் விசிஷ்டத் தில் சகல பதங்களுக்கும் சக்தி யுண்டு. அவ்விசிஷ்டத்தில் சக்தி யின் மான்மியத்தால் சில விடத்து விசிஷ்டத்திற்கு அந்நிய பதார் த்தங்களோடு அந்நுவய முண்டாகின்றது. சிலவிடத்து விசேஷிய த்திற்கு அந்நிய பதார்த்தங்களோடு அந்நுவய முண்டாகின்றது. யாண்டு விசிஷ்டத்தில் அந்நுவயத்திற்கு யோக்கியதை யுண்டா கின்றதோ, ஆண்டு விசிஷ்டத்தின் அந்நுவய போதமும், யாண்டு

விசிஷ்டத்தில் அந்நுவயத்திற்கு யோக்கியதை யில்லையோ, ஆண்டு விசேஷிய மாத்திரத்தின் அந்நுவய போதமும் சக்தியா லுண்டா கின்றனவென்பது தர்மராஜர்மதம். அது கூடாது. ஏனெனின்,சக்தி விசிஷ்டத்திலும், இலக்ஷணையின்றி வியக்திமாத்திரத்தின் அந்நுவய போதமுமங்கீகரிக்கின் தேனுபீதத்தாலும்இலக்ஷணையின்றிப் பிரச வியாதகோவின் ஞானமும், பிரசவித்தளருமையின் ஞானமு முண் டாதல் வேண்டும். புஷ்பவந்தரென்னும் பதத்தால் இலக்ஷணை யின்றிச் சூரியனென்றின் அல்லது சந்திரனென்றின் ஞான முண் டாதல் வேண்டும். உண்டாகிறதில்லை யாகலின், அநித்தியம் குடம் என்றல் முதலிய வாக்கியங்களில் குடமுதலிய பதங்களுக்கு விய க்திமாத்திரத்தில் பாகத்தியாக லக்ஷணையாம். வெகு பிரயோகங் களில் வியக்திமாத்திரத்தின் ஞான முண்டாகுதலான் சக்தியினு லேயே ஞான முண்டாகின்ற தெனக் கூறின், அதற்குச் சமாதா னம் வருமாறு:—பிரயோக மிகுதிப்பாட்டால் பொருளில் சக்கியத் தன்மை யங்கீகரிக்கின் நீலமுதலிய பதங்களின் பிரயோகமிகுதிப் பாடு குணியிலுளது; அதுவும் சக்கியமாதல்வேண்டும். நீலமுதலிய பதங்களுக்குக் குணி சக்கியமன்று, இலக்ஷியமாமென்று தருமு ராஜரும் வேதாந்தசூடாமணி யென்னும் உரையில் அவர் புத்திரரும் எழுதியிருக்கின்றார்கள். ஆதலால் யாண்டு விசிஷ்டவாசகபதத்தான் விசேஷிய மாத்திரத்தின் ஞானமுண்டாகின்றதோ, ஆண்டு முழுவ தும் பாகத்தியாக லக்ஷணையாம். ஆனால் அது நிரூட லக்ஷணையாம். நிரூட லக்ஷணைக்குச் சக்தியினும் சிறிதுதான் பேதம். அதன் பிர யோக மிகுதிப்பா டுண்டாகின்றது. எப்பொருளில் சத்தப்பிர யோகத்தின் மிகுதிப்பாடுளதோ, அப்பொருளில் முழுவதும் சக்தி யை யங்கீகரிக்கின் சாதிசக்தி வாதத்தில் வியக்தியின்ஞானம் முழு வதும் இலக்ஷணையா லுண்டாகின்றது. அது பொருத்தமுடைய தாகாது. நியாயமதத்திலும் இராஜ புருஷனென்றல் முதலிய வாக் கியங்களில் இராஜனென்னும் பதத்திற்கு இராஜ சம்பந்தமுடைய தன்கண்முழுதும் இலக்ஷணையாம். அது அசங்கதமாகும்(பொருத்த மின்றியதாம்). இவ்வாற்றான் விசிஷ்டவாசக பதத்தான் விசே ஷிய மாத்திரத்தின் ஞானம் இலக்ஷணையின்றி யுண்டாகாது. ஆத லால் மகாவாக்கியங்களில் இலக்ஷணை யுண்டென்னும் சாம்பிரதா யிகமதமே ஜிஞ்ஞாசுவுக்குக் கொள்ளத்தக்கதாம். வேதாந்த வாக்கியங்களான் அசங்கப் பிரஹ்மத்தின் ஆத்மரூபமான சாக்ஷாத்

காரமுண்டாகின்றது. அதனால் பிரவிருத்தி நிவிருத்தியின்றிய பிர ஹ்மவடிவமாய் நிலைத்தலாகிய பயனுண்டாகின்றது. இது அத்வைத வாதத்தின் சித்தாந்தமாம்.

சரு. மீமாம்ஸக மதம்.

அதில் மீமாம்ஸையை யநுசரித்தவர்கள்சங்கை யிதுவாம்:— சகல வேதமும் பிரவிருத்தி அல்லது நிவிருத்தியை யறிவிப்பன வாம். பிரவிருத்தி நிவிருத்திகளின்றிய பொருளை வேதம் அறி விப்பதில்லை. அறிவிக்குமாயின், பயனின்றிய பொருளை யறிவிக் கும் வேதம் அப்பிரமாணமாகும். ஆதலால் விதி நிஷேதமின்றிய வேதாந்த வாக்கியங்களுக்கு விதிவாக்கியங்களோடு சம்பந்த மிரு த்தலின் விதி வாக்கியங்களுக்கு வேதாந்த வாக்கியம் சேஷ (சாதன) மாம். சில வாக்கியங்கள் கர்மஞ் செய்வோனது சொரூப த்தை யறிவிப்பனவாம். அது துவம்பதார்த்தத்தினை யறிவிக்கும் பஞ்சகோச வாக்கியமாம். சில வாக்கியங்கள் கர்ம சேஷ (சாதன)மான தேவதையின் சொரூபத்தை யறிவிப்பனவாம். அது தற்பதார்த்தத்தை யறிவிக்கும் வாக்கியமாம். ஜீவப் பிரஹ்மங்க ளின் அபேதத்தை யறிவிக்கும் வாக்கியங்களுக்குப் பொரு ளிது வாம்:—கர்மஞ் செய்யுஞ் சீவன் தெய்வத்தன்மையை யடைகின் றான். ஆதலால் கர்மம அவசியம் செய்யத்தக்கதாம். இவ்வாறு கர்மத்தின் பயனைத் துதித்தலான அபேதத்தை யறிவிக்கும் வாக் கியம அர்த்தவாதரூபமாம். மீமாம்ஸை மதத்தில் தேவதை மந்திர மயமாம். விக்கிர முடையதும் ஐசுவரிய முடையதுமாகிய ஒரு தே வதை யில்லையாகலின் தெய்வத்தன்மையின் அடைவைச் சொல்லு தல் சம்பவியாது; என்றாலும் சம்பாவனை மாத்திரத்தால் கர்ம பலத்தின் ஸ்துதியாம். அங்ஙனமன்றோ? கிருஷ்ணப் பிரபையின் உவமை கோடிசூரியப் பிரபையாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆண்டுக் கோடி சூரியப் பிரபை அப்பிரசித்தமாம். என்றாலும் சம்பாவனை யால் உவமை சொல்லப்பட்டது. கோடி சூரியனது பிரபை ஒசிட த்திருக்குமாயின் கிருஷ்ணப் பிரபையின் உவமை சம்பவிக்கும். இங்ஙனமே சர்விஞ்ஞத்துவம் (முற்றறிவுடைமை) முதலிய குண விசிஷ்ட பரமைசுவரிய முடைய ஓர் அற்புத தெய்வ மிருக்கின், அப்படிப்பட்ட சொரூபம் கர்மஞ் செய்வோனுக்குண்டாம். இவ் வாறுசம்பாவனையால் தெய்வத்தன்மையின் அடைவு சொல்லப்பட்

டிருக்கிறது. இவ்வாற்றான் எல்லா வேதமும். சாக்ஷாத்தாகவாவது பரம்பரையாக வாவது பிரவிருத்தி நிவிருத்திகளை யறிவிப்பன வாம். பிரவிருத்தியில் உபயோகமின்றிய பிரஹ்மஞானம் வேதவாக்கியங்களால் சம்பவியாது.

௭௭. பிராசீன விருத்திகாரர் மதம்.

பிராசீன விருத்திகாரர் வேதாந்தியெனப் படுவர். அவர் மதம் இதுவாம்:— கர்மவிதிப் பிரகரணத்தில் வேதாந்த வாக்கியங்களில்லை; ஆதலால் பின்னப் பிரகரணத்தில் படிக்கப்பட்ட வேதாந்த வாக்கியம் கர்ம விதியின் சேஷ (சாதன) மன்று. உபாசனை விதி வேதாந்தப் பிரகரணத்தி லுளது. ஆதலால் சகல வேதாந்த வாக்கியங்களும் உபாசனை விதியிற் சேஷ (சாதன) மாம். துவம்பதார்த்தத்தை யறிவிக்கும் வாக்கியம் உபாசகனது சொரூபத்தை யறிவிக்கின்றது; தத்பதார்த்தத்தை யறிவிக்கும் வாக்கியம் உபாசியத்தின் சொரூபத்தை யறிவிக்கின்றது. துவம் பதார்த்த தத்பதார்த்தங்களின் அபேதத்தை யறிவிக்கும் வாக்கியங்களுக்குப் பொருளிதுவாம்:— சம்சார தசையில் ஜீவப் பிரஹ்மங்களுக்குப் பேத முண்டு. உபாசனையின் வலியால் மோக்ஷ தசையில் அபேத முண்டாகின்றது. அத்வைத வாதத்திலோ என்றும் அபேதமாம். பேதத் தோற்றம் சம்சாரதசையினும் பிரம (மயக்க) வடிவினதாம். இம்மதத்தில் சம்சாரதசையில் பேதமும், மோக்ஷதசையில் அபேதமுமுண்டாகின்றன. மோக்ஷ தசையினும் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் பேதத்தை யங்கீகரிப்பவர் இம்மதத்தில் தோஷம் கூறுகின்றனர். ஜீவனிடத்துப் பிரஹ்மத்தின் பேதம் சொரூபமாக வுளதா? அல்லது உபாதியானுகியதாயுளதா? சொரூபமாகப் பேத மங்கீகரிக்கின் எத்துணைச் சொரூபமுளதோ, அத்துணைப் பேதத்தின் நிவிருத்தி யுண்டாகாது. மோக்ஷ தசையில் பேதம் நீங்குதற்பொருட்டு ஜீவனது சொரூபத்தின் நிவிருத்தியை யங்கீகரிக்கின், சித்தாந்தத்தின் நீக்கமும் மோக்ஷத்திற்குப் புருஷார்த்தத்தன்மை யின்மையுமுண்டாகும். ஏனெனின், மோக்ஷதசையில் சொரூபத்தின் நிவிருத்தியை விருத்திகாரர் அங்கீகரிக்கவில்லை. ஒருவர் சித்தாந்தத்திலும் மோக்ஷத்தில் சொரூபத்தின் நிவிருத்தி உண்டாகிறதில்லை. யாவராயினும் சொரூப நிவிருத்தியை மோக்ஷ தசையில் அங்கீகரிக்கின் சொரூப நிவிருத்தியில் ஒரு புருஷனுக்கும் அபிலாஷை யுண்டாகாது. ஆதலால் மோக்ஷத்தில் புருஷார்த்தத் தன்மையின்

இன்மை யுண்டாகும். புருஷனது அபிலாசைக்கு விஷயம் எதுவோ அது புருஷார்த்த மெனப்படும். ஆதலால் ஜீவனிடத்துப்பிரஹ்மத்தின் பேதம் சொரூபமாக அங்கீகரிக்கின், மோக்ஷ தசையில் அபேதம் சம்பவியாது. ஜீவனிடத்துப் பிரஹ்மத்தின் பேதத்தை உபாதியானதாகக் கூறின் உபாதி நிவிருத்தியால் மோக்ஷதசையில் அபேதமோ சம்பவிக்கும். ஆனால் அத்வைத மதத்தினும் இம்மதத்திற்குப் பேதம் சித்திக்காது. ஏனெனின், அத்வைத வாதத்தினும் உபாதியானகிய பேதம் அங்கீகாரமாம். உபாதியானகிய பேதமும் மித்தையாகும். அதன் நிவிருத்தியும் அத்வைத வாதத்தைப்போலக் கேவலஞானத்தால் அங்கீகரிக்கத் தக்கதாம். மோக்ஷத்தின் பொருட்டு உபாசனைக்கிரியை பயனற்றதாகும். விருத்திகாரர்மதத்தில் நையாயிகர் முதலியோர் இக்குதர்க்கம் செய்கின்றனர். அது பொருந்தாது. ஏனெனின், ஜீவனிடத்துப் பிரஹ்மத்தின் பேதம் சொரூபமாயில்லை; உபாதியானகியதாயுளது. உபாதி மித்தையாமாயின், உபாதியானகிய பேதமும் மித்தையாம். அதன் நிவிருத்தி கேவல ஞானத்தானாம். விருத்திகாரர் மதத்தில் ஆகாய முதற்பொருள்கள் பிரளயபரியந்தம் நிலைத்துள்ளனவாம். அவை மித்தையன்று. அங்ஙனமே ஜீவனது உபாதியாகிய அந்தக்கரண முதலியனவும் சத்தியமாம். ஞானமாத்திரத்தான் அவற்றின் நிவிருத்தி யுண்டாகிற தில்லை. மோக்ஷ தசையில் அந்தக்கரண முதலியவற்றின் நாச முண்டாகின்ற தாகலின், துவம்ஸ சூனியத் தன்மை வடிவினதாகிய நித்தியத்தன்மை விருத்திகாரர் மதத்திலும் பொருந்தாதாயினும், ஞானத்தாற் பாதிக்கப்படுதற் றன்மையின்மை வடிவினதாகிய நித்தியத்தன்மை விருத்திகாரர் மதத்தில் சகல பதார்த்தங்களினும் சம்பவிக்கின்றது. இவ்வாற்றான் உபாதி சத்தியமாம்; அச்சத்திய உபாதியானகிய பேதமும் சத்தியமாம். ஜலசையோகமாகியசத்திய உபாதியானகியசீதளத்தன்மைபிருதிவியிற் சத்தியமாம்; அங்ஙனமே சத்திய வுபாதியானய பேதமும் சத்தியமாம். அச்சத்திய பேதத்தின் நிவிருத்தியும் உபாதியின் நிவிருத்தியும் ஞான மாத்திரத்தா லுண்டாகாது. ஆனால் நித்திய கர்ம வுபாசனைகளோடு கூடிய ஞானத்தான் உபாதி நீங்குதலான் மோக்ஷ தசையில் பேதம் நிவிருத்தியாகின்றது. அத்வைதமதத்தில் சகல வுபாதிகளும் பேதமும் மித்தையாம். அவற்றிற்கு ஞானமாத்திரத்தால் நிவிருத்தி யுண்டாகின்றது. சம்சாரதசையிலும் மித்தையா

கிய உபாதியால் பாரமார்த்திகமான அத்வைதத் தன்மை கெடாது. ஆதலால் அத்வைத மதத்தோடு விருத்திகாரர் மதத்திற்குப் பேதமுண்டு. இவ்வாற்றால் விருத்திகாரர் மதத்தில் பேதத்தை யறிவிப்பனவும் அபேதத்தை யறிவிப்பனவுமாகிய வாக்கியங்களின் கதி சம்பவிக்கின்றது. சீவனிடத்துப் பிரஹ்மத்தின் பேதத்தை யறிவிக்கும் வாக்கியமோ சம்சாரிக ஜீவனது சொரூபத்தை யறிவிக்கின்றது. அபேதத்தை யறிவிக்கும் வாக்கியம் முக்த ஜீவனது சொரூபத்தை யறிவிக்கின்றது. முக்த தசையினும் பேதத்தை யங்கீகரிக்கின், அவர்கள் மதத்தில் அபேதத்தை யறிவிக்கும் வாக்கியங்களுக்குப் பாதமுண்டாகின்றது. அத்வைத வாதத்தில் எப்போதும் அபேதம் அங்கீகாரமாம். அம்மதத்தில் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் பேதத்தை யறிவிக்கும் வாக்கியங்களுக்குப் பாதமுண்டாகின்றது. ஆதலால் சம்ஸார தசையில் பேதமும் முக்தி தசையில் அபேதமும் அங்கீகரித்தல் தகுதியாம்.

இம்மதமும் நலமுடைய தன்று. ஏனெனின், சகல வேதாந்த வாக்கியங்களும் தள்ளத் தகாததும் கொள்ளத்தகாததுமாகிய பிரஹ்மத்தை யறிவிப்பனவாம். விதியின் சேஷ (சாதன)மான பொருளை யறிவிப்பன வாகா. இவ்வர்த்தத்தினை உத்தர மீமாம்ஸையின் முதல் அத்தியாயத்தின் நான்காவது சூத்திரத்தின் வியாக்கியானத்தில் பாஷியகாரர் விஸ்தாரமாய் எழுதி யிருக்கின்றனர். சில மந்த மதியுள்ள புருடருக்கு மீமாம்ஸை விருத்திகாரர் முதலியோர் மதத்தில் அதிக சிரத்தையுண்டாய்ப் புத்தி சாஸ்திரத்தில் பிரவேசிக்குமாயின் பாமதீநிபந்தனம் பிரஹ்மவித்தியாபரண முதலிய வியாக்கியானங்களோடு கூடிய பாஷிய விசாரத்தால் புத்தி தோஷத்தை நிவிருத்தி செய்யவேண்டும். சூத்திர பாஷிய விசாரத்தில் புத்தி சாமர்த்தியமுடையதன்றாயின், அவன் பாஷியகாரரது வியாக்கியானங்களோடு கூடிய உபநிடத நூல்களை விசாரிக்கக்கடவன். அவற்றின் தாற்பரியம் தள்ளத்தகாததும் கொள்ளத்தகாததுமான பிரஹ்ம ஞானத்தின்கண்ணும். உபாசனாவிதியில் தாற்பரிய மில்லை. ஏனெனின், இலௌகிக வாக்கியத்தின் தாற்பரியமோ பிரகரண முதலியவற்றான் அறியப்படுகின்றது. அந்தப் பிரகரண முதலியன காவியப்பிரகாச காவியப்பிரதீபங்களில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

௪அ. ஆறுவைதிக வாக்கியங்களினது தாற்பரியத்தின் இலிங்கம்.

வைதிக வாக்கியங்களின் தாற்பரியவுணர்ச்சிக்கு ஏது உபக்கிர மோபசங்கார முதலிய ஆறும். (க) உபக்கிரம உபசங்காரங்களின் ஒருவடிவாந்தன்மை, (௨) அப்பியாசம், (௩) அபூர்வதை, (௪)பலம் (௫) அர்த்தவாதம், (௬) உபபத்தியென்னும் ஆறும் வைதிகவாக்கியங் களினது தாற்பரியத்தின் இலிங்கமாம். இவற்றால் வைதிக வாக்கியங் களின் தாற்பரியம் அறியப்படுதலால் இவை தாற்பரியத்தின்இலிங்க மெனப் படுகின்றன. தூமத்தான் வன்னி யறியப்படுதலால் தூமம் வன்னியின் இலிங்கமெனப்படும். உபநிடதங்கட்கு வேறாய்க் கர்ம காண்டத்தை யறிவிக்கும் வேதத்திற்குத் தாற்பரியம் கர்மவிதி யின்கண்ணும். உபக்கிரமோபசங்கார முதலியன பூர்வ வேதத் தின் கர்மவிதியின்கண்ணதாதல் ஜைமினியாற் செய்யப்பட்ட பன் னிரண்டத்தியாயமுள்ள பூர்வமீமாம்ஸையின்கண் தெளிவாயுளது. உபநிஷத வடிவமான வேதத்தின் உபக்கிரமோபசங்கார முதலி யன அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணவாம். ஆதலால் அத்துவி தீயப் பிரஹ்மத்தில் அவற்றிற்குத் தாற்பரியமாம். எங்ஙனம்: சாந்தோக்கியத்தின் ஆறுவது அத்தியாயத்தின் உபக்கிரமத்தில் அதாவது ஆரம்பத்தில் அத்விதீயப் பிரஹ்ம முளது. உபசங்காரத்தி லும் அதாவது முடிவிலும் அத்விதீயப்பிரஹ்மமுளது. எப்பொருள் ஆரம்பத்திலுளதோ அதுவே அந்தத்தினு மிருக்குமாயின், ஆண்டு உபக்கிரமோபசங்காரங்களின் ஒருவடிவாந்தன்மை சொல்லப்படு கின்றது. அடிக்கடி சொல்லுதற்கு அப்பியாசமென்று பெயர். சாந்தோக்கியத்தின் ஆறுவது அத்தியாயத்தில் ஒன்பதுமுறை தத் துவமஸி வாக்கியமுளது. ஆகலின் அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத்தில் அப்பியாசமாம். பிரமாணாந்தர (வேறுபிரமாண)ங்களால் அறியப் படாத தன்மையினை அபூர்வதை யென்பர். உபநிடத வடிவமான சத்தப்பிரமாணத்தின் வேறான பிரமாணங்களுக்கு அத்துவிதீயப் பிரஹ்மம் விஷயமாதலில்லை. ஆகலின், அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத்தில் அறியப்படாத தன்மை வடிவினதாகிய அபூர்வதை யுளது. அத்து விதீயப் பிரஹ்மத்தின் ஞானத்தால் மூலத்தோடு கூடியசோகமோக ங்களின் நிவிருத்தி பலமெனப் படுகின்றது. ஸ்துதியை அல்லது நிந் தையை யறிவிக்கும் வாக்கியம் அர்த்தவாத மெனப்படும். அத்துவி

தீயப்பிரஹ்மஞானத்தின் ஸ்துதி உபநிடதங்களில் தெளிவாயுளது. கூறும் பொருளிற்கு அநுகூலமான யுக்தியினை உபபத்தி யென்பர். சாந்தோக்கியத்தில் சகல பதார்த்தங்களுக்கும் பிரஹ்மத்தோடு அபேதம் சொல்லுதற் பொருட்டுக் காரியத்திற்குக் காரணத்தோடு அபேதத்தைப்பிரதிபாதித்தல் அநேக திருஷ்டாந்தங்களாற் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. இவ்வாறே ஆறு இலிங்கங்களான் எல்லா வுபநிடதங்களுக்கும் தாற்பரியம் அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண்ணாம். இந்த ஆறு இலிங்கங்களையும் உபநிடதங்களின் வியாக்கியானங்களில் பாஷியகாரர் தெளிவாய் எழுதியிருக்கின்றனர். அவற்றில் வேதாந்த வாக்கியங்களுக்கு அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத்தில் தாற்பரிய நிச்சய முண்டாகின்றது. எப்பொருளில் சொல்லுவானது கருத்தின் உணர்ச்சி யுண்டாகின்றதோ, அப்பொருளின் உணர்ச்சி கேட்பவனுக்குச் சத்தத்தா லுண்டாகின்றது. ஏனெனின், சுத்தத்தினது சக்தியின் அல்லது இலக்ஷணை விருத்தியின் ஞானம் சாப்தபோதத்திற் (சொல்லுணர்ச்சிக்) குக் காரணமாம்.

௪௬. அவாய்நிலைமுதலிய நான்கும் சாப்தபோதத்தின் சககாரிகளாமெனல்.

அவாய்நிலை (ஆகாங்க்ஷை) யுணர்வு, தகுதி (யோக்கியதை) யுணர்வு, தாற்பரியவுணர்வு, ஆசத்தி (அண்மை) யென்னும் நான்கும் சககாரிகளாம் ஒரு பதார்த்தத்திற்கு வேறு பதார்த்தத்தோடு கொண்டுகூட்டுணர்வின்மை அவாய்நிலை(ஆகாங்க்ஷை)யெனப்படும். இவன் வருகின்றான் புத்திரன் இராஜனது புருஷன் நீக்கப்படுக வென்னும் வாக்கியத்தில் இராஜ பதார்த்தத்திற்குப் புத்திர பதார்த்தத்தோடு கொண்டுகூட்டுணர்வுண்டாகிய பின்னர்ப் புருஷனென்னும் பதார்த்தத்தோடு கொண்டுகூட்டுணர் வின்மையால் (அந்நுவயபோத மின்மையால்) சாப்தபோத முண்டாகிறதில்லை; ஒரு பதார்த்தத்தோடு அந்நுவய முண்டாகிய பின்னர் அந்நுவய போதமின்மை வடிவினதாகிய அவாய்நிலை யின்மையான். ஸ்தூலக்கிரமம் இதுவாம்:—அவாய்நிலை என்பது இச்சைக்காம். அதுசேதனத்திலிருக்கினும் பதத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் எவ்வளவுகாலம் வேறுபதார்த்தங்களோடு அந்நுவயத்தின் ஞான முண்டாக்கவில்லையோ, அவ்வளவுகாலம் தனது அர்த்தத்தின் அந்நுவயத்தின்பொரு

ட்டு வேறுபதத்தின் இச்சை சமானமாய்த் தோற்றுகின்றது. அந்நுவய போதமுண்டாகியபின்னர்த் தோற்றுதெதுவோ அது அவாய்நிலை யெனப்படும். அவாய்நிலையின் சொரூபம் சூக்ஷ்மக் கிரமமாக நூல்களில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அது கடினமாகலின் அதன் தன்மை மாத்திரம் அறிவிக்கப்பட்டது. இராஜனது புத்திரன் வருகின்றான் என்றிவ்வாறு இராஜபதார்த்தத்திற்குப் புத்திர பதார்த்தத்தோடு அந்நுவயபோதமுண்டாகியபின்னர்ப் புருஷபதார்த்தத்தோடு அந்நுவய போதத்திற்கு ஏதுவான அவாய்நிலை இராஜ பதார்த்தத்திலில்லையாகலின், இராஜனது புருஷனை நீக்கிவிடு என்னும் ஞானமுண்டாகிறதில்லை. ஆனால் புருஷனை நீக்கிவிடென்னும் ஞானமுண்டாகின்றது. அவாய்நிலையுணர்வு சாப்தபோதத்திற்கு ஏது வாகாவிடின் இராஜாவின் புத்திரன் வருகின்றான்; இராஜாவின் புருஷனை நீக்கிவிடென்னும் ஞான முண்டாதல் வேண்டும். ஆதலால் அவாய்நிலை யுணர்வு சாப்த போதத்திற்கு ஏதுவாம். ஒரு பதார்த்தத்திற்கு வேறு பதார்த்தத்தோ டுள்ள சம்பந்தம் யோக்கியதை (தகுதி) யெனப்படும். தகுதியில்லா விடத்துச் சொல்லுணர்ச்சியுண்டாகாது. தீயால்நனைக்கின்றானென்னும் வாக்கியத்தில் வன்னியின்கண்ணுள்ள கரணத்தன்மை வடிவினதாய மூன்றும் வேற்றுமைப் பொருட்குத் தெளித்தற் பொருளில் நிரூபிக்குந் தன்மைச் சம்பந்த வடிவினதாய தகுதி யில்லை. ஆதலால் சாப்தபோத முண்டாகிற தில்லை. சாப்தபோதத்தில் தகுதி யேதுவாகாவிடின், தீயால் நனைக்கின்றான் என்னும் வாக்கியத்தில் சாப்தபோத முண்டாதல் வேண்டும். சொல்லுவோனது இச்சையைத் தாற்பரிய மென்பர். எவ்வர்த்தத்தில் தாற்பரிய ஞான முண்டாக வில்லையோ, அதன் சாப்தபோத முண்டாகாது. எங்ஙனம்: மாவைக் கொண்டுவா வென்னும் வாக்கியத்தான் போஜன சமயத்தில் சொல்லுவோனது இச்சையாகிய தாற்பரியம் குதிரையின்கண் நிகழா தாகலின் குதிரையின் சாப்தபோத முண்டாகாது. அங்ஙனமே நடக்கும் சமயத்தில் * மாவின் சாப்தபோத முண்டாகிற தில்லை. தாற்பரிய ஞானம் சாப்தபோதத்திற்கு ஏதுவாகாவிடின், மாவைக்கொண்டு வா வென்னும் வாக்கியத்தான் போஜன சமயத்தில் குதிரையின் ஞானமும், நடத்தற் சமயத்தில் மாவின் ஞானமு முண்டாதல் வேண்டும். ஆதலால் சாப்தபோதத்தில் தாற்பரியஞானம் ஏதுவாம்.

* மா = மாம்பழம், மாவு.

ஈண்டிவ்வாறு சங்கை யுண்டாகின்றது:— சொல்லுவானது இச்சையினைத் தாற்பரிய மென்பர். கிளியின்வாக்கியத்தில் சொல்லுவானது இச்சையில்லை. கிளியின் வாக்கியத்தால் சாப்த போத முண்டாகின்ற தாகலின் தாற்பரிய ஞானம் சாப்த போதத்திற் கேதுவாதல் சம்பவியாது. மீமாம்ஸகர் வேதத்தை நித்தியமாகக் கொள்ளுகின்றனர். அவர்கள் மதத்தில் ஈசுவரனது அங்கீகார மில்லை. வேறெந்தச் சீவனும் வேதத்திற்குக் கர்த்தாவல்லன். ஆனால் வேதம் நித்தியமாம். அவர்களுக்குச் சொல்லுவோனது இச்சை யாகிய தாற்பரியத்தின் ஞானம் வைதிக வாக்கியங்களிற் சம்பவி யாது.

இதற்குச் சமாதானம் மஞ்ஜூஷாவென்னும் நூலில் நாகோஜி பட்டர் இவ்வாறு எழுதி யிருக்கின்றனர்:— சகல சாப்தபோதத் திற்கும் ஏது தாற்பரிய ஞான மாகுமாயின், இந்தத் தோஷமுண் டாம். சகல சாப்தத்திற்கும் ஏது தாற்பரிய ஞானமன்று. ஆனால் நாநார்த்த பதங் (பலபொருட்சொற்) களோடு கூடிய வாக்கிய ஜந் நிய சாப்தபோதத்திற்கு ஏது தாற்பரிய ஞானமாம். ஆதலால் தோஷமில்லை.

விவரணகிரந்தத்தில் பிரகாசாத்ம ஸ்ரீசரணர் தாற்பரிய ஞானம் சாப்தபோதத்திற்குக் காரணமாதலை முற்றும் நிஷேதித் திருக்கின் றனர். அவ்விருவர் வார்த்தையும் நலமுடைய தன்று. ஏனெனின், இவ்விருவர் மதத்தினும் வேதவாக்கியங்களின் தாற்பரிய நிச்சயத் திற்கு ஏதுவாகிய பூர்வ மீமாம்ஸை உத்தர மீமாம்ஸைகள் பயனில் லாதனவாம். ஆதலால் தாற்பரியநிச்சயம் சகல சாப்தபோதத்திற் கும்ஏதுவாகும். கிளி வாக்கியத்திலும் மீமாம்ஸகருக்கும் தாற்பரிய ஞானம் சம்பவிக்க வில்லை யென்பதற்குச் சமாதானம் இதுவாம்:— மீமாம்ஸகர்களுக்கு வேதஞ் செய்தவனது தாற்பரிய ஞானமோ சம்பவியாது. ஆனால் வேதமுரைப்பவனாகிய பாடகனது தாற்பரிய ஞானம் சம்பவிக்கின்றது. கிளி வாக்கியத்தில் தாற்பரிய ஞானம் சம்பவியா விடினும் கேட்பவனுக்கு அறிவிக்கும் விருப்பால் எவ்வாக்கியம் உச்சரிக்கப் படுகின்றதோ, அது அறிவித்தல் வேட் கையி னதீனமான வாக்கிய மெனப்படும். கிளியின் வாக்கியம் அறிவித்தல் வேட்கை யாதீன மன்று. வேதவாக்கியமும் பாடக னது அறிவித்தல் வேட்கை யாதீனமாம். அறிவித்தல் வேட்கை

யாதீன வாக்கியத்தாற் றோன்றும் ஞானத்தில் தாற்பரிய ஞானம் காரணமாம். கிளிக்கு அறிவித்தல் வேட்கை யில்லையாகலின் கிளி வாக்கியத்தாற் றோன்றும் ஞானத்தில் தாற்பரிய ஞானம் காரண மன்று. வேதாந்த பரிபாஷையில் கிளிவாக்கியத்திலும் தாற்பரியம் கொள்ளப்பட் டிருக்கின்றது. அது சொல்லுவோனது இச்சையாகிய தாற்பரிய மன்று. ஆனல் இஷ்டமான அர்த்தத்தின் ஞானத்தைப் பிறப்பித்தலிற் றகுதி தாற்பரியமெனச் சொல்லப் பட் டிருக்கின்றது. இவ்விஷயத்திற் சங்கை சமாதானம் மேலும் எழுதப்பட்டுளது. அது முழுவதும் பயனில்லாததாம். தாற்பரியத்தின் பொருள் சொல்லுவோனது இச்சையென்பது பிரசித்தம். அதனைவிட்டுத் தாற்பரியத்திற்குப் பாரிபாஷிகமான பொருளைக் கொண்டு கிளிவாக்கியத்திலும் தாற்பரியத்தைச் சொல்லுவதற்கு உலகப் பிரசித்தியின் விரோதத்தையன்றி வேறு பய னில்லை. உலகப் பிரசித்தியின் விரோதமாத்திரமே பயனும். ஏனெனின் சுக (கிளி) வாக்கியம் தாற்பரிய முடையதன்றென்பது உலக முழுவதிலும் அநுபவப் பிரசித்தமாம். சுகவாக்கியம் தாற்பரிய முடையது என்று ஒருவரும் சொல்லார். ஆதலால் அறிவித்தல் வேட்கையாதீன வாக்கியத்தாற் றோன்றும சாப்த போதத்தில் தாற்பரிய ஞானம் ஏது வன்று; ஞானமின்றிய புருடனுச்சரித்த வாக்கியத்தால் சாப்த போத முண்டாகின்றது. ஆனல் அவ்வாக்கியம் அறிவித்தல் வேட்கை யாதீன மன்று. ஆதலால் அவ்வாக்த ஞானத்தில் தாற்பரிய ஞானம் ஏதுவன்று. மௌநியாற் செய்யப்பட்ட செய்யுளில் சொல்லுவானது இச்சை தாற்பரியமன்று. ஏனெனின் உச்சாரணத்தைச் செய்பவன் சொல்லுவோ னெனப்படுவன். மௌநி உச்சாரணஞ் செய்யா னாகலின் மௌநியின் இச்சை சொல்லுவோனது இச்சை யன்றென்று வேதாந்த பரிபாஷை யின் உரையில் தர்மராஜருடைய புத்திரர் எழுதியிருக்கின்றனர்.

அது சப்தரத்ந வியாகரண நூலால் கண்டிக்கப்பட்டுளது. ஆண்டு இது பிரசங்கமாம்:—உச்சரித்த சத்தத்தாற் போதமுண்டாகின்றது, உச்சரித்தலின்றிச் சாப்தபோத முண்டாகிறதில்லை என்னும் அர்த்தத்தை யறிவிக்கும் மகா பாஷியத்தின் வாக்கியத்தை யெழுதி உச்சரித்தலின்றிச் சாப்தபோதம் நிகழாதெனின், ஏகாந்தத்தில் உச்சரித்தலின்றிப் புத்தகம் பார்ப்பவனுக்குச் சாப்தபோத முண்டாக லாகாதென்னும சங்கையை யெழுதி யிருக்கின்றனர்.

அதற்கு, ஆண்டும் புத்தகம் பார்ப்பவன் சூக்கும உச்சாரணம் செய்கின்றான் என்று' சமாதானம் எழுதியிருக்கின்றார். இவ்வாற்றான் மௌனியால் எழுதப்பட்ட சுலோகத்தின் உச்சரித்தலைச் செய்பவன் மௌனியாவன்.

அபேத ரத்நகாரர் மதம் இதுவாம்:—யாண்டுத் தாற்பரியத்தின் சந்தேக முண்டாகின்றதோ, ஆண்டுச் சாப்தபோத முண்டாகிறதில்லை; அன்றியும் யாண்டுத் தாற்பரியத்தினது இன்மையின் நிச்சய முண்டாகின்றதோ, ஆண்டும் சாப்த போத முண்டாகிறதில்லை. யாண்டு முதலில் தாற்பரியத்தின் சந்தேக முண்டாகி, அல்லது தாற்பரிய அபாவத்தின் நிச்சயமுண்டாகிப் பிற்காலத்தில் தாற்பரியத்தின் நிச்சய முண்டாய்விடுகின்றதோ, ஆண்டுச் சாப்தபோத முண்டாகின்றது. ஆதலால் தாற்பரியத்தின் சந்தேகத்திற்குப் பிற்காலத்து நிகழும் சாப்த போதத்தின்கண்ணும், தாற்பரியாபாவத்தின் நிச்சயத்திற்குப் பிற்காலத்து நிகழும் சாப்தபோதத்தின்கண்ணும் தாற்பரிய ஞானம் ஏதுவாம்; எல்லாச் சாப்த போதத்தினும் ஏதுவாகாது என்பதாம். இம்மதத்தில் தோஷம் வேதாந்த சிகாமணியில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. கண்டனத்தில் ஆக்கிரக மில்லையாகலின் இங்குத் தோஷ மெழுதப்பட வில்லை. விவரணகாரர் மஞ்ஜூஷாகாரர் மதத்தில் எங்ஙனம் பூர்வ உத்தர மீமாம்ஸைகள் பயனற்றவை யாமோ, அங்ஙனம் இம்மதத்தில் மீமாம்ஸை பயனற்றதாகாது. ஏனெனின் இம்மதத்தில் தாற்பரிய சந்தேகத்திற்குப் பின்னிகழும் சாப்த போதத்திற்குத் தாற்பரிய ஞானம் ஏதுவாம். வேதவாக்கியங்களில் தாற்பரியத்தின் சந்தேக முண்டாகின்றது. அதன் நிவிருத்தி மீமாம்ஸையான் உண்டாகும். வேதவாக்கியங்களில் சந்தேகமும் அதன் நிவிருத்தியும் எங்ஙன முண்டாகுமோ, அது பூர்வ உத்தரமீமாம்ஸைகளில் ஸ்பஷ்டமாம்.

இவ்வாற்றான் அவாய்நிலை, யோக்கியதை, தாற்பரிய மென்பன சாப்த போதத்திற்கு ஏதுவாம். ஆனால் அவாய்நிலை முதலியவற்றின் ஞானம் ஏதுவாம்; சொரூபமாக அவாய்நிலை முதலியன ஏதுவாகா. ஏனெனின், யாண்டு அவாய்நிலை முதலியவை யின்றிய வாக்கியங்களில் அவாய்நிலை முதலியவற்றின் மயக்க முண்டாகின்றதோ, ஆண்டுச் சாப்தபோத முண்டாகின்றது. சொரூபமாக அவாய்நிலை முதலியன ஏதுவாதலை யங்கீகரிக்கின், அவாய்நிலை முத

லியவற்றின் பிரமஸ்தலத்தில் சாப்தபோதம் உண்டாகாதிருத்தல் வேண்டும். அவாய்நிலை முதலியவற்றின் ஞானம் ஏதுவாதலை யங்கீகரிக்கின், சாப்தபோதத்திற்குக் காரணம் பிரமவடிவ ஞானமாயிருத்தலின் சாப்தபோதம் சம்பவிக்கும். சொரூபமாக அவாய்நிலை முதலியன ஏதுவாதலை யங்கீகரிக்கின், யாண்டு அவாய்நிலை முதலியனவிருந்தும் கேட்பவனுக்கு இவ்வாக்கியம் அவாய்நிலை முதலியவை யின்றியதெனப் பிரம முண்டாகின்றதோ, ஆண்டும் சாப்த முண்டாதல் வேண்டும். அங்ஙன முண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் அவாய்நிலை முதலியவற்றின் ஞானம் ஏதுவாம். அந்த ஞானம் பிரமமாயினுமாகுக, அல்லது பிரமையாயினுமாகுக. சாப்தபோதத்திற்கு ஏது பிரமப் பிரமைகளின் சாதாரணமான அவாய்நிலை முதலியவற்றின் ஞானமாம். பிரம சாமக்கிரியால் சாப்தபோதம் பிரமமாகிற தில்லை; விஷயத்தின் அபாவத்தால் சாப்த போதம் பிரமமாகின்றது. எங்ஙனம்: வன்னியின் வியபிசாரியாகிய பிருதிவித் தன்மையில் வன்னிவியாப்பியத்தன்மைப் பிரம முண்டாய்ப் பிருதிவித்தன்மை ஏதுவால் வன்னியுடைய பர்வதத்தில் வன்னியின் அநுமிதி ஞான முண்டாகின்றது. அது விஷயத்தின் இருப்பால் பிரமையாகின்றது. விஷயமின்றிய விடத்தில் வியபிசாரியேதுவால் அநுமிதிப்பிரம முண்டாகின்றது. ஆதலால் விஷயத்தினிருப்பால் பிரம சாமக்கிரியினால் அநுமிதிப் பிரமை யுண்டாகின்றது. அங்ஙனமே அவாய்நிலை முதலியவற்றின் ஞானமாகிய சாப்தபோத சாமக்கிரி பிரமமாகுக, அல்லது பிரமை யாகுக. யாண்டு விஷயத்தின் இருப்புளதோ, ஆண்டுச் சாப்தபோதம் பிரமையாம். யாண்டு விஷயத்தின் அபாவ முளதோ, ஆண்டுச் சாப்தபோதம் பிரமமாம். ஆனால் யாண்டு யோக்கியதை (தகுதி) யுணர்வு பிரம மாகின்றதோ, ஆண்டு நியமமாகச் சாப்த போத முண்டாகின்றது; பிரமை யுண்டாகிறதில்லை. ஏனெனின், யாண்டுச் சாப்தபோதத்தின் விஷயமுளதோ, ஆண்டு நியமமாக யோக்கியதை யுணர்வு பிரமை யாகின்றது. யாண்டுத் தகுதி யுணர்வு பிரம மாகின்றதோ, ஆண்டு நியமமாகச் சாப்த போதத்தின் விஷயமிருப்பதில்லை. ஆதலால் விஷயத்தினிருப்பால் சாப்தபோதம் பிரமையும், விஷயத்தின் இன்மையால் பிரமமுமா மென்பது நியமமாம். அவாய்நிலை முதலியவற்றின் உணர்வு சாப்தபோதத்திற்கு ஏதுவாதல்போல ஆசத்தியும் சாப்தபோதத்திற்கு ஏதுவாம். நியாய

நூல்களில் பதங்களின். சமீபத் தன்மையை ஆசத்தி (அண்மை) யென்பர். வியவ்கித (மறைப்பட்ட) பதங்களினது அர்த்தத்தின் அந்நுவயபோத முண்டாகிறதில்லை. எங்ஙனம்: கிரி உண்ணப்பட்டது வன்னியுடைத்து, தேவதத்தனால் என்னும் வாக்கியத்தால் அந்நுவயபோதம் உண்டாகிறதில்லை. கிரிவன்னியுடைத்து, தேவதத்தனுலுண்ணப்பட்டது எனக்கூறின் சாப்தபோத முண்டாகின்றது. ஆதலால் பதங்களின் சமீபத் தன்மையாகிய அண்மை சாப்தபோதத்திற்கு ஏதுவாம். யாண்டு அண்மையில்லாதிருக்க அண்மையின் பிரம முண்டாகின்றதோ, ஆண்டுச் சாப்தபோத முண்டாகின்றது. ஆதலால் பிரமப்பிரமைகளுக்குப் பொதுவான அண்மையின் ஞானம் ஏதுவாம். சொரூபமாக ஆசத்தி (அண்மை) ஏதுவன்று. பிற நூல்களில் இங்ஙனம் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது:— யாண்டு வியவகித பதமுளதோ ஆண்டுச் சுலோக முதலியவற்றில் சாப்தபோதம் உண்டாகின்றது. ஆதலால் முற்கூறிய அண்மை சாப்தபோதத்திற்கு ஏதுவன்று. ஆனல் சக்தி அல்லது இலக்ஷணையாகிய பதத்தின் சம்பந்தத்தாலுண்டாகும் பதார்த்தங்களின் வியவதானமின்றிய ஸ்மிருதி யெதுவோ, அவ்வாசத்தி சாப்தபோதத்திற்கு ஏதுவாம். பதங்களுக்கு வியவதான முளதாகுக, அல்லது அவ்வியவதான முளதாகுக. எந்தப் பதார்த்தத்திற்கு எந்தப்பதார்த்தத்தோடு அந்நுவயபோத முண்டாகின்றதோ, அப்பதார்த்தங்களின் ஸ்மிருதி வியவதானமின்றியதாதல்வேண்டும். பதார்த்தங்களின் சாப்தபோதம் ஸ்மிருதி மாத்திரத்தால் உண்டாகுமாயின், எவ்வாற்றானுயினும் ஒரு பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகுமிடத்து அதன் சாப்தபோத முண்டாதல் வேண்டும். பதத்தின் சம்பந்தத்தாலுண்டாகும் பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியினைச் சாப்த போதத்திற்கு ஏதுவாகக் கூறுவோமாயின் எல்லாப் பதங்களுக்கும் ஆகாயத்தோடு சமவாய சம்பந்தமிருக்கின்றது. ஆத்மாவினிடத்துச் சகல பதங்களுக்கும் சுவாநுகூலகிருதி (தன் அநுகூலவினைச்) சம்பந்த முளது. ஆதலால் கடமுதலிய பதங்களின் சமவாய சம்பந்தத்தால் யாண்டு ஆகாயத்தின் ஸ்மிருதியும், சுவாநுகூலகிருதி சம்பந்தத்தால் யாண்டு ஆத்மாவின் ஸ்மிருதியுமுண்டாகின்றனவோ, ஆண்டு அவற்றின் ஞானம் கடத்தைக் கொண்டுவா என்றல் முதலிய வாக்கியங்களால் உண்டாதல் வேண்டும். ஆதலால் சக்தி யல்லது இலக்ஷணவிருத்தியாகிய

பதத்தின் சம்பந்தத்தா லுண்டாகும் பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதி சாப்தபோதத்திற்கு ஏதுவாம். கடமுதலிய பதங்களின் சமவாய சம்பந்தம் ஆகாயத்தின்கணுளது. சுவாநுகூலகிருதி சம்பந்தம் ஆத்மாவின்கணுளது. சக்தியல்லது இலக்ஷணைவிருத்தியாகிய சம்பந்தம் கடமுதலிய பதங்களுக்கு ஆகாயத்தினும் ஆத்மாவினு மில்லை. ஆகாயம் ககனம்முதலிய பதங்களுக்குச் சக்தியாகிய சம்பந்தம் ஆகாயத்தின்க ணுளது. சுவ (தானென்னும்) பதத்திற்கும் ஆத்ம பதத்திற்கும் சக்தியாகிய சம்பந்தம் ஆத்மாவின்கணுளது. ஆத லால் ஆகாச பதத்தோடுகூடிய வாக்கியத்தால் ஆகாயத்தின் சாப்த ஞான முண்டாகின்றது. ஆத்ம பதத்தோடுகூடிய வாக்கியத்தான் ஆத்மாவின் சாப்தபோத முண்டாகின்றது. இவ்வாற்றான் எப் பதத்தின் விருத்தியாகிய சம்பந்தத்தால் எப்பதார்த்தத்தின் ஸ்மி ருதி யுண்டாகின்றதோ, அதன் சாப்தபோத முண்டாகின்ற தெனக் கூறினும் 'கடத்தைக் கொண்டுவா' என்னும் வாக்கிய த்தால் எந்த ஞான முண்டாகின்றதோ அந்த ஞானத்தின் உற் பத்தியானது கடம், கர்மத்தன்மை (செயப்படு பொருண்மை), கொண்டுவருதலாகிய வினையென்னு மித்துணைப் பதங்களாலுமுண் டாதல் வேண்டும். ஏனெனின், இரண்டு வாக்கியங்களுக்கும் பதங் களின் சக்தி சமானமாம். முதல் வாக்கியத்தால் சாப்தபோத முண்டாகின்றது, இரண்டாவதா லுண்டாகிறதில்லை. இதன்கண் இது ஏதுவாம்:—யோக்கிய பதத்தின் விருத்தியால் எப்பதார்த்தத் தின் ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றதோ, அதன் சாப்தபோத முண்டாம். முதல் வாக்கியத்தின் பதம் யோக்கியமாம். இரண்டாவதின் பதம் யோக்கிய மன்று. யோக்கியதை (தகுதி) யும், அயோக்கியதை (தகுதி யின்மை) யும் அநுபவத்தை யொட்டி அநுமிக்கத் தக்கன வாம். எப்பதங்களால் சாப்த போதம் அநுபவ சித்தமாமோ அவற்றில் யோக்கியதை யுண்டு. எப்பதங்களால் சாப்தபோதத் தின் அபாவம் அநுபவசித்தமாமோ அவற்றில் யோக்கியதை யில்லை. இவ்வாற்றான் யோக்கிய பதத்தின் விருத்திரூப சம்பந்தத் தான் உண்டாகும் மறைப்பின்றிய பதார்த்தங்களின் ஸ்மிருதி ஆசத்தி யெனப்படும். இவ்வியல்பினதாய ஆசத்தி சொரூபமாகச் சாப்த போதத்திற்கு ஏதுவாம்; அதன் ஞானம் ஏதுவன்று. இவ் வாற்றால் அவாய்நிலை யுணர்வு முதலிய நான்கும் சாப்தபோதத்தி ற்கு ஏதுவாம். இந்நான்கையும் சாப்தசாமக்கிரி யென்பர்.

௫0. தீவிரமான ஞான விருப்பம் போதத்திற்கு ஏதுவாதல்.

அநுமிதியின் சாமக்கிரி வியாப்தி ஞானமாம். பிரத்தியக்ஷ சாமக்கிரி இந்திரியசையோக முதலியனவாம். யாண்டு இரண்டு சாமக்கிரிகளுளவோ ஆண்டு இரண்டின் பயனு முண்டாகிறதில்லை. ஏனெனின் ஒருக்ஷணத்தில் இரண்டு ஞானங்களின் உற்பத்தியுண்டாகாது. ஞானமிரண்டற்காதாரம் ஒருக்ஷணமாகுமாயினும் ஞானமிரண்ட னுற்பத்திக் காதாரம் ஒருக்ஷணமாகாது. அவ்வுற்பத்தியும் வியதிகரணத்துள்ள இரண்டு ஞானங்களுக்கு ஒரு க்ஷணத்திலுண்டாகும். எங்ஙனம்: தேவதத்தனது ஞானமும் எஞ்ஞதத்தனது ஞானமும் வியதிகரணமாம். அவற்றின் உற்பத்தி ஒரு க்ஷணத்திலுண்டாம். என்றாலும் சமானாதிகரணத்துள்ள இரண்டு ஞானங்களின் உற்பத்திஒரு க்ஷணத்தி லுண்டாகிறதில்லையென்பது சித்தாந்தம். இரண்டு சாமக்கிரிகளின் பயனும் ஒருக்ஷணத்தி லுண்டாகிறதில்லை. ஆகலின் பிரபல சாமக்கிரியின் பயனுண்டாகின்றது. துர்ப்பலத்திற்குப் பாத முண்டாகின்றது; பிரபலத் தன்மையும் துர்ப்பலத்தன்மையும் அநுபவத்தை யொட்டி யநுமிக்கத் தக்கனவாம். எங்ஙனம்: பூதலம்கடமென்பவற்றோடு நேத்திரத்திற்குச்சையோக முண்டாகின்றது. அக்காலத்தில் கடமுடையது பூதலம் என்னும் வாக்கியத்தின் சிரவண முண்டாகின்றது. ஆண்டுக் கடமுடையது பூதலமென்னும் பிரத்தியக்ஷஞானத்தின் சாமக்கிரியும் சாப்தஞானத்தின் சாமக்கிரியு முள. என்றாலும் பிரத்தியக்ஷ ஞானமுண்டாகிறது; சாப்தஞானமுண்டாகிறதில்லை. ஆதலால்சமானவிஷயமுடைய பிரத்தியக்ஷஞானசாப்தஞானங்களின் இரண்டு சாமக்கிரிகளுமுள்ளவிடத்தும் பிரத்தியக்ஷஞானத்தின் சாமக்கிரி பிரபலமும், சாப்தஞானத்தின் சாமக்கிரி துர்ப்பலமு மாகின்றன. யாண்டுப் பூதலத்தோடு கூடிய குடத்தோடு நேத்திரத்திற்குச் சையோகமுண்டாக, அதே காலத்தில் உனக்குப் புத்திரன் பிறந்தான் என்னும் வாக்கியத்தின் சிரவண முண்டாகின்றதோ, ஆண்டுப் பூதலத்தில் கடத்தின் பிரத்தியக்ஷ முண்டாகிறதில்லை; ஆனால் புத்திரனது பிறப்பின் சாப்த ஞானமுண்டாகின்றது. ஆதலால் பின்னவிஷயங்களையுடைய ஞானத்தின் பிரத்தியக்ஷ சாமக்கிரியும் சாப்தசாமக்கிரியு முள்ளவிடத்து, சாப்த சாமக்கிரி பிரபலமும் பிரத்தியக்ஷ சாமக்கிரி துர்ப்பலமுமாகின்றன. இவ்வாறு பாத்திய பாதக பாவத்தை (வாதிக்கப்படுவது வாதிப்பதென்னுந் தன்மையை) விசாரித்துச் சூக்ஷ்மதிருஷ்டி

யுள்ள புருஷன் பிரபலதுர்ப்பலத்தன்மைகளைத் தெரிந்துகொள்ளுக. ஆனால் ஜிஞ்ஞாஸை (அறிதல்வேட்கை) யில்லாவிட்டுத் மூற்கூறிய பாத்திய பாதக பாவமுளது. யாண்டு ஒரு வஸ்துவை யறியும்வேட்கை யுண்டாகின்றதோ, மற்றொன்றினை யறியும் வேட்கை யுண்டாகவில்லையோ, ஆண்டு இரண்டுஞானங்களின்சாமக்கிரிகளுமிருக்கினும், ஜிஞ்ஞாஸிதத் (அறியவிரும்பிய) தின் ஞான முண்டாகுமேயன்றி அறியவிரும்பாததின்ஞான முண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் அறியவிரும்பியதினது ஞானத்தின் சாமக்கிரிபிரபலமும்; அறிய விரும்பாததினதுஞானத்தின்சாமக்கிரிதுர்ப்பலமுமாம். ஞானத்தின் இச்சை ஜிஞ்ஞாஸை(அறிதல்வேட்கை)யெனப்படும்; அதன்விஷயம்ஜிஞ்ஞாஸிதம் (அறியவிரும்பியது) எனப்படும். ஜிஞ்ஞாஸையோடு கூடிய சாமக்கிரி முழுவதும் பிரபலமாம். யாண்டு இரண்டின் ஜிஞ்ஞாஸையுமுண்டாகின்றதோ, ஆண்டு தீவிரஜிஞ்ஞாஸை பாதகமாம். இக்காரணத்தானே அத்தியான்ம நூல்களில் தீவிர ஜிஞ்ஞாசை யுள்ளவனுக்குப் பிரஹ்மஞான முண்டாம், தீவிரஞானவிருப்ப மில்லாதவனுக்குப் பிரஹ்மஞான முண்டாகாதென்று எழுதப்பட் டிருக்கின்றது. ஏனெனின், அறிய விரும்பும் பதார்த்தத்தின் அறிதல் வேட்கையோடு கூடிய ஞான சாமக்கிரி யுளதாயின், அதனினும் தீவிர ஞானவிருப்பத்தோடு கூடிய ஞான சாமக்கிரியினுல் அதற்குப் பாத முண்டாகின்றது. இல்லையாயின் ஞான விருப்போடு கூடிய சாமக்கிரியினுல் மற்றச் சாமக்கிரிக்குப் பாத முண்டாகின்றது. இலௌகிக பதார்த்தங்களின் ஜிஞ்ஞாஸையும் அவற்றின் பிரத்தியக்ஷ முதலிய ஞானத்தின் சாமக்கிரியும் எப்போதும் சாக்கிரகாலத்தில் சம்பவிக்கின்றன. அவற்றால் ஞானவிருப்ப மின்றிய பிரஹ்ம ஞானத்தின் சாமக்கிரிக்குப் பாதமுண்டாகும். ஆதலால் இலௌகிக பதார்த்தங்களின் ஜிஞ்ஞாஸையோடு கூடிய பிரத்தியக்ஷமுதலிய ஞானத்தின் சாமக்கிரியினது பாதத்தின் பொருட்டுப் பிரஹ்மத்தின் தீவிரமான ஞானவிருப்பம் வேண்டும். தீவிர ஞான விருப்பத்தோடு கூடிய பிரஹ்ம ஞானத்தின் சாமக்கிரியினுல் இலௌகிக பதார்த்தங்களினது ஞானத்தின் சாமக்கிரிக்குப் பாதம் உண்டாகின்றது. *'அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா' என்னும்

* இது பிரஹ்மசூத்திரத்தின் முதற்சூத்திரம். இதன்பொருள் அதன்பின் பிரஹ்மத்தின் ஞானவிருப்பானது செய்யத்தக்கதாம் அதாவது பிரஹ்மத்தை அறிய விரும்பவேண்டும் என்பதாம்.

சூத்திரத்திற்கும் இப்பொருளின் கண்ணே தாற்பரியமாம். வியாக்கியானகாரர் விசாரத்தில் ஜிஞ்ஞாஸை யென்னும் பதத்திற்கு இலக்ஷணையைக் கூறிக் கர்த்தவ்விய பதத்திற்கு * அத்தியாகாரம் கூறியிருக்கின்றனராகலின், பிரஹ்மஞானத்தின்பொருட்டு வேதாந்த வாக்கியங்களின் விசாரம் செய்யவேண்டுமென்பது இச்சூத்திரத்தின் பொருளாயினும் விசார வாசகமான பதத்தைவிட்டு இலாக்ஷணிகமான ஜிஞ்ஞாஸையென்னும் பதத்தைப் பிரயோகிப்பதினால் சூத்திரகாரருக்கு வாச்சியமும் இலக்ஷியமுமாகிய இரண்டு பொருளினும் தாற்பரியமாம். பிரஹ்மஜிஞ்ஞாஸை பிரஹ்மஞானத்திற்கு ஏதுவாமென்பது வாச்சியார்த்தம். ஒரேசொல்லான் இலக்ஷணாவிருத்தி சக்திவிருத்திகளால் இரண்டு பொருள்களின் ஞான முண்டாகாதென்னும் பழைமையான சொல், கங்கையில் மீன்களும் இடைச்சேரியு முளவென்னும் வாக்கியத்திற் பிறழ்தலான் விசுவசிக்கத் தக்கதன்று. கங்கையில் மீன்களும் இடைச்சேரியுமுளவென்னும் வாக்கியத்தில் கங்கையென்னும் பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திற்கு மீனோடு சம்பந்தமும், இலக்ஷியார்த்தத்திற்கு இடைச்சேரியோடு சம்பந்தமு முண்டாகின்றன. ஆதலால் கங்கையில் மீன்களும் கரையில் இடைச்சேரியுமுண்டென்பது வாக்கியத்தின் பொருளாம். நூலாசிரியர்கள் சூத்திரத்திற்கு அநேகம் பொருள்கள் எழுதி யிருக்கினும் அவ்வநேகம் பொருள்களும் சூத்திரத்திற்குப் பூஷணமாம். விசாரத்திற்போல ஜிஞ்ஞாஸையில் விதி சம்பவிக்கின்றதா, இல்லையாவென்னும் பொருளை யெழுதுவதில் நூல் விரியுமாகலின் ஈண்டு எழுதப்படவில்லை.

ருக. வேதாந்தத்தின் தாற்பரியமும், வேதத்தினையும் சொல்லினையும் விசாரித்தலும்.

அவாய்நிலையுணர்வு முதலியன சாப்த போதத்திற்கு ஏதுவாம். அவற்றில் தாற்பரிய ஞான முளது. வேத வாக்கியத்தின் தாற்பரிய ஞானத்திற்கு ஏது உபக்கிரம முதலியனவாம். அவ்வுபக்கிரம முதலியவற்றான் வேதாந்த வாக்கியங்களுக்கு அத்துவிதீயப் பிரஹ்மத்தின்கண் தாற்பரிய முளதாம். உபாசனா விதியிற் றாற்ப

* வாக்கியமுடிதற் பொருட்டாயினும், பொருள் முடிதற் பொருட்டாயினும் எஞ்சினின்ற பதங்களை வருவித்துரைத்தல் அத்தியாகாரமாம். இதனையே வாக்கிய சேஷமென்றும் கூறுவர்.

ரியமில்லை. இவ்வர்த்தம்பாஷியகாரரால்* சமன்வய சூத்திரத்திற்கு விஸ்தாரமாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் மீமாம்ஸக விருத்திகாரர்களது மதங்கள் நலமுடையனவன்று. அவர்களது மதகண்டனத்திற்கு அநுகூலமான தர்க்கம் சம்ஸ்கிருதபாஷை தெரியாத சுரோதாக்களு (கேள்வியாளரு) க்கு அறிதற் கரியதா மாகலின் எழுதப்படவில்லை. இவ்வாக்கியத்தால் கேட்பவனுக்கு இப்பொருளின் ஞான முண்டாகவேண்டுமென்னும் சொல்லுவானது விருப்பம் (இச்சை) தாற்பரியமெனப்படும். மீமாம்ஸக மதத்தில் வேதம் நித்தியம்; ஆண்டுக் கருத்தாவின் இச்சையோ சம்பவியாது. அத்தியாபக (ஓதுவிப்போ) னது இச்சை சம்பவிக்கும் நையாயிக மதத்தில் சப்தம் மூன்றாவது க்ஷணத்தில் நாச மாகின்றது. வேதமும் சத்த வடிவாயிருத்தலின் க்ஷணிகமாம். மூன்றாவது க்ஷணத்தில் எதற்கு நாசமுண்டாகின்றதோ, அது க்ஷணிகமெனப்படும். நையாயிக மதத்தில் உச்சாரணத்தின் பேதத்தால் வேதத்திற்குப் பேதமுண்டு. ஒருமுறை உச்சரித்து மீண்டும் உச்சரிக்கப்படும் வாக்கியம் எதுவோ அது முன் வாக்கியத்தினும் வேறாகின்றது. ஆனால் முன்வாக்கியத்திற்குச் சஜாதீய (ஒத்தவின).மாய்ப் பின்வாக்கியமுளது. ஆதலால் அபேதப்பிரம முண்டாகின்றது. நையாயிகமதத்தில் பாரத முதலியவற்றைப்போல வேதம் பௌருஷேயமும் (புருஷனாற் செய்யப்பட்டதும்) க்ஷணிகமுமாம். ஏனெனின் வர்ண சமுதாயத்தின் வேறாகவோ வேதம் இல்லை. வர்ண சமுதாயத்தினையே வேத மென்பர். அச்சமுதாயம் தனித்தனி வர்ணங்களினும் வேறன்று. ஆதலால் வேதம் வர்ணவடிவமாம். அவ்வர்ணம் சத்தவடிவமாம். ஆகாயத்தின் குணம் சத்தமாம். நாநா (பல) சத்தங்கள் ஒரு காலத்தி லுண்டாகா. ஏனெனின், எங்ஙனம் ஆன்மாவின் விசேஷகுணங்கள் ஞானமுதலியனவோ, அங்ஙனமே ஆகாயத்தின் விசேஷகுணம் சத்தமாம். விபுவின் விசேஷகுணங்களெவையோ, அவை யிரண்டு ஒருகாலத்திலுண்டாகா. ஆனால் தேவதத்தனது சத்தமும் எஞ்ஞதத்தனது சத்தமும் ஒருகாலத்திலுண்டாகின்றன; பேரியின் சத்தமும் தாளத்தின் சத்தமும் ஒரு காலத்திலுண்டாகின்றன. ஒருநிலைக்களத்த (சமானாதி கரணமுடைய) விரண்டு சத்தங்களுக்கு ஒருகாலத்தில் உற்பத்தி நிகழாதெனக்

---

* பிரஹ்ம சூத்திரத்தினது முதல் அத்தியாயம் முதல் பாதத்தின் ௪-வது சூத்திரம் சமன்வயசூத்திர மெனப்படும்.

கூறினும், எல்லாச் சத்தங்களும் சமவாய சம்பந்தத்தான் ஆகாயத் திருப்பனவாயிருத்தலின் ஒரு நிலைக்களத்தவாம். எச்சத்தமும் வேறு நிலைக்களத்ததாகாது. என்றாலும் ஆகாயத்தில் சத்தத்தி ற்குச் சமவாய சம்பந்த மிருப்பதுபோலக் கண்டம்,மேல்வாய்,பல், மூக்கு, உதடு, நாநுனி, உரம், சிரமென்னும் எட்டுறுப்புகளினும் வர்ண (எழுத்து) வடிவான சத்தத்திற்கு அவச்சேதகத்தன்மைச் சம்பந்த முளது. துவனி (ஒலி) வடிவான சத்தத்திற்குப் பேரி தாள முதலியவற்றில் அவச்சேதகத்தன்மைச் சம்பந்த முளது. ஒரு அதிகரண (நிலைக்கள)த்தி லிருப்பதனைச் சமானாதிகரணம் (ஒரு நிலைக்களத்தது) என்பர். சமவாயசம்பந்தத்தால் எல்லாச் சத்தங் களும் ஆகாயத் திருப்பனவாகலின் சமானாதிகரணமா யிருக்கின் றன. என்றாலும் அவச்சேதகத்தன்மைச்சம்பந்தத்தால் தேவதத்த சத்தமும் எஞ்ஞதத்த சத்தமும் வியதிகரணமாம். அங்ஙனமே பேரிசத்தமும் தாளசத்தமும் அவச்சேதகத் தன்மைச் சம்பந்தத் தால் வியதிகரணமா(வேற்றுநிலைக்களத்தவா)ம். இதுநியமமாம்:— அவச்சேதகத்தன்மைச் சம்பந்தத்தால் ஒரு அதிகரணத்தில் இர ண்டு சத்தங்களின் உற்பத்தி யொருகாலத்தி லுண்டாகிறதில்லை. அதாவது ஒரு அவச்சேதகத்தில் இரண்டு சத்தங் (சொற்) களின் உற்பத்தி ஒருகாலத்தி லுண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் வாக்கிய பதங்களின் அவயவ வடிவமான வர்ணங்களுக்கு ஒரு காலத்தில் உற்பத்தியுண்டாகிறதில்லை. ஆனால் எல்லா வர்ணங்களும் கிரமமாக உண்டாகின்றன. கிரமமாக உண்டாகும் வர்ணங்களுக்கு நிமித்த மின்றி நாச மங்கீகரிக்கின், சகல வர்ணங்களுக்கும் முதற்கணத் தில் உற்பத்தியும் இரண்டாவது கணத்தில் நாசமு முண்டாகும். ஆதலால் உற்பத்தி நாசமின்றிச் சத்தத்தில் வேறு எந்தப் பிரத்தி யக்ஷ முதலிய வியாபாரங்களும் சித்தியா வாகலின், சத்தத்தின் நாசத்திற்கு யாதானுமோர் நிமித்தத்தை யங்கீகரித்தல்வேண்டும். எந்த நிமித்தமின்றி இரண்டாவது கணத்தில் சத்தத்திற்கு நாச முண்டாகாதோ, அது வேறெந்தச் சத்தத்தின் நாசத்திற்கும் நிமி த்தமாதல் சம்பவியாது. முன் சத்தத்தின் நாசத்திற்கு ஏது தன் பின்னிற்கும் சத்தமாம். ஸௌ:(கௌ:-ஆ) என்னும் வாக்கியத்தில் புருஷனது முயற்சியால் நாபிதேசத்தி னின்றும் வாயுவின்றொழி லுண்டாய்க் ககாரத்தை யுண்டுபண்ணும் நாவினடியில் வாயுவின் சையோகமுண்டாய் ஔகாரத்தை யுண்டுபண்ணும் கண்டவுதடு

களுடன் வாயுவின் சையோகம் உண்டாகின்றது. அதன்பின் விசர்க்கத்தை (:) உண்டுபண்ணும் கண்டஸ்தானத்தில் வாயுவின் சையோக முண்டாகின்றது. எவ்வொழுங்கால் மூன்று சையோகங்களு முண்டாகின்றனவோ, அவ்வொழுங்காலே ககார ஔகார விசர்க்கங்களாகிய மூன்றுவர்ணங்களு முண்டாகின்றன. கௌமுதி முதலியநூல்களிற் கவர்க்கத்திற்குக் கண்டஸ்தான மெழுதப்பட்டிருக்கினும், பாணினியாற் செய்யப்பட்ட சிக்ஷையில் கவர்க்கத்திற்கு நாவினடி ஸ்தானமாக எழுதப்பட் டிருக்கின்றது:— அந்தச் சிக்ஷ வசனத்தை யனுசரித்து நாவினடியில் வாயுவின் சையோகத்தால் ககாரத்தின் உற்பத்தி சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது. வியாகரணமதத்தில் கௌ: (மளீ) வென்னும் இத்துணை வர்ணங்கள் வாக்கியரூப மாகாவாயினும் நியாயமதத்தான் வாக்கியமெனப் படுகின்றன. முதல் க்ஷணத்தில் ககாரத்தின் உற்பத்தியும், இரண்டாவது க்ஷணத்தில் ஔகாரத்தின் உற்பத்தியும்,மூன்றாவது க்ஷணத்தில் விசர்க்கத்தின் உற்பத்தியுமுண்டாகின்றன. ஆண்டுக் ககாரத்தின் நாசத்தில் ஔகாரம் ஏதுவாம், ஔகாரத்தின் நாசத்தில் விசர்க்கம் ஏதுவாம். மூன்றாவது க்ஷணத்தில் சத்தத்திற்கு நாச முண்டாகின்றது; இரண்டாவது க்ஷணத்தில் உண்டாகிறதில்லை. ஏனெனின், நாசத்திற்கு ஏது தனது பின்சத்தமாம். அஃது இரண்டாவது கணத்தில் உண்டாகின்றது. காரணத்தின் சித்தியின்றிக் காரிய முண்டாகாது. முதல் க்ஷணத்தில் இரண்டாவது சத்தம் பெறப்படாததா யிருத்தலான், இரண்டாவது க்ஷணத்திற் பெறப்படும் இரண்டாவது சத்தத்தால் மூன்றாவது க்ஷணத்தில் முதற் சத்தத்தின் நாச முண்டாகின்றது. இவ்வாறு மூன்றாவது சத்தத்தான் இரண்டாவதற்கு நாச முண்டாகின்றது. இவ்வாறே உபாந்திய (ஈற்றயல்) சத்த பரியந்தம் தத்தம் பின்னிற்கும் சத்தங்களான் (முன்) சத்தங்களுக்கு நாச முண்டாகின்றது. அந்திய (கடைசிச்) சத்தத்திற்கு ஈற்றயற் சத்தத்தான் சுந்தோபசுந்தநியாயத்தால் நாச முண்டாகின்றது. சுந்தன் உபசுந்தனென இரண்டு சகோதரர் இருந்தனர். அவர்களுள் ஒருவருக்கொருவரான் நாச முண்டாகியதுபாரதத்திற் பிரசித்தம் ஆனலிதிலிதுதோஷமாம்:— ஈற்றயற் சத்தத்தால் அந்திய சத்தத்திற்கு நாசம் அங்கீகரிக்கின் இரண்டாவது க்ஷணத்திற்றனே அந்திய சத்தத்திற்கு நாச முண்டாகும். ஆதலால் உற்பத்தி நாசத்தின் வேறான வியாபாரமின்றிய

அந்திய சத்தம் அப்பிரத்தியக்ஷமாதல் வேண்டும். ஜகதீசபட்டா சாரியர் அந்தியசத்தம் அப்பிரத்தியக்ஷ மென்று கூறி யிருக்கின்றன ராகலின், அப்பிரத்தியக்ஷத்தை யீட்டுதல் இஷ்டமே, தோஷமின் றெனக்கூறுவராயினும், மூன்றாவது க்ஷணத்திற் சத்தத்திற்கு நாச முண்டாமென்னும் நியமத்திற்குக் கேடுண்டாம். ஆதலால் அந்திய சத்தத்தின் நாசத்தில் ஈற்றயற் சத்தத்தின் நாசம் ஏதுவாம். ஈற்ற யல் சத்தம் ஏதுவன்று. இப்பக்ஷத்தில் அந்திய சத்தத்தின் நாசத் தில் இரண்டாவது க்ஷணத்தில் நாசத்தின் ஆபத்தியி(அடைவி)ல்லை. ஏனெனின், ஈற்றயல் சத்தத்தின் நாசம் அந்தியசத்தத்தா லுண்டா கின்றது. ஆதலால் அந்தியசத்தத்தின் இரண்டாவதுக்ஷணத்தில் ஈற் றயலின் நாசமும் அதற்கடுத்தக்ஷணத்தில் அந்தியத்தின் நாசமுமுண் டாகின்றன. இவ்வாற்றான் சகல சத்தங்களின் நாசமும் மூன்றா வது க்ஷணத்தி லுண்டாகின்றது. இதன்கண் இது சங்கையாம்:— யாண்டு ஒரே வர்ணவடிவமான சத்த முண்டாகின்றதோ, ஆண்டு ச் சத்தத்தின் நாசத்திற் கேதுவாக ஒரு சத்தமு மில்லை. அதற்கு இது சமாதானமாம்:—கண்ட முதலியவற்றோ டுண்டாகும் வாயு வின் சையோகம் வர்ணடிவமான சத்தத்திற்கு ஏதுவாம். பேரி முதலியவற்றோடு தண்ட முதலியவற்றிற் குண்டாகும் சையோகம் தொனிவடிவ சத்தத்திற்கு ஏதுவாம். மூங்கிற் பிள விரண்டின் பிரிவு தொனிவடிவ சத்தத்திற்கு ஏதுவாம். அங்ஙனமே சத்தமும் சத்தத்திற்கு ஏதுவாம். பேரி தண்டங்களின் சையோகத்தால் பேரிதேசத்திலுண்டாகும் சத்தமெதுவோ அதனினின்றுமுண்டா கிய சத்தத்தின் சாக்ஷாத்காரம் சிரவணத்தா (காதினு) லுண் டாகின்றது. அங்ஙனம் கண்டமுதலிய விடங்களில் வாயு வின் சையோகத்தால் உண்டாகும் வர்ணரூப சத்த மெதுவோ, அதன் சாக்ஷாத்காரம் சிரவணத்தால் உண்டாகிற தில்லை. ஆனால் வர்ணரூப சத்தத்தான் வேறு சத்த முண்டாய் அதன் சாக்ஷாத் கார முண்டாகிறது. இவ்வாற்றான் அந்நிய சத்தமின்றிய ஒரு சத்தம் அப்பிரசித்தமாம். ஆனால் இம்மதத்தில் வர்ணங்களின் சமுதாய வடிவமான பதத்திற்கு ஏக காலத்திற் சம்பவ மில்லை யாகலின் பதத்தின் சாக்ஷாத்காரமோ சமபவியாது. என்றாலும் ஒவ்வொரு எழுத்தின் சாக்ஷாத்காரத்தால் எல்லா வெழுத்துக் களையும் விஷயஞ்செய்யும் ஒரு ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றது. ஸ்மரி க்கப்பட்ட பதத்தால் பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றது.

அதனாற் சாப்த போத முண்டாகின்றது. அல்லது முன் முன் வர்ணங்களின் அநுபவத்தால் சம்ஸ்கார முண்டாகின்றது. சம்ஸ்காரத்தோடு கூடிய அந்திய வர்ணத்தின் அநுபவமே பதத்தின் அநுபவமெனப் படுகின்றது. அதனால் பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதி யுண்டாகின்றது; அதனாற் சாப்தபோத முண்டாகின்றது. இது நியாய மதம். மீமாம்ஸக மதத்தில் வர்ணம் நித்தியமாம்; ஆதலால் வர்ணங்களின் சமுதாயமாகிய வேதமும் நித்தியம். அன்றியும் எல்லா வர்ணங்களும் விபுவாம். யாண்டுக்கண்ட முதலியவிடங்களில்அத்தியான்ம வாயுவின் சையோக முண்டாகின்றதோ, ஆண்டு வர்ணங்களின் அபிவியக்தி (வெளிப்படுதல்) உண்டாகின்றது. நையாயிக மதத்தில் வர்ணங்களின் உற்பத்திக்கு ஏதுவாயுள்ள தெதுவோ, அதுவே மீமாம்ஸக மதத்தில் வர்ணங்களின் அபிவியக்தி(வெளிப்படை)க்கு ஏதுவாம். இவ்வாற்றான் வர்ண சமுதாயமான வேதம் நித்தியம்; ஆதலால் அபௌருஷேயமாம் (புருஷனாலாகிய தன்றாம்). வேதாந்தமதத்தில் வர்ணமும் அவற்றின் சமுதாயமான வேதமும் நித்தியமன்று. ஏனெனின், வேதத்திற்கு உற்பத்தி சுருதி கூறியிருக்கின்றது. சேதனத்திற்கு வேறாகிய யாவும் அநித்தியமாம். ஆதலால் வேதம் நித்திய மன்று; க்ஷணிகமு மன்று. சிருஷ்டியின் ஆதிகாலத்தில் சர்வஞ்ஞ ஈசுவரனது சங்கற்ப மாத்திரத்தால் வேதத்தின் உற்பத்தி யுண்டாயிருக்கின்றது. ஆதலால் சுவாசத்தைப் போல அநாயாசமாக ஈசுவரன் வேதத்தை யுண்டு பண்ணினார். நையாயிகமதத்தில் பாரத முதலியவற்றைப் போல வேதம் பௌருஷேயமாம். வேதாந்தமதத்தில் பாரத முதலியவற்றைப்போல ஈசுவரரூப புருஷனாலாக்கப்பட்டதாகலின் பௌருஷேயமாம். ஆனால் சர்வஞ்ஞர்களாகிய வியாசர் முதலியோர் எல்லாச் சிருட்டிகளினும் பாரத முதலியவற்றைச் செய்திருக்கின்றனர். ஆண்டு எங்ஙனம் முன் சர்க்கத்தில் (சிருஷ்டியில்) ஒழுங்கு இருந்ததோ அங்ஙனமே பாரத முதலியன பின் சர்க்கத்தினும் உண்டாமென்னும் நியமமில்லை. ஆனால் தனதிஷ்டப்படி பாரத முதலியவற்றின் ஒழுங்கினைச் செய்திருக்கின்றனர். வேதத்தின் ஒழுங்கு விலக்ஷணமாகாது. ஆனால் முன் சர்க்கத்தின் ஒழுங்கினை நினைத்துப் பின் சர்க்கத்தில் முன்கற்பத்துக்குச் சமானமான ஒழுங்கினை யுடையதாக வேதத்தினை ஈசுவரன் சிருஷ்டித்திருக்கின்றனர். புருடனாற் செய்யப்படும் தன்மையாகிய பௌருஷேயத்

தன்மை வேதத்தில் பாரத முதலியவற்றின் சமானமாம் அந்நிய சர்க்கத்தினது ஒழுங்கின் நினைவின்றிப் புருடனு லாக்கப்படுந் தன்மை வடிவினதாகிய பௌருஷேயத் தன்மை பாரத முதலியவற்றின்க ணுளது; வேதத்திலின்று. வேதத்தில் முன் சர்க்கத்து ஒழுங்கினை ஸ்மரித்துப் புருஷனுலாக்கப்படுந்தன்மை யுளது. ஆதலால் வேதத்தின் ஒழுங்கு அநாதியாம்; வேதம் ஈசுவரனுகிய புருஷனு லாக்கப்பட்டதாம்; இதில் விரோதமின்று.

மூன்றவது பிரகாசம்
சத்தப்பிரமாண நிரூபணம்
முடிந்தது.

ஓம் தத்ஸத்ப்ரஹ்மணேநமஃ.

நான்காவது பிரகாசம்.

உவமானப்பிரமாணநிரூபணம்.

௫௨. கிரமபங்கத்தின் அபிப்பிராய பூர்வகமான இரண்டு நியாயக் கிரமத்தான் உவமான உவமிதிகளின் இருவகைச் சொரூபம்.

நியாய வேதாந்தங்களின் எல்லா நூல்களினும், உவமான நிரூபணத்திற்குப் பின் சத்தம் நிரூபிக்கப்பட்டுளதெனினும், மூன்று பிரமாண வாதிகளாகிய சாங்கியர் முதலியோர் உவமானத்தை யங்கீகரிப்பதில்லை. பிரத்தியக்ஷம் அநுமானம் சத்தமென்னும் மூன்றனையும் யங்கீகரிக்கின்றனர். அவர்களுக்குபயோகமுள்ளபிரமாணங்களை முன்னர்ச் சொல்லவேண்டுமாகலின், சத்தப் பிரமாணத்தின்பின் உவமானம் நிரூபிக்கப்படுகின்றது. எவ்வொழுங்கான் சாஸ்திரங்களில் அதிகப் பிரமாணங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டுளவோ, அவ்வொழுங்காக இந்நூலில் பிரமாணம் நிரூபிக்கப்படுகின்றதாகலின், ஈண்டு வேறு சங்கதியி (தொடர்பி) ன் அபேக்ஷையில்லை.

உவமிதிப் பிரமையின் கரணம் உவமானப்பிரமாணமெனப்படும். நியாயக்கிரமமாம் உவமிதி உவமானங்களின் சொரூபம் இதுவாம்:—* சம்ஞியில் சம்ஞையினது வாச்சியத்தன்மையின் ஞானம் உவமிதியெனப்படும்; அதன் கரணமெனப்படும் வியாபாரமுடைய

---

* சொல்லின்பெயர் சம்ஞை; பொருளின்பெயர் சம்ஞி.

அசாதாரண காரணமெதுவோ, அது உவமானமெனப்படும். ஓர் க்ரவாசியாகியபுருஷன் கவயம் (ஆமா) என்னும் சொற்பொருளை யுணராதவனாய் ஆரணியத்தில் வசிக்கு மொருவனோடு கவய மெத் தன்மைத்தென்று கேட்க, அப்போது ஆவினையொக்கும் ஆமா வென்ற ஆரணிய புருடன் வாக்கியத்தைக் கேட்டு 'வாக்கியார்த்தத்தினை யநுபவித்து வனத்தில் ஆவினையொத்த ஆமாவைக் கண்டு, ஆவினை யொக்கும் ஆமா வென்னும் வாக்கியார்த்தத்தை ஸ்மரிக்கின்றான். அதன்பின் கண்டபசுவில் ஆமாவென்னும் சொற்பொருட் டன்மையை யறிகின்றான். ஆண்டுப் பசுவிசேடத்தில் ஆமாவென்னும் சொற்பொருட்டன்மை ஞானம் உவமிதியாம். ஆரணிய புருடனாலறிவிக்கப்பட்ட வாக்கியார்த்தத்தின் சத்தாநுபவம் கரணமாம்; ஆவினையொத்த பிண்டத்தைக் கண்டு வாக்கியார்த்தத்தை ஸ்மரித்தல் வியாபாரமாம்; ஆவையொத்த பிண்டத்தின் பிரத்தியக்ஷம் சம்ஸ்காரத்தின் உற்போதகமாயிருத்தலின் சககாரியாம். ஆதலால் வாக்கியார்த்தாநுபவம் உவமானமும்,வாக்கியார்த்த ஸ்மிருதி வியாபாரமுமாம்.எங்ஙனம் அவாய்நிலைமுதலியன சாத்தத்தின் சககாரிகளோ, அங்ஙனமே ஆவையொத்த பிண்டத்தின் பிரத்தியக்ஷம் உவமிதியின் சககாரியாம், உவமிதி பயன். இது சாம்பிரதாயிகமான நையாயிகர் மதம்.

நவீன நையாயிகர் இங்ஙனம் கூறுகின்றனர்:—சககாரியெனக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் ஆவையொத்த பிண்டத்தின் பிரத்தியக்ஷம் உவமானமாம். வாக்கியார்த்த ஸ்மிருதி வியாபார மாம். ஆமாவென்னும் பதத்தினது வாச்சியத்தன்மையின் ஞானம் உவமிதியாகிய பயனும். இம்மதத்தில் வாக்கியார்த்தத்தின் அநுபவம் காரணத்திற்குக் காரணமாயிருத்தலின் குலாலபிதாவைப்போல அந்நியதாசித்தமாம்(பிறிதோராற்றாற்பெறப்படுவதாம்). பொருள் இதுவாம்:—குலாலபிதா கடத்தினது சாமக்கிரியினும் புறமாதல் போல உவமிதி சாமக்கிரியினும் வாக்கியார்த் தாநுபவம் பாகிய (புற) மாம். இவ்விரண்டு மதங்களும் நையாயிகர்களுடையவாம். இவற்றில் அநேக சங்கை சமாதானமாகிய விசாரம் நியாய கௌஸ்துப முதலியவற்றில் எழுதப்பட்டுளது. சித்தாந்தத்தில் உபயோகமுடைய தன்றாகலின் அதனை யாம் எழுதவில்லை.

உவமிதி ஒப்புமை ஞானத்தால் உண்டாவதுபோல விதர்ம ஞானத்தாலும் உண்டாகின்றது. யாண்டுக் காண்டாமிருகமென்

னும் பதத்தின் வாச்சியத்தையறியாதவன் ஆரணியபுருஷனால் ஒட்டையின் விலக்ஷண தர்மமுள்ள கொம்போடுகூடிய மூக்கினையுடையது 'காண்டாமிருகம்' என்னும் பதத்தின் வாச்சியமாமென்னும் வாக்கியத்தைக் கேட்டு வாக்கியார்த்தானுபவமுண்டாகியபின்னர் வனத்திற்சென்று ஒட்டையின் விதர்மமான காண்டா * மிருகத்தின் பிரத்தியக்ஷத்திற்குப் பின் அதனிடத்துக் காண்டாமிருகமென்னும் பதத்தின் வாச்சியத்தன்மையை யறிகின்றான். பிருதிவியென்னும் பதத்தின் வாச்சியத்தை அறியாதான் ஜலம் முதலியவற்றின் வைதர்மியமுடையது பிருதிவியென்னுங் குருவாக்கியத்தைக்கேட்டு அதன் அர்த்தத்தை யனுபவித்து, ஜலாதிவைதர்மியமுடைய பதார்த்தத்தினைக் கண்டு, வாக்கியார்த்தத்தை ஸ்மரித்து அப்பதார்த்தத்தில் பிருதிவி யென்னும் பதத்தின் வாச்சியத்தன்மையை நிச்சயஞ் செய்கின்றான். விருத்த தர்மமுடையதனை விதர்மமென்பர். விருத்த தர்மத்தினை வைதர்மிய மென்பர். காண்டாமிருகத்தின்கண் ஒட்டையினும் விருத்த தர்மம் குறுகிய கழுத்து முதலியனவாம். பிருதிவியில் ஜல முதலியவற்றினும விருத்த தர்மம் கந்தமாம். இரண்டு உதாரணங்களினும் சாம்பிரதாயிகக்கிரமமாக வாக்கியார்த்தானுபவம் கரணமும், வாக்கியார்த்த ஸ்மிருதி வியாபாரமும், விருத்த தர்மமுடைய பதார்த்தத்தின் தரிசனம் சககாரியுமாம். நவீனக்கிரமமாக விருத்த தர்ம விசிஷ்ட பதார்த்தத்தின் பிரத்தியக்ஷம் கரணமும், வாக்கியார்த்த ஸ்மிருதி வியாபாரமும், வாக்கியார்த் தானுபவம் பாகியசாமக்கிரியுமாம். காண்டாமிருக பதத்தின் வாச்சியத்தன்மை ஞானமும் பிருதிவியென்னும் பதத்தின் வாச்சியத் தன்மை ஞானமும் உவமிதியாகிய பயனும். இவ்வாற்றான் நியாயமதத்தில் சம்ஞையின் வாச்சியத்தன்மை ஞானம் உவமானப் பிரமாணத்தின் பயனும். பிராசீனமதத்தில் வாக்கியார்த்தானுபவத்தை உவமானப் பிரமாணமென்பர். நவீன மதத்தில் ஒப்புமையடுத்த பிண்டதரிசனம் அல்லது வைதர்மிய விசிஷ்ட பிண்டதரிசனம் உவமானப் பிரமாணமா மென்பர்.

---

* மூக்கிற் கத்திபோன்ற வொரு கொம்புள்ள ஓர் மிருகம். இதனை வடநூலார் கட்கமிருக மென்பர்.

௫௫. வேதாந்தத்தின்படி உவமான உவமிதிகளின் சொரூபம்.

வேதாந்த மதத்தில் உவமிதி உவமானங்கட்கு வேறு சொரூபமாம்:—கிராமத்தில் கோவின் வியக்தியைக் காண்பவன் வனத்திற் சென்று கவயத்தைக் காணுங்கால் "இப்பசு ஆவொப்புமையுடையது" என்னும் பிரத்தியக்ஷம் உண்டாகின்றது; அதன்பின் என் ஆ இப்பசுவினை ஒத்தது என்னும் ஞானம் உண்டாகின்றது. ஆண்டுக் கவயத்தில் ஆவொப்புமையின் ஞானம் உவமானப் பிரமாணமெனப்படும்; ஆவிற் கவயத்தின் ஒப்புமை ஞானம் உவமிதியெனப்படும். இம்மதத்திலும் உவமிதியின் கரணமே உவமானமெனப்படுகின்றது. ஆனால் உவமிதியின் சொரூபமும் இலக்கணமும் வேறாம். ஆதலால் உவமானத்தின் இலக்கண வேற்றுமையின்றி சொரூபத்தின் வேற்றுமை சித்திக்கின்றது. நியாய மதத்திலோ சம்ஞியில் சம்ஞையின் வாச்சியத்தன்மை ஞானம் உவமிதி யெனப்படுகின்றது. வேதாந்த மதத்தில் ஒப்புமை ஞானத்தாற் றோன்றிய ஞானத்தினை உவமிதியென்பர். கவயத்தில் ஆவின் ஒப்புமை ஞானத்தால் ஆவில் கவயத்தின் ஒப்புமை ஞானம் ஜந்நியமாம். இவ்வாற்றான் உவமிதியின் இலக்கணம் நியாயமதத்தினும் வேறாம். அதன் கரணம் எதுவோ அது உவமானமெனப்படுகின்றது. சாதிருசிய ஞான ஜந்நிய ஞானமாகிய உவமிதி ஆவிற் கவயத்தின் ஒப்புமை ஞானமாம். அதன் கரணம் கவயத்தில் ஆவின் ஒப்புமை ஞானமாம். அதுவே உவமானமாம். இம்மத்தில் உவமானப் பிரமாணம் வியாபார மின்றியதாம். உவமானத்திற்குப் பின்னர் உவமிதியின் உற்பத்தியில் ஓர் வியாபாரமும் வாய்ப்பதில்லை. இம்மதத்தில் வைதர்மிய விசிஷ்ட ஞானத்தால் உவமிதி யங்கீகரிக்கப்படுகிறதில்லை; ஏனெனின் ஒப்புமை ஞானத்தாற் றோன்றிய ஞானத்தினையே உவமிதியென்பர்; பிறவற்றினை யன்று.

௫௬. விசாரசாகரத்தில் நியாயக்கிரமமாய் உவமிதியைச் சொல்லுதலின் அபிப்பிராயம்.

விசாரசாகரத்தில் நியாயக்கிரமமாக உவமிதியின் சொரூபம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதன் அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—

நியாயக் கிரமமாக உவமிதி உவமானங்களின் சொரூபத்தை அங்கீகரிக்கினும் அத்வைத சித்தாந்தத்திற்குக் கெடுதி யில்லை.

மாறுன நியாயக் கிரமத்தான் சித்தாந்தத்திற்கு அநுகூலமான உதாரணம் கிடைக்கின்றது. ஏனெனின் வைதர்மிய ஞானத்தான் உவமிதி நியாயமதத்திற் கொள்ளப்பட்டுளது. சித்தாந்தத்திற் கநுகூலமான அதன் உதாரணம் இதுவாம்:— "ஆன்ம பதத்தி னர்த்தம் எவ்வியல்பினது?" என்னும் வினவிற்குத் "தேக முதலியவற்றின் வைதர்மியமுடையது ஆன்மா" என்றுரைத்த குருவின்விடையைக்கொண்டு அநித்தியமும் அசுசியும் துக்க சொரூபமுமான தேகாதிகளினும் விதர்மமுடைய நித்திய சுத்த ஆநந்தரூபம் ஆன்ம பதத்தின் வாச்சியமாமென்று ஏகாந்தமான விடத்தில் விவேகிக்குங் காலத்து, மனதிற்கு ஆத்மா வோடு சையோகமுண்டாய் உவமிதிஞான முண்டாகின்றது. சாதிருசிய ஞானத்தாற்றோன்றிய ஞானத்தினையே உவமிதியென அங்கீகரிக்கின் ஆன்மாவில் எதற்கும் சாதிருசியம் (ஒப்புமை) இன்று. ஆகலின் ஜிஞ்ஞாசுவுக்கு (ஞான விருப்புடையோனுக்கு) அநுகூலமான உதாரணம் கிடைக்கிற தில்லை. அசங்கத்தன்மை முதலிய தர்மங்களான் ஆகாயத்தினை யொத்தது ஆன்மாவாமாகலின் ஆகாயத்தில் ஆன்மாவின் ஒப்புமை ஞானம் உவமானமாம்; ஆன்மாவில் ஆகாயத்தின் ஒப்புமை ஞானம் உவமிதியாம். ஜிஞ்ஞாசுவுக்கு அநுகூலமான இவ்வுதாரணம் சித்தாந்தத்தின் உவமிதிக்குச் சம்பவிக்குமாயினும், எவ்வதிகரணத்தில் எப்பதார்த்தத்தினது அபாவத்தின் ஞான முளதோ, ஆண்டு அபாவ ஞானத்தில் பிரம (மயக்க) புத்தி உண்டாத லின்றி, அவ்வதிகரணத்தில் அப்பதார்த்தத்தின் ஞானம் உண்டாகாது. எங்ஙனம்: ஆன்மாவில் கர்த்திருத்துவ முதலியவற்றின் அபாவ ஞானமுளதாக நியாயமுதலிய சாஸ்திரங்களைக் கேட்டும் முதல் ஞானத்தில் பிரமபுத்தி யுண்டாதலின்றிக் கர்த்தா போக்தா ஆன்மாவென்னும் ஞானம் நிகழாது. எவனுக்குத் வேதாந்தார்த்த நிச்சயஞ் செய்தும் நையாயிகர் முதலியோரது குசங்கத்தால் கர்த்தா போக்தா ஆன்மாவா மென்னு ஞான முண்டாகின்றதோ, ஆண்டு முதல் ஞானத்தில் பிரமபுத்தி யுண்டாகின்றது. முதல் ஞானத்தில் பிரமபுத்தி யுண்டாத லின்றி விரோதமுடைய ஞானம் நிகழாது. அப்பிரமபுத்தி பிரம (மயக்க) வடிவினதாகுக, அல்லீது உண்மை வடிவினதாகுக. இதில் ஆக்கிரகமில்லை. ஆனால் பிரமபுத்தியில் பிரமத்தன்மை நிச்சயம் வேண்டியதின்றென்பது ஆக்கிரகமாம். இவ்வாற்றான் எக்காலத்தில் குரு

வாக்கியங்களான் ஜிஞ்ஞாசுவுக்கு ஆகாயமுதலிய சகல பிரபஞ்சமும் கந்தருவ நகரம்போல் திருஷ்ட நஷ்ட (காணும்போதே யழியும்)சுபாவமுடையனவாம்; அவற்றின் விலக்ஷண சுபாவமுடையது ஆன்மா; ஆகாயமுதலியவற்றில் ஆன்மாவிற்குச் சிறிதும் ஒப்புமையின்றென்னும் திடநிச்சயமுண்டாகுங்காலத்தில் ஆகாயத்திற்கும் ஆன்மாவிற்கும் ஒப்புமை ஞானம் சம்பவியாதாகலின் உத்தமஜிஞ்ஞாசுவுக்கு அநுகூலமான சித்தாந்தத்தினது உவமிதியின்உதாரணம் கிடைக்காது.

ருரு. முற்கூறிய வேதாந்தக் கிரம நியாயக்கிரமங்களின் விலக்ஷணமான உவமிதி உவமானங்களின் இலக்கணம்.

முற்றும் நையாயிகக் கிரமத்தின் உவமிதியில் வித்துவேஷமு (விசேஷ வெறுப்பு) ண்டாகுமாயின் உவமிதிக்கு இவ்விலக்கணஞ் செய்துகொள்ளல் வேண்டும்:— சாதிரிசிய ஞானத்தாற் றோன்றிய ஞானம் அல்லது வைதர்மிய ஞானத்தாற் றோன்றிய ஞானம் என்னும் இரண்டனுள் யாதானு மொன்றுளதேல் அது உவமிதியெனப்படும். காண்டாமிருகத்தில் ஒட்டையின் வைதர்மிய ஞானத்தான் ஒட்டையில் காண்டாமிருகத்தின் வைதர்மிய ஞானம் உண்டாகின்றது. பிருதிவியில் ஜலத்தின் வைதர்மிய ஞானத்தால் ஜலத்தில் பிருதிவியின் வைதர்மிய ஞான முண்டாகின்றது. ஆதலால் ஒட்டையில் காண்டாமிருகத்தின் வைதர்மிய ஞானமும் ஜலத்திற் பிருதிவியின் வைதர்மிய ஞானமும் உவமிதியாம். அதன் கரணம் உவமான மெனப்படும். ஈண்டுக் காண்டாமிருகத்தில் ஒட்டையின் வைதர்மிய ஞானமும் பிருதிவியில் ஜலத்தின் வைதர்மிய ஞானமும் கரணமாகலின் உவமானமாம். விபரீதமாகவும் உவமான உவமிதித் தன்மை சம்பவிக்கின்றது. இந்திரிய சம்பந்தமுடையதில் சாதிருசிய ஞானம் உவமானமாம். இந்திரியத்தின் மறைபட்டதில் சாதிருசிய ஞானம் உவமிதியாம். அங்ஙனமே பிரபஞ்சத்தில் ஆத்மாவின் வைதர்மிய ஞானத்தால் ஆத்மாவில் பிரபஞ்சத்தின் வைதர்மிய ஞானம் உவமிதியாகின்றது. இவ்வாற்றான் சாதிருசிய ஞானஜந்நிய ஞானம் வைதர்மிய ஞானஜந்நிய ஞானம் என்னும் இரண்டனையும் உவமிதியாகக் கூறின் ஜிஞ்ஞாசுவுக்கு அநுகூலமான உதாரணம் சம்பவிக்கின்றது.

௫௧. வேதாந்த பரிபாஷையிலும் அதனுரையிலும் கூறியதன் கண்டனம்.

வேதாந்த பரிபாஷையில் சாதிருசியஞான ஜந்நிய ஞானமொன்றே உவமிதியின் இலக்கணமாகச்சொல்லப்பட்டது. அதன் உரையில் அந்நூலாசிரியர் புத்திரர் இரண்டாவது உவமிதியைக் கண்டித்தற்பொருட்டுக் கூறியிருத்தல்வருமாறு:—யாண்டுக் கமலத்தால் லோசன (நேத்திர) த்தை உவமிக்கின்றேன் என்றிவ்வாறு உவமான உவமேயத்தன்மை யுண்டாகின்றதோ, அவ்விடத்திற்றான் உவமானப்பிரமாண முண்டாகின்றது. வைதர்மியஞான முண்டாகுமிடத்து உவமான வுவமேயத்தன்மை யுண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் உவமானப் பிரமாணம் சம்பவியாது என்பதாம். அவரை இது கேட்டல் வேண்டும்:—வைதர்மிய ஞான ஜந்நிய உவமிதிக்கு எவ்வுதாரணங்கள் கூறப்பட்டனவோ, அவற்றில் உவமிதியினது விஷயத்தின் ஞானம் உவமானப் பிரமாணத்தா லுண்டாகிறதில்லையெனின், எப்பிரமாணத்தால் அவற்றின் ஞானம் உண்டாகின்றது? எப்பிரமாணத்தால் அவற்றின் ஞானத்தைக் கூறுவரோ அப் பிரமாணத்தானே சாதிருசிய ஞான ஜந்நிய உவமிதியினது விஷயத்தின் ஞானமும் உண்டாய்விடும். உவமானப் பிரமாணத்தினை பிரயோஜனத்தின் அபாவத்தால் அங்கீகரித்தல் வேண்டும். கவயத்தின் பிரத்தியக்ஷத்தில் ஆவின் சாதிருசியமோ பிரத்தியக்ஷம்; ஆனால் ஆவில் கவயத்தின் சாதிருசியம் பிரத்தியக்ஷமன்று. ஏனெனின், தர்மியோடு இந்திரியத்தின் சையோகமுண்டாகுமாயின், இந்திரிய சையுக்த தாதான்மிய சம்பந்தத்தால் சாதிருசிய தர்மத்தின் பிரத்தியக்ஷ முண்டாகும். ஆவடிவ தர்மியோடு இந்திரிய சையோகமின்மையால் ஆவில் கவயத்தின் சாதிருசியம் பிரத்தியக்ஷத்திற்கு விஷய மன்று. ஆதலால் ஆவில் கவயத்தின் சாதிருசிய ஞானத்திற்கு ஏதுவாகக் கவயத்தில் ஆவின் சாதிருசிய ஞான வடிவமாகிய உவமானப்பிரமாணம் வேண்டியதாயின், அங்ஙனமே காண்டாமிருகத்தில் ஒட்டையினது வைதர்மியத்தின் பிரத்தியக்ஷ ஞானமோவுளது; ஒட்டையினோடு இந்திரிய சையோக மின்மையால் ஒட்டையில் காண்டா மிருகத்தினது வைதர்மியத்தின் ஞானம் பிரத்தியக்ஷ வடிவமாகாது; அதற்கு ஏதுவாகக் காண்டாமிருகத்தில் ஒட்டையின் வைதர்மிய ஞானமாகிய உவமானமே பிரமாணமென்று அங்கீகரிக்கத் தக்கதாம். வேதாந்த பரிபாஷையின் உரையில் எந்த ஞானத்திற்குப் பின் உவமிக்

கின்றேனென்னும் தோற்றம் ஞாதாவு (அறிபவனு) க் குண்டாகின்றதோ, அந்த ஞானம் உவமிதியாம். வைதர்மிய ஞானத்தாற் றோன்றிய வைதர்மிய ஞானத்திற்குப் பின் உவமிக்கின்றேனென்னும் தோற்ற முண்டாகிறதில்லை. ஆதலால் உவமிதியன்றென வெழுதி யிருக்கின்றனர். அது பிசகு; ஏனெனின் 'முகத்தில் சந்திரனது சாதிருசியப் பிரத்தியக்ஷத்தின் பின்னர் முகத்தைச் சந்திரனோடு உவமிக்கின்றேனென்னும் தோற்ற முண்டாகின்றது. முகத்தில் சந்திரனது சாதிருசியத்தின் பிரத்தியக்ஷ ஞானமுளது. உவமிதியில்லை. ஆதலால் உவமிக்கின்றேன் என்னும் வியவகாரத்திற்கு விஷயம் உவமை யலங்காரமாம். யாண்டு உவமான உவமேயங்களுக்குச் சமான சிறப்புண்டாகின்றதோ ஆண்டு உவமையலங்காரம் சொல்லப்படுகின்றது. அலங்காரத்தின் சாமானிய லக்ஷணமும் உவமை முதலியவற்றின் விசேஷ லக்ஷணமும் அலங்காரசந்திரிகை முதலியவற்றிற் பிரசித்தமாம். அது கடினமும் உபயோகமின்றியதுமா மென்றறிந்து ஈண் டெழுதப்படவில்லை. ஆதலால் யாண்டு உவமிக்கின்றேன் என்னும் தோற்றமுண்டா கின்றதோ அதன்விஷயம் உவமிதி ஞானமன்று. ஆனால் சாதிருசிய ஞானஜந்நிய ஞான வைதர்மிய ஞான ஜந்நியஞானங்களில் உவமிதி சத்தம் பாரிபாஷிகமாம். எங்ஙனம் சந்தோகிரந்தங் (யாப்புநூல்) களில் ஐந்து ஆறு ஏழுகளில் பாணம் ரஸம் முனியென்னும் சொற்கள் பாரிபாஷிகமாயுளவோ, அங்ஙனமே உவமிதி சத்தமும் நியாய சாஸ்திர அத்வைத சாஸ்திரங்களில் வேறுவேறு பொருள்களில் பாரிபாஷிகமாம். ஆதலால் அத்வைத சாஸ்திரத்தில் சாதிருசியஞான ஜந்நிய ஞானத்தினைப் போல வைதர்மியஞான ஜந்நியஞானமும் உவமிதி சத்தத்தின் அர்த்தமாம்.

பேதத்தோடுகூடிய சமான தர்மத்தினைச் சாதிருசிய மென்பர். எங்ஙனம்: கவயத்தில் கோவின் பேதத்தோடுகூடிய சமான அவயவம் கவயத்திலுளது. அதுவே கோவின் சாதிருசியமாம். கோவின் சமான தர்மம் கோவிலுளது; பேதமில்லை. கோவின்பேதம் அசுவத்திலுளது; சமான தர்மமின்று. ஆதலால் சாதிருசியமில்லை. சந்திரனது பேதத்தோடுகூடிய சந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுந் தன்மை வடிவினதாகிய சமான தர்மம் முகத்திலுளது. அதுவே முகத்தில் சந்திரனது சாதிருசியமாம். இவ்வாற்றான் உவமான உவமேயங்களின் பேதத்தோடுகூடிய சமான தர்மமே சாதிருசிய பதத்தின்

பொருளாம். சிலர் சாதிருசிய மென்பது ஓர் பின்ன பதார்த்தம்; அது உவமான உவமேயங்களி லுள்ளது. உவமான உவமேயங்களி னது நிர்ணயிக்கப்பட்ட தர்மங்களின் வேறுமெனக் கூறுகின்றனர். அது நலமுடையதன்று. ஏனெனின், யாண்டு இரண்டு பதார்த்தங் களின் சமானதர்மம் அற்பமுளதோ, ஆண்டு அபகிருஷ்ட (தாழ்ந்த) சாதிருசியமெனப் படுகின்றது. சமான தர்மம் அதிகமுள்ள விடத்து உத்கிருஷ்ட (உயர்ந்த) சாதிருசியமெனப் படுகின்றது. இவ்வாற்றான் சமான தர்மத்தின் மிகுதி குறைவுகளாற் சாதிருசியத்தில் உத்கர்ஷ அபகர்ஷங் (உயர்வு தாழ்வு)க ளுண்டாகின்றன. நிர்ணயிக்கப்பட்ட தர்மங்களின் வேறான சாதிருசியமுள தாயின், பிராஹ்மணத் தன்மை முதலிய ஜாதியைப்போல அகண்டமாகும்; அதனிடத்து உத்கர்ஷ அபகர்ஷங்கள் பொருந்தா. ஆகலின் சமானதர்மம் சாதிருசியமா மென்னும் உதயநாசாரியர்மதம் சித்தாந்தத்தில் அங்கீகரிக்கத்தக்கதாம்.

௫௭. கரணத்தினது இலக்ஷணத்தின் நிர்ணயம்.

ஆனால் உவமிதிசத்தத்தின் பரிபாஷைக்கு நியாயமதத்திலும் அத்வைதமதத்திலும் பேதமுளது. உவமானசத்தத்தின் பொருள் இரண்டு மதத்திலும் பின்ன மன்று. ஏனெனின் உவமிதியின் கரணம் உவமான மெனப்படும். நியாயமதத்தில் கவயபதத்தின் வாச்சியத்தன்மையுணர்ச்சி உவமிதிபதத்தின் பாரிபாஷிகப்பொரு ளாம். அதன்கரணம் வாக்கியார்த்தாநுபவம், அல்லது சாதிருசிய விசிஷ்டபிண்டப் பிரத்தியக்ஷமாம். அத்வைத மதத்தில் சாதிரு சியஞான ஜந்நிய ஞானமும், வைதர்மிய ஞான ஜந்நிய ஞான மும் உவமிதிபதத்தின் பாரிபாஷிகப் பொருளாம். அதன்கரணம் சாதிருசிய ஞானமும் வைதர்மிய ஞானமு மாம். இவ்வாற்றான் உவமிதி சத்தத்திற்குப் பரிபாஷையில் பேதமுண்டு. அதன் வேறுபாட் டால் உவமானத்தின் பேதம் சித்த மாகின்றது. உவமான பதம் பாரிபாஷிக மன்று; ஆனால் யௌகிகமாம். வியாகரணத்தின்படி எப்பதம் அவயவப்பொருளை விடுகிறதில்லையோ, அது யௌகிகபத மெனப் படுகின்றது. ஈண்டு வியாகரணத்தின்படி உவமிதியின் கர ணம் உவமானபதத்தினது அவயவங்களின் பொருளாம். உவமான த்தால் உவமிதியின் உற்பத்தியில் வியாபாரமில்லை. ஆதலால் வியாபாரமுடைய காரணமே கரணமா மென்னும் நியம மில்லை.

ஆனுல் நிர்வியாபார காரணமும் கரணமாகின்றது. நியாயமத நிரூபணத்தின் பிரசங்கத்தில் வியாபாரமுடைய அசாதாரண காரணத்திற்கே கரணத்தன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கிற தாகலின், நிர்வியாபார காரணத்தில் கரணத்தன்மை சம்பவியாது. என்ருலும் சித்தாந்தமதத்தில் வியாபாரத்திற்கு வேருன அசாதாரண காரணத்திற்குக் கரணத்தன்மை சொல்லுதல் வேண்டும். வியாபாரமுடைய அசாதாரண காரணத்திற்கே கரணத்தன்மை யில்லை. எங்ஙனம் வியாபாரமுடையதென்று சொல்லுவதனுல் வியாபாரத்தில் கரணலக்ஷணம் செல்லாதோ, அங்ஙனமே வியாபாரத்திற்கு வேருனதென்று சொல்லுதலாலும் வியாபாரத்தில் கரணலக்ஷணம்செல்லாது. ஏனெனின், எங்ஙனம் வியாபாரத்தில் வியாபாரமுடைமை யில்லையோ, அங்ஙனமே வியாபாரத்தின்வேருதற்றன்மையும்வியாபாரத்திலில்லை. இவ்வாற்ருன் வியாபாரத்தின் வேருய அசாதாரண காரணம் கரணமெனப்படும். அது வியாபாரமின்றிய தாகுக, அல்லது வியாபாரமுடைய தாகுக. பிரத்தியக்ஷம் அநுமானம் சத்தம் என்னும் மூன்றுமோ பிரத்தியக்ஷப்பிரமை அநுமிதிப்பிரமை சாப்திப்பிரமைகளின் வியாபாரமுடைய காரணமாம். உவமானம் அர்த்தாபத்தி அநுபலப்தி யென்னும் மூன்றும் உவமிதி முதலிய பிரமையின் நிர்வியாபார காரணமாம். ஆதலால் சித்தாந்தத்தின்படி கரணலக்ஷணத்தில் வியாபாரமுடைய தென்னும் பதமுள்ள இடத்தில் வியாபாரத்திற்கு வேருனதென்று சொல்லுதல் வேண்டும். நியாயமதத்திலோகரணலக்ஷணத்திற்கு வியாபாரத்தில் அதிவியாப்தியை நீக்குதற் பொருட்டு வியாபார முடைய தென்னும் பதத்தினைச் சேர்க்க, அல்லது வியாபாரத்தின் வேருகியதென்னும் பதத்தினைச் சேர்க்க. இருவகையாலும் கரணலக்ஷணம் சம்பவிக்கும். ஏனெனின், நியாய மதத்தில் உவமிதிப் பிரமையின் கரணமாகிய உவமானப் பிரமாணத்தில் வாக்கியார்த்தஸ்மிருதிவியாபாரமாம். இது நியாயாநுசாரமான உவமான நிரூபணத்தில் முன் சொல்லப்பட்டது. ஆதலால் உவமிதியின் காரணமாகிய உவமானத்தில் வியாபாரமுடையதெனக் கூறினும் கரண லக்ஷணத்தின் அதி வியாப்தி யில்லை. அர்த்தாபத்தியை அநுமானத்தி லடங்கியதாக நையாயிகர் அங்கீகரித்திருக்கின்றனர். ஆதலால் அர்த்தாபத்தியில் பிரமையின் கரணத்தன்மை வடிவினதாகிய பிரமாணத் தன்மையை அங்கீகரியாமையால் அதில் கரணத்தன்மை வியவகாரத்தின்

அபேக்ஷையில்லை. அங்ஙனமே அபாவத்தின் பிரமையில் அநுப லப்தியைச்சககாரி(துணைக்)காரணமென்றே மதித்திருக்கின்றனர். பிரமைக்கரண வடிவினதாகிய பிரமாணத் தன்மையை அநுபலப்தி க்கு நையாயிகர் அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆனால் அபாவப் பிரமையில் அநுபலப்தியோடு கூடிய இந்திரிய முதலியவற்றிற்கே பிரமாணத் தன்மையை யங்கீகரிக்கின்றனர். ஆதலால் அநுபலப்தியினும் பிரமைக்கரணத்தன்மை வடிவினதாகிய பிரமாணத் தன்மையின் அங்கீகார மின்மையால் கரணத் தன்மை வியவகாரத்தின் அபே க்ஷையில்லை. ஈண்டு இது நிச்சயம்:—அர்த்தாபத்தி அநுபலப்திகளில் கரணத்தன்மை வியவகாரத்தில் இஷ்டமுளதாக, கரணத்தின் இல க்கணம் இல்லையாயின், கரண லக்ஷணத்தில் அவ்வியாப்தி தோஷ முண்டாம். அர்த்தாபத்தி அநுபலப்திகளில் பிரமாணத்தன்மை யுளதேல் கரணத்தன்மையின் அபேக்ஷ அவசியமுண்டாம். ஏனெனின், பிரமையின் கரணத்தைப் பிரமாணமென்பர். ஆத லால் பிரமாணத் தன்மையில் கரணத்தன்மையின் பிரவேச மிருத்த லின், கரணத் தன்மையின்றிப் பிரமாணத் தன்மை சம்பவியாது. நியாய மதத்தில் அர்த்தாபத்தி அநுபலப்திகளில் அந்தப் பிரமா ணத் தன்மையின் அங்கீகார மின்மையால் இரண்டினும் கரணத் தன்மை வியவகாரம் அபேக்ஷிக்கப் படுவதின்று. இவ்வாற்றான் கரணத்தன்மை யின்றிய அர்த்தாபத்தி அநுபலப்திகளில் கரண லக்ஷண மின்மையால் அவ்வியாப்தி தோஷ முண்டாகிறதில்லை. இவ்வாற்றான் நியாயமதத்தில் வியாபாரமுடைய அசாதாரண கார ணம் கரணமெனக் கூறினும் அவ்வியாப்தியில்லை. சித்தாந்தத்திலோ வியாபாரமுடையதாகக் கூறின் உவமான முதலிய மூன்று பிர மாணங்களினும் கரண லக்ஷணத்தின் அவ்வியாப்தி யுண்டாகின் றது. ஏனெனின், சித்தாந்த மதத்தில் இந்திரிய சம்பந்த முடைய கவயத்தில் கோவின் பிரத்தியக்ஷ வடிவினதாகிய சாதிருசிய (ஒப் புமை) ஞானம் உவமானப் பிரமாணமாம். மறைபட்டுள்ள (தூரத் துள்ள) கோவில் கவயத்தின் சாதிருசிய ஞானம் உவமிதிப் பிரமை யாம். அங்ஙனமே இந்திரிய சம்பந்த முடைய பசுவினுண்டாம் மறைபட்டுள்ள பசுவின் வைதர்மிய ஞானமோ உவமானப் பிர மாணமாம். மறைபட்டுள்ள பசுவினுண்டாம் இந்திரிய சம்பந்த முடைய பசுவின் வைதர்மிய ஞானம் உவமிதிப் பிரமையாம். இவ் வாறு உவமானத்தால் உவமிதியின் உற்பத்தியில் ஓர் வியாபார

மும் சம்பவிக்கிறதில்லை. உவமிதிப் பிரமையின் கரணத்தை உவ மானப் பிரமாண மென்பர். ஆதலால் உவமானப் பிரமாணத்தில் கரணத் தன்மை வியவகாரம் இஷ்டமாம். அங்ஙனமே அர்த்தா பத்தி அநுபலப்திகளிலும் பிரமாணத் தன்மையைக் கூறுவாம். ஆகலின் கரணத்தன்மை வியவகாரம் இஷ்டமாம்; வியாபாரத்தின் சம்பவமின்று. அதனால் உவமான அர்த்தாபத்தி அநுபலப்தி களில் கரண லக்ஷணத்தின் அவ்வியாப்தி யுண்டாகும். ஆதலால் கரணத்தின் இலக்கணத்தில் சித்தாந்தத்தின்படி வியாபாரமுடைய தென்னும் பதத்தை விட்டு, வியாபாரத்தின் வேறுபடவெனக் கூற வேண்டும். வேதாந்த பரிபாஷை யென்னும் நூலில் தர்மராஜர் வியாபாரமுடையஅசாதாரண(சிறப்புக்)காரணமென்றுகரணலக்ஷ ணம் கூறியிருக்கின்றார். அன்றியும் பிரமையின் கரணம் பிரமாண மென்று பிரமாணத்தின் இலக்ஷணம் கூறி யிருக்கின்றார். தர்மராஜ ருடைய புத்திரர் வேதாந்த பரிபாஷையின் உரையில் இங்ஙனம் கூறி யிருக்கின்றார்:—உவமிதியின் அசாதாரண காரணம் உவ மானம். அது வியாபார மின்றியதாம். அங்ஙனமே அர்த்தாபத்தி அநுபலப்திகளும் வியாபாரமின்றிய காரணங்களா மாகலின், உவ மான முதலிய மூன்றி னிலக்ஷணத்தில் வியாபாரத்தின் பிரவேச மில்லை. உவமிதிப் பிரமையின் வியாபாரமுடைய அசாதாரண கார ணம் உவமானமாம். உபபாதகத்தினது பிரமையின் வியாபார முடைய அசாதாரண காரணம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமாம். அபாவப் பிரமையின் வியாபார முடைய அசாதாரண காரணம் அநுபலப்திப் பிரமாணமாமென் றிவ்வாறு உவமான முதலிய மூன்றற்கும் வியாபார முடையதென்னும் பதம் பொருந்தியதாக இலக்ஷணத்தைச் செய்யின், மூன்றற்கும் வியாபார முடைமை யின்மையால், உவமான முதலியவற்றின் விசேஷ லக்ஷணம் சம்பவி யாததாகும். ஆகலின் வியாபார முடையதென்னும் பதமின்றியது விசேஷ லக்ஷணமாம். உவமிதிப் பிரமையின் அசாதாரணகாரணம் உவமான மெனப்படும். இவ்வாறே அர்த்தாபத்தி அநுபலப்தியின் இலக்ஷணத்திலும் வியாபாரமுடையதெனக் கூறலாகாது. ஆதலால் அசம்பவமின்று. இவ்வாறு தர்மராஜர் புத்திரர் உவமானப் பிர மாண முதலியவற்றின் விசேஷ லக்ஷணமோ பொருந்தும் வண் ணம் கூறுகின்றார். எந்தக் கரணலக்ஷணமும் அங்ஙனமே பிரமாண த்தின் சாமானிய லக்ஷணமும் மூலகாரரால் (தர்மராஜரால்) மூன்

கூறப்பட்டனவோ அவற்றின்கண் ஓர் வேற்றுமையுங் கூறினு ரில்லை. ஆகலின், அவர் புத்திரர் கூற்றிற் குறையுளது. ஏனெனின், கரண இலக்கணத்தில் விசேடத்தைக் கூறினல்லால் வியாபார முடைமையின் அபாவத்தால், உவமிதியின் கரணம் உவமானம், அர்த்தாபத்திப் பிரமையின் கரணம் அர்த்தாபத்தி, அபாவப் பிரமையின் கரணம் அநுபலப்தி என்னும் விவகாரம் உண்டாகலாகாது. அங்ஙனமே கரணத் தன்மையின் அபாவத்தால் உவமான முதலியவற்றில் பிரமாணத்தன்மை விவகாரமு மூண்டாகலாகாது. ஆகலின், மூலகாரரது கரண இலக்கணத்தில் வியாபார முடையது என்னும் பதத்திற்கு வியாபார மின்னமென் றுரைசெய்வதில் சர்வ இஷ்ட சித்தியு முண்டாகிறது. ஆகலின் மூலகாரரது கரண இலக்கணத்தில் வியாபாரமுடையது என்னும் பதத்திற்கு வேறு பொருள் செய்யாமையின் புத்திரர் கூற்றிற் குறை யுளது. நமது கிரமமாகவோ வியாபார மின்றிய உவமான முதலியவற்றினும் உவமிதி முதலிய பிரமைகளின் கரணத்தன்மை சம்பவிக்கின்றது. இவ்வாற்றான் பிரபஞ்சத்தில் பிரஹ்மத்தின் விதர்மத் தன்மையின் (வேற்றியல்பதாந் தன்மையின்) ஞானம் உபமானமாம். பிரபஞ்சத்தினும் விதர்மம் (வேற்றியல்புடையது) பிரஹ்மமா மென்பது உவமானப் பிரமாணத்தின் பயனாகிய உவமிதி ஞானமாம்.

நான்காவது பிரகாசம்
உவமானப்பிரமாண நிரூபணம்
முடிந்தது.

ஓம் தத்ஸத் ப்ரஹ்மணே நம:.

ஐந்தாவதுபிரகாசம்.

அர்த்தாபத்திப் பிரமாணம்.

ருஅ. நியாயமதத்தில் அர்த்தாபத்தியின் அங்கீகார மின்மையும், மூவகை அநுமானங்களின் வர்ணனமும்.

நையாயிகமதத்தில் முற்கூறிய நான்குமே பிரமாணங்களாம். வெதிரேகிய நுமானத்தில் அர்த்தாபத்திப்பிரமாணம் அடங்கும். சித்தாந்தத்தில் கேவல வெதிரேகியநுமானம் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை யாக

வின், அர்த்தாபத்தி வேறு பிரமாணமாம். கேவல வெதிரேகி அநு மானத்தின் பிரயோஜனம் அர்த்தாபத்தியாற் பெறப்படுகின்றது. எதில் அந்நுவயவியாப்திக்கு உதாரணங்கிடைக்காது சாத்தியாபாவத்தில் ஹேதுவபாவத்தினது வியாப்தியின் உதாரணம் கிடைக்கின்றதோ, அது கேவல வெதிரேகி யநுமான மெனப்படும். எங்ஙனம்:— பிருதிவி பிறவற்றின் வேறு; கந்தமுடைமையான் என்னுமிடத்து யாண்டுக் கந்த முடைமையுண்டோ, ஆண்டுப் பிறவற்றின் வேறுதற்றன்மை யுண்டு என்னும் அந்நுவய வியாப்திக்கு உதாரண மில்லை. ஏனெனின் பக்ஷத்தின் வேறானது திருஷ்டாந்தமாம். ஈண்டுப் பிருதிவிமுழுவதும் பக்ஷமாம். அதனின் வேறுயஜலமுதலியவற்றில் பிறவற்றின் வேறுதலும் கந்தமுமில்லை. ஆதலால் இது கேவல வெதிரேகி யநுமானமாம். யாண்டுப் பிறவற்றின் வேறுத லின்மை யுளதோ, ஆண்டுக் கந்தமின்மையுளது, ஜலத்திற்போல என்றிவ்வாறு சாத்தியா பாவத்தில் ஹேதுவின்மையின் வியாப்தி ஞானத்திற் கேதுவாகிய உடனிகழ்ச்சி யுணர்வு யாதோ, அது ஜலமுதலியவற்றி லுளதாம். ஆகலின் ஜலமுதலியன உதாரணமாம். வியாப்திஞானத்திற் கேதுவாகிய உடனிகழ்ச்சி யுணர்வு எதிலுளதோ, அது உதாரணமெனப்படும். அந்நுவயி அநுமானத்தில் எங்ஙனம் வியாப்பிய வியாபகத்தன்மையுளதோ, அங்ஙனமே அதனின் விபரீதம் (மாறுபட்டது) வெதிரேகியிலுளதாம். அந்நுவயியில் ஹேது வியாப்பியமும், சாத்தியம் வியாபகமுமாம். வெதிரேகியில் சாத்தியாபாவம் வியாப்பியமும், ஏதுவின் அபாவம் வியாபகமுமாம். ஆனல் ஈண்டு நையாயிகர்களின் இரண்டு மத முண்டு. சாத்தியா பாவத்தில் ஏதுவபாவத்தின் உடனிகழ்ச்சிக் காட்சியுண்டாகின்றது. ஆனல் ஹேது அபாவத்தின் வியாப்தியின் ஞானமும் சாத்தியாபாவத்திலுண்டாகின்றது. இப்பக்ஷத்தில் சில நையாயிகர் இத்தோஷங் கூறுகின்றனர்:— எந்தப்பதார்த்தத்தில் எதனது வியாப்தியின் ஞானமுளதோ அப்பதார்த்தமாகிய ஏதுவினல் அச்சாத்தியத்தின் அநுமிதி யுண்டாகின்றது. எப்பதார்த்தங்களுக் கொன்றற்கொன்று வியாப்பிய வியாபகத்தன்மை யறியப்படவில்லையோ, அவற்றிற் கொன்றற் கொன்று ஏது சாத்தியத் தன்மைகள் பொருந்தா. பிறவற்றின் வேறுத லின்மை கந்த மின்மைகளுக்கு வியாப்பிய வியாபகத்தன்மைகளும், கந்தம் பிறவற்றின் வேறுதலென்பவற்றிற்கு ஏது சாத்தியத்தன்மைகளும் கூறுதல் ஆச்சரியத்தை

யுண்டெண்ணுவதாம். ஆதலால் சாத்தியாபாவ ஏதுஅபாவங்களின் உடனிகழ்ச்சி யுணர்விலும் ஏதுவில் சாத்தியத்தின் வியாப்தி ஞான முண்டாகின்றது. அந்நுவயி வெதிரேகி யநுமானங்களுக்கு இத்துணையே பேதமாம்:— யாண்டு ஏது சாத்தியங்களின் உடனிகழ்ச்சி யுணர்வினல் ஏதுவில் வியாப்தியின் ஞானமுண்டாகின்றதோ, அது அந்நுவயி யநுமான மெனப்படும். யாண்டுச் சாத்தியாபாவத்தில் ஏதுஅபாவத்தின் உடனிகழ்ச்சி யுணர்வால் ஏதுவில் சாத்தியத்தின் வியாப்தி ஞான முண்டாகின்றதோ, அது வெதிரேகியநுமான மெனப்படும். சாத்தி யாபாவத்தில் ஏதுவபாவத்தின் வியாப்திஞானம் ஓரிடத்து முண்டாகிறதில்லை. யாண்டுச் சாத்தியாபாவத்தில் ஏதுஅபாவத்தின் வியாப்தி ஞானமுண்டாய் விடுகின்றதோ, ஆண்டுச் சாத்தியாபாவத்தால் ஏது அபாவத்தின் அநுமிதியே யுண்டாகின்றது. ஏதுவால் சாத்தியத்தின் அநுமிதி யுண்டாகிறதில்லை. ஏனெனின் வியாப்பிய ஞானத்தால் வியாப்பியத்தின் அநுமிதி யுண்டாமென்பது நியமம். முதற்பக்ஷம் பிராசீனரது; இரண்டாம் பக்ஷம் நவீனரது. அநுமானப் பிரகரணத்தில் நியாய நூலைப் படித்தலின்றிப் புத்தியின் பிரவேசம் உண்டாகாதாகலின் அநுமானத்தின் சில பொருளை யாம் விஸ்தாரமாக எழுதவில்லை. இவ்வாறு கேவல வெதிரேகி யநுமானத்திற்கு உதாரண முளது. யாண்டுச் சாத்தியாபாவ ஹேது அபாவங்களின் உடனிகழ்ச்சிக்கு உதாரணம் கிடைக்கவில்லையோ, அது கேவலாந்நுவயி அநுமான மெனப்படும். எங்ஙனம்:—கடம் பதசக்தியுடையது (சொல்லாற்றலுடையது); ஞேயத்தன்மையால்; படம்போல. ஈண்டுச் சாத்தியாபாவ ஏதுஅபாவங்களின் உடனிகழ்ச்சி ஓரிடத்தும்கிடைப்பதில்லை. நியாயமதத்தில் ஞேயத்தன்மையும் பதசக்தியும் எல்லாவற்றின் கண்ணுமுள. ஆகலின் அபாவங்களின் உடனிகழ்ச்சிக்கு உதாரணம் கிடைக்கவில்லை. யாண்டு இரண்டற்கும் உதாரணம் கிடைக்கின்றதோ, அது அந்நுவயவெதிரேகியநுமானமெனப்படும். இவ்வாறு பிரசித்த அநுமானமுளது. பர்வதம் வன்னியுடைத்து என்பதைப் பிரசித்தாநுமான மென்பர். ஈண்டு அந்நுவயத்தின் உடனிகழ்ச்சிக் குதாரணம் அடுக்களை, வெதிரேகத்தின் உடனிகழ்ச்சிக்கு உதாரணம் மடு. இவ்வாறு மூவகையநுமானம் நையாயிகர் கூறுவர்.

௫௯. வேதாந்தத்தின்படி ஒரே அந்நுவயி (அந்நுவயி வெதிரேகி) அநுமானமும், அர்த்தாபத்தியைக் கொள்ளுதலும்

வேதாந்தமதத்தில் கேவல வெதிரேகியின் பிரயோஜனம் அர்த்தாபத்தியினு லுண்டாகின்றது. பிறவற்றின் வேறுதலின்றிக் கந்தமுடைமை சம்பவியாது. ஆதலால் கந்த முடைமையின் அநுபபத்தி (சம்பவமின்மை) பிறவற்றின் வேறுதலைக் கற்பிக்கின்றது. இவ்வாற்றான் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணத்தால் கேவல வெதிரேகி பொருளின்றியதாம். கேவலாந்நுவயி அநுமான மென்பது ஒன்றில்லை. ஏனெனின், சகலபதார்த்தங்களும் பிரஹ்மத்திலில்லை. ஆதலால் வெதிரேகவுடனிகழ்ச்சிக்கு உதாரணம்பிரஹ்மத்தில் கிடைக்கின்றது. விருத்தி ஞானத்திற்கு விடயமாந்தன்மை வடிவினதாகிய ஞேயத்தன்மை பிரஹ்மத்தின்கணுளது. உளதாகவே அதன் அபாவம் பிரஹ்மத்தின்கண் பொருந்தாது. என்றாலும் ஞேயத்தன்மை முதலியன மித்தையாம். மித்தையாகிய பொருளும் அதன் அபாவமும் ஒரு அதிஷ்டானத்தி லிருக்கும். ஆதலால் எதனை நையாயிகர் அந்நுவய வெதிரேகி யென்பரோ, அதுவே அந்நுவயி யென்னும் ஒருவகை யநுமானமாம். இது வேதாந்தமதம். இம்மதத்தில் கேவல வெதிரேகி யநுமானத்தின் அங்கீகாரமில்லை; அர்த்தாபத்திப் பிரமாணம் அங்கீகாரமாம். விசாரித்துப்பார்க்கின் இரண்டனையும் அங்கீகரித்தல் வேண்டும். ஏனெனின், யாண்டு ஒரு பொருளினது ஞானத்தின் அநுவியவசாயம் பின்னமாகின்றதோ, ஆண்டு அப்பொருளினது ஞானத்தின் பிரமாணம் பின்னமாகின்றது. வியவசாய ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும் பிரமாணபேதமின்றி அநுவியவசாயத்தின் பேதமுண்டாகாது. ஓர் வன்னியின் பிரத்தியக்ஷ ஞான முண்டாகுமாயின், அப்போது வன்னியைச் சாக்ஷாத்கரிக்கின்றேன் என்னும் அநுவியவசாய முண்டாகின்றது. அநுமான ஜந்நியஞான முண்டாகுங் காலத்து, வன்னியை யநுமிக்கின்றேன் என்னும் அநுவியவசாயம் உண்டாகின்றது. சத்தத்தால் வன்னியின் ஞான முண்டாகுமிடத்து, வன்னியைச் சத்தத்தாலறிகின்றேன் என்னும் அநுவியவசாய முண்டாகின்றது. சூரியனிடத்துள்ள வன்னியின் சாதிருசிய ஞானமாகிய உவமானப் பிரமாணத்தால் சூரியனையொத்த வன்னியின் ஞான முண்டாகுமிடத்து,

சூரியனால் வன்னியை உவமிக்கின்றேனென்னும் அநுவியவசாயமுண்டாகின்றது. ஞானத்தின் ஞானத்தை அநுவியவசாயமென்பர். அநுவியவசாயத்திற்கு விஷயமாகும் ஞானமெதுவோ, அது வியவசாயமெனப்படும். இவ்வாறு வியவசாய ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும் பிரமாண பேதத்தால் அநுவியவசாயத்தின் பேத முண்டாகின்றது; ஒரு காலத்துக் கந்தத்தால் பிறவற்றின் வேறுதலைப் பிருதிவியின்கண் அநுமிக்கின்றேனென்று அநுவியவசாயமுண்டாகின்றது. ஒருகாலத்துக் கந்த அநுபபத்தியால் பிறவற்றின் வேறுதலைப் பிருவிதியிற் கற்பிக்கின்றேனென்று அநுவியவசாயமுண்டாகின்றது. யாண்டு அநுவியவ சாயத்திற்கு விஷயமாகிய வியவசாயம் அநுமானப்பிரமாண ஜந்நியமாகின்றதோ, ஆண்டு, முதல் அநுவியவசாயம் உண்டாகின்றது. யாண்டு அநுவியவசாயத்திற்கு விஷயமாகிய வியவசாயம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாண ஜந்நியமாகின்றதோ, ஆண்டு இரண்டாவது அநுவியவசாயம் உண்டாகின்றது. இவ்வாறு அநுவியவசாயத்தின் பேதத்தால் வியவசாயம் வேறுபடுதலின் வியவசாய ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும் அநுமானம் அர்த்தாபத்தியென்னும் இரண்டு மிருக்கின்றன. ஒன்றை யங்கீகரித்து மற்றொன்றை நிஷேதித்தல் பொருந்தாது. சப்தசக்திப் பிரகாசிகை முதலிய நூல்களில் அநுமானப் பிரமாணத்தால் சப்தப்பிரமாணத்தின் பேதம் அநுவியவசாயத்தின் பேதத்தானே பெறப்படுவதாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் பிரமாணபேதத்தின் சித்தியில் அநுவியவசாயத்தின் பேதம் பிரபல ஏதுவாம். இவ்வாற்றான் அர்த்தாபத்தி கேவலவேதிரேகி யநுமானமென்னு மிரண்டனையும் அங்கீகரித்தல் வேண்டும். யாண்டு விஷயத்தின் பிரகாசம் ஒரு பிரமாணத்தாற் பெறப்படுகின்றதோ, ஆண்டு வேறு பிரமாணத்தின் நிஷேத முண்டாகிறதில்லை. கேவல வெதிரேகியின் சொரூபம் சுருக்கமாய்க் காட்டப்பட் டிருக்கின்றது.

கூ0. அர்த்தாபத்திப் பிரமாண பிரமைகளின் சொரூப பேதமும், உதாரணமும்.

அர்த்தாபத்தியின் சொரூபம் இதுவாம்:—பிரத்தியக்ஷ மென்னுஞ்சொல் பிரமாணத்தையுஞ் பிரமையையும் அறிவிப்பதாதல் போல அர்த்தாபத்தி யென்னும் சொல்லும் பிரமாணமும் பிரமையுமாகிய இரண்டனையும் அறிவிப்பதாம். உபபாதக கற்பனைக்கு

ஏதுவாகிய உபபாத்திய ஞானத்தை அர்த்தாபத்திப் பிரமாண மென்பர். உபபாதக ஞானத்தை அர்த்தாபத்திப் பிரமை யென்பர். உபபாதகம் சம்பாதகம் (சம்பாதிப்பது) என்பன பரியாயச் சொற்கள். ஆதலால் விசாரசாகரத்தில் சம்பாதக ஞானத்தை அர்த்தாபத்தி யென்று கூறியிருக்கின்றது. அது விரோத மில்லை: எது இன்றி எது சம்பவியாதோ, அதற்கு அது * உபபாத்திய மெனப்படும். அது இராப் போஜனமின்றிப் பகலுண்ணும் புருஷனிடத்து ஸ்தூலத்தன்மை சம்பவியாதாகலின், இராப் போஜனத்திற்கு ஸ்தூலத்தன்மை உபபாத்தியமாதலாம். எதன் அபாவத்தால் எதன் அபாவ முண்டாகின்றதோ, அது அதற்கு உபபாதக மெனப் படும். அஃது, இராப்போஜனத்தின் அபாவத்தால் பகலுண்ணுதவனுக்கு ஸ்தூலத் தன்மையின் அபாவ முண்டாகின்றது, ஆதலால் இராத்திரி போஜனம் ஸ்தூலத் தன்மையின் உபபாதகமா மென்பது.

சங்கை:—இவ்வாற்றான் வியாபகத்திற்கு உபபாதகத் தன்மையும் வியாப்பியத்திற்கு உபபாத்தியத் தன்மையும் சித்தமாகின்றன. உபபாதக ஞானத்திற்கு ஏதுவாகிய உபபாத்திய ஞானம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமாம். இங்ஙனம் கூறுவதால் வியாபகஞானத்திற்கு ஏதுவாகிய வியாப்பிய ஞானம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாண மென்பது பெறப்படுகின்றது. இத்தன்மையது அநுமானப் பிரமாணமாம். அர்த்தாபத்திப் பிரமாணத்திற்கு அநுமானப் பிரமாணத்தினும் பேதம் தோற்றவில்லை.

உத்தரம்:—தூலத்தன்மை இராப் போஜனத்தின் வியாப்பியமாம், தூலத்தன்மை யுடையவன் தேவதத்தன் என்றும் இரண்டு ஞானமுமுண்டாய் யாண்டு இராப் போஜனத்தின் ஞானமுண்டாகின்றதோ, ஆண்டு அது அநுமிதி ஞானமாம். பகலுண்ணுத புருஷனிடத்து இராத்திரி போஜனமின்றி ஸ்தூலத்தன்மை சம்பவியாதென்னும் ஞானத்திற்குப் பின்னுண்டாகும் இராத்திரி போஜனத்தின் ஞானம் அர்த்தாபத்திப் பிரமையாம். இக்காரணத்தானே முதற்கிரமப்படி இராத்திரி போஜனத்தினது ஞானத்தின் பின் தூலத்தன்மையினால் இராத்திரி போஜனத்தை அநுமிக்கின்றேன் என்னும் அநுவியவசாயமுண்டாகின்றது. இரண்டாவதுகிரமத்தின்

* உபாத்தியம் சம்பாத்தியம் (சம்பாதிக்கப்படுவது) என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்.

படி இராத்திரி போஜனத்தின் ஞானத்திற்குப்பின் தூலத்தன்மை சம்பவியாமையால் இராப் போஜனத்தைக் கற்பிக்கின்றேன் என்னும் அநுவியவசாயமுண்டாகின்றது. இவ்வாற்றான் உபபாத்திய அநுபபத்தி ஞானத்தால் உபபாதகத்தைக்கற்பித்தல் அர்த்தாபத்திப் பிரமை யெனப்படும். உபபாதக கற்பனைக்கு ஏதுவாகிய உபபாத்தியத்தின் அநுபபத்திஞானம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாண மெனப்படும். அர்த்தமாவது உபபாதக வஸ்து; அதன் ஆபத்தியாவது கற்பனையா மென்னும் அர்த்தத்தால் அர்த்தாபத்தி யென்னும் சொல் பிரமையை யறிவிப்பதாகின்றது. ஆண்டு அர்த்தத்தினது ஆபத்தி என்னும் * ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகையாம். அன்றியும் அர்த்தத்தின் ஆபத்தியை யுண்டாக்குவதென்னும் அன்மொழித் தொகையால் அர்த்தத்தின் கற்பனை எதனினின்றும் உண்டாகின்றதோ, அந்த உபபாத்தியத்தின் அநுபபத்தி ஞானமாகிய பிரமாணம் அர்த்தாபத்தி சப்தத்தின் பொருளாம். அர்த்தாபத்தி இருவகையாம்:—ஒன்று திருஷ்டார்த்தாபத்தி (காண்டலருத்தாபத்தி), மற்றொன்று சுருதார்த்தாபத்தி (கேள்வி யருத்தாபத்தி). யாண்டுத் திருஷ்டஉபபாத்தியத்தின்அநுபபத்தி ஞானத்தால்உபபாதகத்தின் கற்பனை யுண்டாகின்றதோ, ஆண்டுத் திருஷ்டார்த்தாபத்தி சொல்லப்படுகின்றது. எங்ஙனம்:—பகலுண்ணாதவனது தூலத்தில் உண்டாகும் இராத்திரி போஜனத்தின் ஞானம் திருஷ்டார்த்தா பத்தியாம்; உபபாத்தியமாகிய தூலத்தன்மை திருஷ்டமாகலின் யாண்டுச் சுருத உபபாத்தியத்தின் அநுபபத்தியின் ஞானத்தால் உபபாதகத்தின் கற்பனையுண்டாகின்றதோ, ஆண்டுச் சுருதார்த்தாபத்தி யெனப்படுகின்றது. எங்ஙனம்:— வீட்டி லில்லாத தேவதத்தன் ஜீவிக்கின்றான் என்னும் வாக்கியத்தைக் கேட்டு, வீட்டிற்கு வெளியிடத்தில் தேவதத்தனது இருப்பின்றி வீட்டிலில்லாத தேவதத்தனது ஜீவனம் பொருந்தாது. ஆதலால் வீட்டிலில்லாத தேவதத்தனது ஜீவனம் சம்பவியாமையால் வீட்டிற்குப் புறம்பே தேவதத்தனது இருப்புக் கற்பிக்கப்படுகின்றது. ஆண்டு வீட்டிலில்லாத தேவதத்தனது ஜீவனம் திருஷ்டமன்று; சுருதமாம். சுருத அர்த்தத்தின் அநுபபத்தியினால் உண்டாகும் உபபாதகத்தின் கற்பனை சுருதார்த்தாபத்திப் பிரமை யெனப்படுகின்றது. அதற்கு ஏதுவாகிய

* ஈண்டு அர்த்தாபத்தி யென்னும் சொல் ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகையால் பிரமையையும் அன்மொழித்தொகையால் பிரமாணத்தையும் உணர்த்துவதைக் காட்டுகின்றார்.

சுருதார்த்தத்தின் அநுபபத்தி ஞானம் சுருதார்த்தாபத்திப் பிரமாண மெனப்படும். ஈண்டு வீட்டிலில்லாத தேவதத்தனது ஜீவனம் உப பாத்தியமாம், வீட்டிற்குப் புறம்பிலிருத்தல் உபபாதகமாம். அபி தாநா நுபபத்தி அபிஹிதா நுபபத்தி யென்னும் வேறுபாட்டால் சுருதார்த்தாபத்தி இருவகைப்படும். 'துவாரம் (வாயில்)' அல்லது 'மூடு' என்றல் முதலிய விடங்களில் யாண்டு வாக்கியத்தின் ஏக தேசம் உச்சரிக்கப்பட்டு, ஏகதேச முச்சரிக்கப் படவில்லையோ, ஆண்டுச் சுருத பதத்தினது அர்த்தத்தின் அந்நுவயத்திற்குரிய அர்த்தத்தின் அத்தியாகார முண்டாகின்றது. அல்லது அந்நுவய த்திற்குரிய அர்த்தத்தை யறிவிக்கும் பத மெதுவோ, அதன் அத்தியாகார முண்டாகின்றது. இவற்றையே கிரமமாக அர்த்தாத்தி யாகார வாதம் சப்தாத்தியாகார வாதமென்று நூல்களில் கூறுவர். ஆனல் அர்த்தாத் தியாகாரத்தின் ஞானம் அல்லது பதாத்தியா காரத்தின் ஞானம் அந்நியப் பிரமாணத்தாற் சம்பவியாது; அர் த்தாபத்திப் பிரமாணத்தினு லுண்டாகின்றது. ஈண்டு அபிதாநாநுப பத்தி வடிவினதாகிய சுருதார்த்தா பத்தியுளது. ஏனெனின், அந்நுவய போதமாகிய பயனையுடைய சத்தப் பிரயோகத்தை அபிதானமென் பர். துவாரமென்றல் முதலிய சப்தப் பிரயோகமாகிய அபிதானத் திற்கு மூடுதலாகிய அர்த்தத்தின் அல்லது மூடுளென்னும் பதத்தின் அத்தியாகாரமின்றி அநுபபத்தி (சம்பவியாமை) யுளது. அல்லது இந்த இடத்தில் ஒரு பதார்த்தத்திற்கு இஷ்டமான வேறு பதார் த்தத்திலுள்ள அந்நுவயபோதத்தில் சொல்லுவோனுக்குள்ள தாற் பரியம் அபிதானமென்னும் சொல்லிற்குப் பொருளாம். துவாரமெ ன்னுமித்துணையேகூறின் ஆண்டுத்துவாரத்தின்செயப்படுபொருண் மையை நிரூபிக்குந் தன்மைச் சம்பந்தத்தால் மூடுதலந்நுவயபோதம் கேட்பவனுக் குண்டாக வேண்டுமென்று சொல்லுவான் கருத் தாகிய அபிதான மிருக்கின்றது. 'மூடு என்னும் இத்துணையே கூறின், ஆண்டும் முற்கூறிய சொல்லுவான் கருத்தாகிய அபிதான மிருக் கின்றது. சொல்லுவான் கருத்தாகிய அபிதானத்தின் அத்தியா காரமின்றி அநுபபத்தி யிருக்கின்றதாகலின் அபிதாநாநுபபத்தி யெனப்படுகின்றது. ஈண்டு அர்த்தத்தின் அத்தியாகாரம் அல்லது சத்தத்தின் அத்தியாகாரம் உபபாதகமாம். போதமாகிய பயனை யுடைய சத்தப் பிரயோகம் உபபாத்தியமாம், அல்லது முற்கூறிய தாற்பரியம் உபபாத்தியமாம். போதமாகிய பயனையுடைய சத்தப் பிரயோக மென்னும் உபபாத்தியத்தின் அநுபபத்தியினுல் அல்

லது தாற்பரியமாகிய உபபாத்தியத்தின் அநுபபத்தியினால் அர்த்தம் அல்லது சத்தமாகிய உபபாதகத்தின் கற்பனை யிருக்கின்றது. ஆதலால் அத்தியாகாரஞ் செய்யப்பட்ட அர்த்தத்தின் அல்லது சத்தத்தின் அபிதானுநுபபத்தியாகிய அர்த்தாபத்திப் பிரமாணத்தால் போத முண்டாகின்றது. யாண்டு முழுவாக்கியத்தின் அர்த்தமும் வேறு அர்த்தத்தைக் கற்பித்தலின்றி யநுபபன்னமா (பொருந்தாததா) கின்றதோ, ஆண்டு அபிகிதாநுபபத்தியாகிய சுருதார்த்தாபத்தி யுளது. எங்ஙனம்:—சுவர்க்ககாமன் யஜிக்கக்கடவன் என்னும் வாக்கியத்தின் அர்த்தம் அபூர்வ கற்பனை யின்றி அநுபபன்னமாம். ஆதலால் அபிகிதாநுபபத்தியாகிய சுருதார்த்தாபத்தி யுளது. ஈண்டு யாகத்திற்குச் சுவர்க்க சாதனத்தன்மை உபபாத்தியமாம். அதன் அநுபபத்தியால் உபபாதகம் அபூர்வத்தின் கற்பனையாம். சுவர்க்க சாதனத்தன்மை திருஷ்டமன்று; ஆனால் சுருதமாம். ஆதலால் சுருதார்த்தா பத்தியாம்.

சுக. அர்த்தாபத்தியின் ஜிஞ்ஞாசுவுக் கநுகூலமான உதாரணம்.

சுருதார்த்தா பத்தியின் ஜிஞ்ஞாசுவுக் கநுகூலமான உதாரணம், ஆத்மாவை யறிந்தவன் சோகத்தைக் கடக்கின்றா னென்பதாம். ஈண்டு ஞானத்தாற் சோகம் நீங்குதல் சுருதமாம். அது சோகத்தின் மித்தியாத் தன்மையின்றிச் சம்பவியாததாயிருத்தலின், ஞானத்தாற் சோகத்தின் நிவிருத்தி சம்பவியாமையால் பந்தத்தினது மித்தியாத்தன்மையின்கற்பனையுண்டாகின்றது. பந்தமித்தியாத்துவம் உபபாதகமாம்; ஞானத்தால் சோகநிவிருத்தி உபபாத்தியமாம். அது திருஷ்டமன்று; ஆனால் சுருதமாம. ஆதலால் சுருதார்த்தா பத்தியாம். அங்ஙனமே மகா வாக்கியங்களில் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதம் கேட்கப்படுகின்றது. அது உபாதியினாலாகிய பேதமாயின் கூடும்; சொரூபமாகப் பேதமாயின் கூடாது. ஆதலால் ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதம் சம்பவியாமையால் பேதத்தின் ஔபாதிகத்தன்மை (உபாதியினலாந் தன்மை) யுணர்ச்சி அர்த்தாபத்திப் பிரமாண ஜந்நியமாம். ஈண்டு ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதம் உபபாத்தியமாம். பேதத்தில் ஔபாதிகத்தன்மை உபபாதகமாம். எல்லா உபபாத்திய ஞானமும் பிரமாணமாம். உபபாதக ஞானம் பிரமையாம். ஈண்டு ஜீவப்பிரஹ்மங்களின் அபேதம் வித்துவான்களுக்குத் திருஷ்டமாம். அங்

நியர்களுக்குச் சுருதமாம். ஆதலால் இது திருஷ்டார்த்தாபத்தி சுருதார்த்தா பத்தி யென்னும் இரண்டற்கும் உதாரணமாம். யாண்டு வாக்கியத்தில் பதத்தின் அல்லது அர்த்தத்தின் அத்தியா கார மில்லையோ, அந்நியார்த்தத்தின் கற்பனையின்றி வாக்கியார் த்தத்தின் அநுபபத்தி யிருக்கின்றதோ (வாக்கியார்த்தம் சம்பவி க்கவில்லையோ), ஆண்டு அபிகிதாநுபபத்தியாகிய சுருதார்த்தாபத்தி யுண்டாகின்றது. ஆதலால் துவாரம் என்னும் ஒரு உதாரணத்தை விட அபிகிதாநுபபத்தியாகியசுருதார்த்தாநுபபத்தியின் உதாரணமு முளது. அங்ஙனமே வெள்ளியின் அதிகரணமாகிய சுத்தியில் வெள்ளியின் நிஷேதம் திருஷ்டமாம். அது வெள்ளியின் மித்தி யாத் தன்மையின்றிச் சம்பவியாதாகலின் நிஷேதத்தின் அநுப பத்தியால் இரஜதமித்தியாத் தன்மையின் கற்பனை யுண்டாகின் றது. இது திருஷ்டார்த்தா பத்திக்கு உதாரணமாம். ஈண்டு வெள்ளி யின் நிஷேதம் உபபாத்தியமும், மித்தியாத்தன்மை உபபாதகமு மாம். மனதின் விலயத்திற்குப்பின் நிர்விகற்ப சமாதிகாலத்தில் அத்விதீயப் பிரஹ்மமாத்திரம் எஞ்சி நிற்க, சகல அநாத்ம வஸ்து க்களின் அபாவமு முண்டாகின்றது. அவ்வநாத்ம வஸ்து மானஸ மாயின் மனதின் விலயத்தால் அதன் அபாவம் சம்பவிக்கும். மானஸமாகாவிடின் மனதின் இலயத்தால் அதன் அபாவ முண் டாகாது. ஏனெனின், மற்றொன்றன் விலயத்தால் மற்றொன்றன் அபாவமுண்டாகாதாகலின் மனதின்விலயத்தால் சகலத் துவைத த்தின் அபாவமும் சம்பவியாமையால் சகல துவைதமும் மனோ மாத்திரமாமென்னும் கற்பனை யுண்டாகின்றது. ஈண்டு மனதின் விலயத்தால் சகல துவைதத்தின் விலயமும் உபபாத்தியமாம். அதன் ஞானம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமாம். சகலத் துவைதத் திற்கும் மானஸத்தன்மை உபபாதகமாம். அதன் ஞானம் அர்த்தா பத்திப் பிரமையாம். ஈண்டு உபபாதகப் பிரமையின் அசாதாரண காரணம் அர்த்தாபத்திப் பிரமாணமாம். அது வியாபார மின்றியதா யிருக்கினும், அதனிடத்து உபபாதகப் பிரமையின் கரணத்தன்மை சம்பவிக்கின்றது. இது உவமான நிரூபணத்திற் கூறப்பட்டிருக் கின்றது.

ஐந்தாவது பிரகாசம்

அர்த்தாபத்திப் பிரமாண நிருபணம்

முடிந்தது.

தத்ஸத் ப்ரஹ்மணே நம:.

ஆறாவது பிரகாசம்

அநுபலப்திப் பிரமாணம்.

௬௨. அபாவத்தின் சாமானிய லக்ஷணமும் பேதமும்.

அநுபலப்திப் பிரமாணத்தால் அபாவத்தின் பிரமை யுண்டாகின்றதாகலின், அபாவப் பிரமையின் அசாதாரண காரணத்தை அநுபலப்திப்பிரமாணமென்பர். நியாய வேதாந்தங்களின் சம்ஸ்காரமின்றியவர் அபாவத்தின் சொரூபத்தை யறியாராகலின் முதலில் அபாவத்தின் சொருபத்தைக் கூறுவாம். நிஷேதமுக ஞானத்திற்கு விஷயமாவது, அல்லது பிரதியோகியின் அபேக்ஷையோடு கூடிய ஞானத்திற்கு விஷயமாவது எதுவோ, அது அபாவமெனப்படும். முதலிலக்கணம் பிராசீனமதத்தது. நவீன மதத்தில் துவம்ஸமும் பிராக பாவமும் ந என்னும் சொல்லாற் றோன்றும் ஞானத்திற்கு விஷயமாகா. இவ்வர்த்தம் மேற்றெளிவாகும். இதனால் இரண்டாவது இலக்கணம் சொல்லப்பட்டது. பிரதியோகியை விட்டு அபாவ ஞான முண்டாகாதாகலின், எல்லா அபாவங்களும் பிரதியோகியின் அபேக்ஷையோடு கூடிய ஞானத்திற்கு விஷயமாவனவாம். அபாவத்தைப்போலச் சம்பந்தமும் சாதிருசியமும் பிரதியோகியி னபேக்ஷயின்றிய ஞானத்திற்கு விஷயமாகாது பிரதியோகியின் அபேக்ஷையுடைய ஞானத்திற்கு விஷயமாம். அவற்றில் அபாவத்தி னிலக்கணம் செல்லுகின்றது. என்றாலும் சம்பந்த சாதிருசியங்களின்பிரதியோகித் தன்மையினும் அபாவத்தின்பிரதியோகித் தன்மை விலக்ஷணமாம். அது நியாயநூல்களில் அபாவாபாவவடிவத்தன்மையாகிய அபாவத்தினதுபிரயோகித்தன்மையின் சொரூபமாக ஆசாரியர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இத்தன்மைத்தாய பிரதியோகித்தன்மை சம்பந்த சாதிருசியங்களுக்கில்லை. ஆதலால் சம்பந்த சாதிருசியங்களின் பிரதியோகித் தன்மைக்கு விலக்ஷணமான பிரதியோகித்தன்மை யுடையது எதற்குப் பிரதியோகி யாகின்றதோ, அஃது அபாவமெனப்படும். ஸ்தூலக்கிரமம் இதுவாம்:—சம்பந்த சாதிருசியங்களுக்கு வேறாய்ப் பிரதியோகியின் அபேக்ஷையுடைய ஞானத்திற்கு விஷயமாவது யாதோ, அஃது அபாவமெனப்படும். அவ்வபாவம் சம்சர்க்காபாவம் அந்நி

யோந்நியாபாவமென இருவகைப்படும். அவற்றுள் அந்நியோந்நியாபாவமோ ஒரே விதமாம். சம்சர்க்காபாவம் பிராகபாவம், பிரத்துவம்சாபாவம், சாமயிகாபாவம், அத்தியந்தாபாவ மென்னும்பேதத்தால் நான்கு வகைப்படும். இவ்வாற்றான் நால்வகைச் சம்சர்க்காபாவமும் அந்நியோந்நியா பாவமும் சேர்ந்து அபாவம் ஐந்து வகையாம். கபாலத்தில் கடத்தின் உற்பத்திக்குமுன் கடத்தின் அபாவமிருக்கின்றது. பச்சையான கபாலத்தில் இரத்த வுருவம் உண்டாதற்கு முன் இரத்த வுருவத்தின் அபாவ மிருக்கின்றது; அது பிராகபாவமாம். கடத்தின் உற்பத்திக்குப்பின் தடிமுதலியவற்றா லுடைந்தகாலத்துக் கபாலத்தில் கடத்தின் அபாவமிருக்கின்றது; அது பிரத்தொம்ஸாபாவமாம். வெந்த கபாலத்தில் கருநிறத்தின் அபாவமுண்டாகின்றது; அது கருநிறததின் பிரத்துவம்ஸாபாவமாம். நையாயிக மதத்தில் பிரத்துவம்ஸாபாவம் ஸாதியும் (உற்பத்தி யுடையதும்) அநந்தமு (நாசமில்லாதது) மாம். ஏனெனின், கடத் துவம்ஸத்தின் உற்பத்தியோ தண்ட முதலியவற்றா லுண்டாகின்ற தென்பது அநுபவ சித்தமாம். துவம்ஸத்திற்குத் துவம்ஸம் சம்பவியாது. ஏனெனின் பிராகபாவம், பிரதியோகி, துவம்ஸம் என்னும் மூன்றனுள் ஒன்றன் அதிகரணகாலம் அவசியமுளதாம். பிராகபாவ துவம்ஸங்களின் அநாதார காலம் பிரதியோகிக்கு ஆதாரமாகின்றதென்பது நியமம். அவ்வாறு கடமுண்டாய் நாசமாவதற்கு முன் கடத்தின் பிராகபாவத் துவம்ஸங்களின் அநாதாரகால மிருக்கின்றது. ஏனெனின், பிராகபாவம் நாசமாய்விட்டது; கடத்தின் துவம்ஸ முண்டாகவில்லை. ஆதலாற் கடத்துவம்ஸத்தின் அநாதார காலமாம். அது கடத்தின் ஆதாரகாலமாம். கடத்துவம்ஸத்தின் துவம்ஸத்தை யங்கீகரிக்கின், கடத்துவம்ஸத்தினது துவம்சத்தின் அதிகரணகாலம் கடப்பிராகபாவ கடத்துவமஸங்களின் அநாதாரமாயிருத்தலான் கடத்தின் ஆதாரமாதல் வேண்டும். இவ்வாற்றான் துவம்ஸத்தின் துவம்ஸத்தை யங்கீகரிக்கின், பிரதியோகியின் எழுச்சி உண்டாதல் வேண்டும். இதனாற்றான் பிராகபாவத்தினை அநாதியென் றங்கீகரித்திருக்கின்றனர். ஸாதி (உற்பத்தியுடையது) என் றங்கீகரிக்கின் பிராகபாவத்தின் உற்பத்திக்கு முந்திய காலம் பிராகபாவத் துவம்ஸங்களின் அநாதாரமா யிருத்தலான் பிரதியோகியின் ஆதாரமாதல் வேண்டும். ஆதலால் பிராகபாவம் அநாதியும் ஸாந்தமு (அந்தமுடையது) மாம். துவம்ஸம் அநந்தமும் ஸாதியுமாம். பூதலமுதலியவற்றில்

யரண்டு ஓர்காலத்துக் கட முளதாகின்றதோ, ஆண்டுக் கடமில்லாத காலத்திற் கடத்தின் சாமயிகாபாவ முளதாகின்றது. ஓர்சமயத் திருப்பது யாதோ, அது சாமயிகாபாவமெனப்படும். வாயுவில் உரு வம் ஒருகாலத்து மிராது. ஆகலின் வாயுவில் உருவத்தின் அத்தியந் தாபாவ மிருக்கின்றது. கடத்தின் வேறாகிய பதார்த்தங்களிலுள்ள கடத்தின் பேதம் யாதோ, அது கடத்தின் அந்நியோந்நியாபாவ மாம். சாமயிகாபாவமோ ஸாதி ஸாந்தமாம் (ஆதியுடையதும்அந்த முடையதுமாம்). அத்தியந்தாபாவம் அந்நியோந்நியாபாவ மென் னும் இரண்டும் அநாதி அநந்தமாம். இவ்வாற்றான் ஐவகை யபாவ முண்டு.

௯௩. பிராசீன நியாயமதத்தில் அபாவங்களின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள விலக்ஷணத்தன்மையின் சாதகவுணர்ச்சி.

அவற்றின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள விலக்ஷணத் தன்மையின் சாதகமான விலக்ஷண வுணர்வைக் கூறுவாம்:—கபாலத்தில் கடத் தின் உற்பத்திக்குமுன் கபாலத்தில் கடமில்லையென்னும் உணர் ச்சி யுண்டாகின்றது. அதற்கு விஷயம் கடத்தின் பிராகபாவமாம். ஏனெனின், பிரதியோகியின உபாதான காரணத்தில் சாமயிகா பாவமும் அத்தியந்தாபாவமுமோ இரா வென்னும் பொருளை மேற் கூறுவாம். ஆனால் தனது பிரதியோகியின் உபாதானத்தை விட்டு வேறிடத்தில் இரண்டும் அபாவமாயிருக்கின்றன. ஆதலால் கபாலத்திற் கடமில்லையென்னும் உணர்விற்கு விஷயம் சாமயிகா பாவமும் அத்தியந்தாபாவமு மன்று. கடத்தின் உற்பத்திக்குமுன் துவம்சத்தின் சம்பவ மில்லை. ஏனெனின், துவம்சத்தின் பிரதி யோகி நிமித்தகாரண மாகின்றது. காரணத்திற்குமுன் காரியம் சம்பவியாதாகலின் கடத்தின் உற்பத்திற்குமுன், கபாலத்திற் கட மில்லையெனனும் உணர்விற்கு விஷயம் கடத் துவம்சமுமன்று. கட த்தின் அந்நியோந்நியாபாவம் கபாலத்தில் எப்போது மிருக்கினும், கபாலம் கடமன்றென்று அந்நியோந்நியாபாவத்தின் உணர்வுண் டாகின்றது; கபாலத்திற் கடமில்லையென்னும் அந்நியோந்நியா பாவத்தின் உணர்வுண்டாகிறதில்லை. இவ்வித வுணர்ச்சிக்கு யாது விஷயமோ அது பிராகபாவமெனப்படும். அங்ஙனமே தண்டமுத லியவற்றான் கடத்தின் அதரிசன முண்டாகுங் காலத்துக் கபாலத்

தில் கடமில்லையென்னு முணர்வுண்டாகின்றது. அவ்வுணர்விற்கு விஷயம் பிராகபாவமன்று. ஏனெனின், பிராகபர்வத்தின் நாசம் பிரதியோகி வடிவமாகின்றது. கடத்தின் உற்பத்திக்குப்பின் பிராகபாவத்தின் சம்பவமின்று. மூன்றபாவமெவையோ,அவற்றின் சம்பவமும் முற்கூறிய வண்ணஞ்சம்பவியாது. ஆதலால்தண்டமுதலியவற்றாற் றோன்றிய கடத்தின் அதரிசன காலத்தில் கபாலத்திற் கடமில்லையென்னும் உணர்வுண்டாகின்றது. அதற்கு விஷயம் பிரத்தோம்ஸாபாவமாம். இவ்வாற்றான் பிராகபாவமும் பிரத்துவம்சாபாவமும் ந என்னும் சொல்லாற் றோன்று முணர்ச்சிக்கு விஷயமாம். இது பிராசீனர் மதம்.

௯௪. நவீனநியாயமதத்தில் அபாவங்களின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள விலக்ஷணத்தன்மையின் சாதகவுணர்வு.

நவீனமதத்தில் பிரதியோகியின் உபாதான காரணத்திலும் அத்தியந்தாபாவ மிருக்கின்றது. ஏனெனின், அத்தியந்தாபாவத்திற்குப் பிரதியோகியோடு விரோதமிருக்கின்றது; பிறவற்றோடில்லை. யாண்டுப் பிரதியோகி யில்லையோ, ஆண்டு முழுவதும் அத்தியந்தாபாவமாகின்றது. ஆதலால் கடத்தின் உற்பத்திக்குமுன்னும் பிரதியோகியின் நாசகாலத்திலும பிரதியோகியின் அத்தியந்தாபாவ மிருத்தலான் கபாலத்திற் கடமில்லையென்னும் ஞானத்திற்கு விஷயம் அத்தியந்தாபாவமாம். இவ்வித வுணர்வால் பிராகபாவப் பிரத்துவம்சாபாவங்களின் சித்தி யுண்டாகிறதில்லை. ஆனால் கபாலத்தில் கடம் உண்டாகுமென்னும்உணர்வு கடத்தின் உற்பத்திக்கு முன் னுண்டாகின்றது. அதன் விஷயம் பிராகபாவமாம். கடம் துவம்ஸஞ்செய்யப்பட்டதென்னு முணர்வினுக்கு விஷயம் துவம்ஸமாம். இவ்வாற்றான் கடத்தினுற்பத்திக்கு முந்தியகாலத்தில் கடத்தின் அத்தியந்தாபாவம் பிராகபாவமென்னும் இரண்டும் இருக்கின்றன. அவற்றுள் கபாலத்தில் கடமில்லையென்னும் உணர்வுக்கு விஷயம் கபாலத்தில் கடத்தின் அத்தியந்தாபாவமாம். கபாலத்திற் கடமுண்டாமென்னும் உணர்விற்கு விஷயம் கபாலத்திற் கடத்தின் பிராகபாவமாம். அங்ஙனமே தண்டமுதலியவற்றாற் கபாலத்தில் கடத்தின் அதரிசனமுண்டாயின் அக்காலத்தும் கபாலத்திற் கடமில்லை; கபாலத்திற் கடம் துவம்ஸமாயிற்று என் றிவ்வாறு இரு

வகை யுணர்வுகளுண்டாகின்றன. அவற்றுள் முதலுணர்விற்கு விஷயம் கடத்தின் அத்தியந்தாபாவமும், இரண்டாவது உணர்விற்கு விஷயம் கபாலத்தில்கடத்தின் பிரத்துவம்ஸாபாவமுமாம். இவ்வாற்றன் நவீன மதத்தில் பிராகபாவப் பிரத்துவம்ஸாபாவங்கள் ந என்னும் சொல்லாற் றோன்றிய வுணர்விற்கு விடயமன்றாகலான் முத லிலக்கணம் பிராசீன மதத்தை யநுசரித்ததும், இரண்டாவ திலக்கணம் இருமதங்களை யநுசரித்ததுமாம். ஆதலால் இரண்டாவது இலக்கணமே செவ்விதாம்.

சூ௫. அபாவத்தின் இரண்டாவது இலக்கணமும் விலக்ஷண வுணர்வும்.

சம்பந்த சாதிருசியங்களுக்கு வேறாய் அந்நியத்தின் அபேக்ஷையுடைய வுணர்விற்கு விஷயம் எதுவோ, அஃது அபாவ மெனப்படும். இஃது இரண்டாவது இலக்கணமாம். பூதலத்திற் கடமில்லை யென்னும் உணர்வுக்கு விடயம் பிராகபாவமும் துவம்ஸமு மன்று. ஏனெனின் பிரதியோகியின் உபாதானத்தில் இரண்டு அபாவங்களுமிருக்கின்றன. கடாபாவத்தின் பிரதி யோகியாகிய கடத்தின் உபாதானம் பூதல மன்று. ஆதலால் முற்கூறிய வுணர்விற்கு விடயம் இரண்டபாவங்களு மன்று. அத்தியந்தாபாவமும் அந்நியோந்நியா பாவமுமோ நித்தியமாம். பூதலத்தில் கடாபாவம் அநித்தியமாம். ஆதலால் கடத்தின் சாமயிகாபாவமே முற்கூறிய பிரதீதி (உணர்வு)க்கு விஷயமாம். வாயுவில் உருவ மில்லையென்னும் உணர்வுக்கு விஷயம் கேவலம் அத்தியந்தாபாவமாம். அநந்தமா (நாச மில்லாததா) யிருத்தலான் பிராகபாவ மன்று; அநாதித் தன்மையால் துவம்ஸமு மன்று; எப்போது மிருத்தலான் சாமயிகாபாவ மன்று. ஆதலால் முற்கூறிய வுணர்வுக்கு விஷயம் அத்தியந்தாபாவமாம். அங்ஙனமே வாயு உருவமுடையதன்று என்னும் உணர்வுக்கு விஷயம் அந்நியோந்நியாபாவமாம். முற்கூறிய வுணர்வால் வாயுவில் உருவமுடையதின் பேதம் விளங்குகின்றது. அங்ஙனமே கடம் பட மன்று என்னும் உணர்வுக்கு விஷயம் அந்நியோந்நியாபாவமாம். அந்நியோந்நியாபாவத்தினையே பேதமென்பர்.

௬௬. அந்நியோந்நியாபாவ லக்ஷணமும், அதிற் சங்கை சமாதானமும்.

அபேதத்தை நிஷேதிக்கும் அபாவம் எதுவோ, அது அந்நியோந்நியாபாவ மெனப்படும். கடம் பட மன்று என்று கூறுதலாற் கடத்திற் படத்தினது அபேதத்தின் நிஷேத முண்டாகின்றது. ஆதலால் கடத்திற் படத்தினது அபேதத்தின் நிஷேதம் கடத்திற் படத்தின் அந்நியோந்நியாபாவமாம். ஏனெனின், ந என்னும் சொல்லின்றி எதனிடத்து எது தோற்றுகின்றதோ, அதன் நிஷேதம் ந என்னும் சொல்லா லுண்டாகின்றது. எங்ஙனம்: ந என்னும் சொலலின்றிய கடம் பட மென்னும் வாக்கியத்தான் நீலம் குடமென்றன் முதலியவற்றைப்போலப் படத்தில் குடத்தின் அபேதம் அல்லது குடத்தில் படத்தின் அபேதம் தோற்றுகின்றது. அவ்வபேதத்தின் நிஷேதம் ந என்னும் சொல்லா லுண்டாகின்றது. ஆனால் இத்துணைப் பேதமாம்:—எந்தப் பதத்தோடு ந என்னும் சொல்லின் சம்பந்த முண்டாகின்றதோ, அப்பதத்தினது அர்த்தத்தின் அபேதத்தினது நிஷேதம் உண்டாகின்றது. எங்ஙனம் :—கடம் பட மன்று என்னும் வாக்கியத்தில் படபதத்தோடு ந என்னும் சொல்லின் சம்பந்த மிருக்கின்றது. ஆண்டுக்கடத்தில் படபதத்தினது அர்த்தத்தின் அபேதம நிஷேதமாகின்றது. படம் கடமன்றுஎன்னும் வாக்கியத்தில் கடபதத்தோடு ந என்னும் பதத்தின் சம்பந்தமிருக்கின்றது. ஆண்டுக் கட பத அர்த்தத்தின் அபேத நிஷேதம் படத்தி லுண்டாகின்றது. இதனாற்றான் கடம் பட மன்று என்னும் வாக்கியத்தாற் றோற்றும் அந்நியோந்நியாபாவம் எதுவோ, அதற்குக் கடம் அநுயோகியும், படம் பிரதியோகியுமாம். அங்ஙனமே படம் கட மன்றென்னும் வாக்கியத்தாற் றோற்றும் அந்நியோந்நியாபாவத்திற்குப் படம் அநுயோகியும்கடம் பிரதியோகியுமாம். எதன்கண் அபாவ முண்டாகின்றதோ, அது அபாவத்தின் அநுயோகி யெனப்படும். எதன் அபாவமுண்டாகின்றதோ, அது பிரதியோகி யெனப்படும்.

சங்கை :— எதன் நிஷேதம் செய்யப்படுகின்றதோ அதற்கு அபாவம் சொல்லப்படுகின்றது. அதுவே அபாவத்தின் பிரதியோகி யெனப்படுகின்றது.முன் இவ்வாறுகூறப்பட்டிருக்கின்றது:—கடம் படமன்றென்னும் வாக்கியத்தான் கடத்தில் படத்தின் அபேதம்

நிஷேதிக்கப் படுகின்றது. படம் கட மன்றென்னும் வாக்கியத்தால் படத்தில் கடத்தின் அபேதம் நிஷேதிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் கடம் படம் அன்று என்னும் வாக்கியத்தாற் றோற்றிய அபாவத்தின் பிரதியோகி படத்தின் அபேதமாம்; பட மன்று. அங்ஙனமே படம் கட மன்றென்னும் வாக்கியத்தாற் றோற்றிய அபாவத்தின் பிரதியோகி கடத்தின் அபேதமாம்; கட மன்று. ஆதலால் இரண்டு வாக்கியங்களிலும் அபேதத்தின் நிஷேதம் கூறவே, படத்திலும் கடத்திலும் கிரமமாகப் பிரதியோகித் தன்மையைக் கூறுதலால் விரோதமுண்டாம்.

சமாதானம்:—அபேத மென்பது அசாதாரண தர்மத்தின் பெயர். எது தனது சொரூபத்திலன்றி எப்பதார்த்திலு மிராதோ, தன்னிடத்து மாத்திர மிருக்குமோ, அது தனது அசாதாரண தர்ம்ம மெனப்படும். கடத்தின் அபேதம் கடத்தின்கண்ணே யிருக்கும்; பிறவற்றில் இராது. ஆதலால் கடத்தின் அபேதம் கடத்தின் அசாதாரண தர்மமாம். அவ்வசாதாரண தர்மமாகிய அபேதமே சகல பதார்த்தங்களுக்கும் தம்மிலுள்ள சம்பந்தமாம். இவ்வாற்றான் சகல பதார்த்தங்களின் அசாதாரண தர்மமாகிய அபேத சம்பந்தம் தமது சொரூபத்தி லிருக்கின்றது. எந்தப் பதார்த்தத்தின் எந்தச் சம்பந்தம் எதன்கணிருக்கின்றதோ, அப்பதார்த்தம் அச் சம்பந்தத்தால் அதன்கணிருக்கின்றது. எங்ஙனம்: கடத்தின் சையோக சம்பந்தம் பூதலத்தி லிருக்கின், ஆண்டுச் சையோக சம்பந்தத்தால் பூதலத்தில் கட மிருக்கின்ற தென்னும் வியவகாரம் உண்டாகின்றது. ஆதலால் கடத்தின் சையோக சம்பந்தம் பூதலத்தில் இருக்கின்றது, சையோக சம்பந்தத்தால் பூதலத்திற் கட மிருக்கின்றது என்று சொல்லுதலில் அர்த்தபேத மில்லை. அங்ஙனமே சையோகசம்பந்தத்தால் பூதலத்திற் கடாபாவமிருக்கின்றது, பூதலத்தில் கட சையோகத்தின் அபாவ மிருக்கின்றது என்று கூறுதலிலும் பொருள் ஒன்றேயாம். இவ்வாறு படத்தில் அபேத சம்பந்தத்தால் கடாபாவமும், படத்தில் கடத்தினது அபேத சம்பந்தத்தின் அபாவமுமாகிய இரண்டும் ஒத்து உடனிகழ்வனவாயிருத்தலின் ஒரே பதார்த்தமாம். சமநியத (ஒத்துஉடனிகழும்,) அபாவங்கட்குப் பேத முண்டாகாது. எங்ஙனம்: கடத்தன்மை யத்தியந்தாபாவமும், கடாந்நியோந்நியாபாவமும் கடத்திற்கு வேறாய்ச் சகல பதார்த்தங்களினு மிருக்கின்றன. ஆனால் ஒரே அபாவத்தில்

கடத்துவாத்தியந்தாபாவத்தன்மையும் கடாந்நியோந்நியா பாவத் தன்மையுமாகிய இரண்டு தர்மங்க ளுள. ஒரே அபாவத்திற்குக் கடத்தன்மை கடமென இரண்டு பிரதியோகிகளுள. கடத்துவா த்தியந்தாபாவத்தன்மை வடிவால் எந்த அபாவத்திற்குக் கடத் தன்மை பிரதியோகியோ, அவ் வபாவத்திற்கே கடாந்நியோந்நி யாபாவத்தன்மை வடிவான் கடமும் பிரதியோகி யாம். எவ்வாற் ருன் ஒரே அபாவத்திறகு உருவபேதத்தால் இரண்டு பிரதியோகிக ளிருக்கின்றனவோ, அவ்வாற்ருன் உருவபேதத்தால் ஒரே அபாவத் திற்குப் பிரதியோகித்தன்மை யவச்சேதகமான இரண்டு சம்பந் தங்களுள. கடத்துவ அத்தியந்தாபாவத்தன்மை வடிவான் பிரதி யோகித்தன்மை யவச்சேதகமான சமவாய சம்பந்த முண்டு. கட அந்நியோந்நியா பாவத்தன்மை வடிவான் அவ்வபாவத்திற்கே பிரதியோகித்தன்மை யவச்சேதகமான சமவாய சம்பந்தம் உண்டு. இவ்வாற்ருல் பட முதலிய சகல பதார்த்தங்களிலும் உள்ள கடாபேதத்தின் அத்தியந்தா பாவமும் கடாந்நியோந்நியா பாவ மும்ஒன்ரும். அவ்வொருஅபாவத்தில்கடாபேத அத்தியந்தாபாவ த்தன்மை கடாந்நியோந்நியாபாவத்தன்மை யென்று இரண்டு தர் ம்மங்களுள. கடாபேத அத்தியந்தா பாவத்தன்மை வடிவான் அவ் வபாவத்திற்குக் கடாபேதம் பிரதியோகியாம். பிரதியோகித்தன் மை யவச்சேதகம் சொரூப சம்பந்தமாம். அந்நியோந்நியா பாவத் தன்மை வடிவான் அவ்வபாவத்திற்கே கடம் பிரதியோகியாம். பிரதியோகித்தன்மை யவச்சேதகம் அபேத சம்பந்தமாம். அவ் வபேத சம்பநதத்தினையே தாதாத்மிய மென்பர். அதன் வடிவாந் தன்மை (வியக்தித்தன்மை) யென்றுங்கூறுவர். இவ்வாற்ருன் கட த்தினது அபேத நிஷேதத்தின் பிரதியோகி கடம் என்று கூறு தலும் பொருந்தும்; விரோதமின்று.

ஈண்டு இது நிச்சயமாம்:—எந்த வாக்கியத்தால் ந என்னும் சொல்லின்றி எப்பதார்த்தத்தில் எச்சம்பந்தத்தால் எப்பதார்த் தம் தோற்றுகின்றதோ, ந என்னுஞ் சொல்லோடுகூடிய அவ்வா க்கியத்தால் அப்பதார்த்தத்தில் அச்சம்பந்தத்தால் அப்பதார்த்த த்தின் நிஷேதம் தோற்றுகின்றது. எங்ஙனம்: நீலம் குடமென் னும் வாக்கியத்தால் கட பதார்த்தத்தில் அபேத சம்பந்தத்தால் நீல பதார்த்தம் தோற்றுகின்றது. ஏனெனின், அபேத சம்பந்தத் தால் நீல விசிஷ்டம் குடமென்பது வாக்கியத்தின் பொருளாம்.

ந என்னும் சொல்லோடுகூடிய குடம் நீல மன்று என்னும் வாக்கியத்தான் அபேத சம்பந்தத்தினால் நீலத்தின் நிஷேதம் கடத்தில் தோற்றுகின்றது. அங்ஙனமே கடம் படமென்னும் வாக்கியத்தானும் ந என்னுஞ் சொல்லின்றிப் படப் பொருளில் அபேத சம்பந்தத்தான் கடபதார்த்தந் தோற்றுகின்றது. ஏனெனின் யாண்டு இரண்டு பதங்களினும் சமான வேற்றுமை யுளதாகின்றதோ, ஆண்டு ஒரு பதார்த்தத்தில் அபேத சம்பந்தத்தால் மற்றைய பதார்த்தத்தின் தோற்ற முண்டாமென்பது நியமம். நீலம் குடமென்னும் வாக்கியத்திற்போல குடம் படமென்னும் வாக்கியத்தினும் இரண்டு பதங்களும் சமான (ஒரு) வேற்றுமை யுடையன வாம. ஆகலின் ந என்னுஞ் சொல்லின்றிக் குடம் படமென்னும் வாக்கியத்தானும் பட பதார்த்தத்தில் அபேத சம்பந்தத்தால் குட பதார்த்தம் தோற்றுகின்றது. அபேத சம்பந்தத்தாற் பட பதார்த்தத்தில் குட பதார்த்தஞ் சம்பவியாதாயினும், ஒரு பதார்த்தத்தில் அபேத சம்பந்தத்தால் மற்றப் பதார்த்தம் தோற்றுதற்குச் சாமக்கிரி (சாதனம்) சமான வேற்றுமை யாம். அது கடம் படமென்னும் வாக்கியத்தினு முளது. ஆதலால் ந என்னுஞ் சொல்லின்றி கடம் பட மென்னும் வாக்கியத்தாற் பட பதார்த்தத்தில் அபேத சம்பந்தத்தாற் குட பதார்த்தந் தோற்றுகின்றது. ஆனால் பட பதார்த்தத்தில் அபேத சம்பந்தத்தால் உண்டாகுங் குடபதார்த்தத்தின் தோற்றம் பிரம (மயக்க) வடிவமாம்; பிரமை யன்று. ஆதலால் ந என்னுஞ் சொல்லின்றி யொரு பதார்த்தத்தில் எச் சம்பந்தத்தால் பிறபதார்த்தத்தின் றோற்றம் பிரமவடிவாகவேனும் பிரமை வடிவாகவேனும் உண்டாகின்றதோ, ஆண்டு ந என்னுஞ் சொல்லைச்சேர்க்கின் ஒரு பதார்த்தத்தில் அச் சம்பந்தத்தால் பிறபதார்த்தத்தின் நிஷேத முண்டாகின்றது. இவ்வாற்றான் ஒரு பதார்த்தத்தில்அபேதசம்பந்தத்தால்வேறுபதார்த்தத்தை நிஷேதிக்கும் அபாவம் அந்நியோந்நியாபாவமெனப்படுகின்றது.

௯௭. நவீனக்கிரமமாகச் சம்சர்க்காபாவத்தின் நான்குபேதமும், அவற்றி னிலக்கணமும், பரீக்ஷையும்.

அதனின் வேறாகிய அபாவமெதுவோ அதனைச் சம்சர்க்கா பாவமென்பர். சம்சர்க்காபாவம் பிராசீன மதத்தில் நான்குவகைப்

படும்:—அநாதி ஸாந்தமாகிய அபாவ மெதுவோ அது பிராகபாவ மெனப்படும். தனது பிரதியோகியின் உபாதான காரணத்தில் பிராகபாவ மிருக்கின்றது. எங்ஙனம்: கடத்தின் பிராகபாவத்திற்கு ப்பிரதியோகி கடம். அதன் உபாதான காரணமாகிய கபாலத்தில் கடத்தின் பிராகபாவ மிருக்கின்றது. கபாலத்தின் உற்பத்திக்கு முன்னும் கபாலத்தின் உபாதான காரணத்தில் கடத்தின் பிராகபாவ மிருக்கின்றது. இவ்வாற்றால் சிருஷ்டிக்குமுன் கடத்திற்குக் காரணமாகிய பரமாணு சமுதாயத்தில் கடத்தின் பிராகபாவ மிருக்கின்றது. பரமாணு கடங்களுக்கு இடையில் உள்ள துவியணுக முதற்கபாலமீறாயுள்ள அவயவிகள் எல்லாவற்றின் பிராகபாவமும் சிருஷ்டிக்குமுன் பரமாணுவி லிருக்கின்றன. இவ்வாற்றாற் பிராகபாவம் அநாதியும் (உற்பத்தியின்றியதும்) ஸாந்தமும் (அந்தமுடையதும்) ஆம். (அந்தமென்பது துவம்சத்திற்காம். அதனையே நாசமென்பர்.) கடத்தினது உற்பத்திக்குச் சாமக்கிரி எதுவோ, அதனால் கடத்தின் பிராகபாவத்திற்கு அந்தமுண்டாகின்றது. ஆதலால் கடத்தினது பிராகபாவத்தினந்தம் கடவடிவமேயாம். கடத்தினது பிராகபாவத்தின் துவம்சம் கடத்தினும் வேறன்று. பிரத்துவம்சாபாவம் அநந்தமும் கடம் ஸாந்தமுமாம். கடத்தினது பிராகபாவத்தின் துவம்சம் கடவடிவமாகுமாயின், பிரத்துவம்சாபாவமுஞ் ஸாந்தமாகும். பிரத்துவம்சாபாவம் அநந்தமென்னும் நியமத்திற்குப் பங்கமுண்டாம். என்றாலும் துவம்சம் நாசம் அந்தமென்பன பரியாயச் சொற்கள். அத்துவம்சம் இருவகையாம். ஒன்று பாவ பதார்த்தத்தின் நாச வடிவமான துவம்சம். மற்றையது அபாவத்தின் நாசவடிவமான துவம்சம். பாவபதார்த்தத்தின் நாசவடிவமான துவம்சமோ அபாவ வடிவமாம். அதனையே பிரத்துவம்சாபாவமென்பர். எங்ஙனம்: குட முதலிய பாவ பதார்த்தங்களின் நாசம் அபாவ வடிவமாம். அதனைப் பிரத்துவம்சாபாவமென்பர். அபாவ பதார்த்தத்தின் நாச வடிவினதாகிய துவம்சம் பாவரூபமாம். அதனைத் துவம்சப் பிரத்துவம்சமென்று கூறுகின்றனர். துவம்சாபாவம் பிரத்துவம்சாபாவமென்று கூறுவதில்லை. எங்ஙனம்: கடத்தின் பிராகபாவம் அபாவ பதார்த்தமாம். அதன் நாச வடிவினதாகிய துவம்சம் கடமாம். அது பாவரூபம். அதனைப் பிரத்துவம்சா பாவமென்று கூறுவதில்லை. ஆனால் கடப் பிராகபாவத்தின் நாசவடிவினதாகிய கடத்தைச் சுவப்பிராக

பாவத்தின் (தனது முன்னின்மையின்) துவம்சமென்றும் பிரத்து வம்சமென்றுமே கூறுவர். இவ்வாற்றான் துவம்சம் இருவகையின தாம் அவற்றுள் பாவரூப துவம்சமோ ஸாந்தமாம்; ஆனால் அபாவ ரூபத் துவம்சம் அநந்தமாம். ஆதலால் கடப்பிராகபாவத் துவம்ச மாகிய கடரூபமோ சாந்தமாம். அங்ஙனமாயினும் பிரத்துவம்சா பாவம் அநந்தமென்னும் நியமத்திற்குக் கேடில்லை. இவ்வாற்றான் அநாதி ஸாந்தமாகிய அபாவ மெதுவோ அது பிராகபாவமெனப் படுகின்றது. அநாதியபாவம் அத்தியந்தாபாவமுமாம்; ஆனால் அது ஸாந்த மன்று. ஸாந்த அபாவம சாமயிகாபாவமுமாம்; ஆனால் அது அநாதியன்று. வேதாந்தசித்தாந்தத்தில் அநாதிஸாந்தம் மாயை; அஃதபாவமன்று. ஆனால் அது ஜகத்தின் உபாதான காரணமாம் அது அபாவ வடிவ மாகுமாயின் அதற்கு உபாதான காரண த்தன்மைசம்பவியாது. ஏனெனின், கட முதலியவற்றின்உபாதான காரணமாகிய கபால முதலியன பாவரூபமாகவே யிருத்தல் பிர சித்தம். அபாவம் எதற்கும் உபாதான காரண மாகாது. ஆதலால் மாயை அபாவ ரூப மன்று; ஆனால் பாவ ரூபமாம். மாயை பாவ அபாவங்களுக்கு வேறான அநிர்வசனீயமாமாகலின் பாவ வடிவ த்தன்மையும் அதனிடத்துச் சம்பவியாது. அங்ஙனமாயினும் அபாவரூபம் மாயையன்றாகலின், பிராகபாவத்தி னிலக்கணத்தில் அபாவபதம் செல்லுதலால் மாயையில் பிராகபாவத்தின் இல க்கணம் செல்லாது. மாயை பாவரூபமன்றென்று சொல்லுதற்கு அபிப்பிராயம் இதுவாம்:—மூன்று காலத்திலும் எதற்குப் பாதம் உண்டாகிறதில்லையோ, அது பரமார்த்தசத்தென்றும் பாவமென்றும் சொல்லப்படும். அத்தன்மையது பிரஹ்மமாம்; மாயையன்று. ஏனெ னின், ஞானத்திற்குப் பிந்திய காலத்து மாயையின் பாதமுண்டா கின்றது. ஆதலால் பரமார்த்த சத்து ஸவரூபமான பாவமோ மாயையன்று. ஆயினும், விதிமுக வுணர்ச்சிக்கு எது விஷயமாகின் றதோ, அதுவும் சத்தென்றும் பாவமென்றும் சொல்லப்படுகின் றது; நிஷேத முகவுணர்ச்சிக்கு விஷயமாவது எதுவோ, அது அபாவ மெனப்படுகின்றது. நிஷேதமுகவுணர்ச்சிக்கு விஷயமாந் தன்மை மாயையிலின்று. ஆதலால் மாயையும் பாவரூபமாம்.

மாயை பிரகிருதி அவித்தை அஞ்ஞானம் என்பன பரியாயச்சொற் கள். அவித்தை அஞ்ஞானமென்னும் சொற்களில் அகாரம் நிஷேத வாசகமாம். ஆதலால் மாயையும் நிஷேத முகவுணர்ச்சிக்கு விஷய,

மாகுதலான், அபாவரூபமே யாமென்று சொல்லுதல் வேண்டும். அங்ஙனமாயினும், அகாரத்திற்கு நிஷேதமாத்திரம் பொருளன்று; ஆனால் விரோதமுடையது, பேதமுடையது, அற்பமென்பனவும் அகாரத்தின் பொருளாம். எங்ஙனம்: அதர்மமென்னும் சொல்லில் அகாரத்திற்கு விரோதமுடையது பொருளாம். தர்ம விரோதியினை அதர்மமென்பர். அப்பிராமணன் அநாசாரியனென்னுமிடத்து அகாரத்திற்குப் பேத முடையது பொருளாம். பிராமணனின் வேறானவன் ஆசாரியத்தன்மைக் குரியவனல்லனென்பது வாக்கியத்தின் பொருளாம். அநுதரை (உதரமிலி) தேவதத்தன் கன்னிகையென்னுமிடத்து அகாரத்திற்கு அற்ப மென்பது பொருள். அற்ப உதரமுடையவள் தேவதத்தன் கன்னிகையென்பது வாக்கியத்தின் பொருள். எங்ஙனம் இத்துணைத்தானங்களில் அகாரத்திற்கு நிஷேதப்பொரு ளின்றோ, அங்ஙனமே அவித்தை யஞ்ஞான மென்னும் சொற்களினும் அகாரத்திற்கு நிஷேதப் பொரு ளின்று; ஆனால் விரோதிப் பொருளுளது. மாயைக்கு ஞானத்தோடு கெடுக்கப்படுவது கெடுப்பதெனுந் தன்மை விரோதமுளது; அதனால், அதனை அஞ்ஞானமென்கின்றனர். மாயைகெடுக்கப்படுவது, ஞானம் கெடுப்பது. வேதாந்தவாக்கியத்தாற்றோன்றியபிரஹ்மாகாரவிருத்தியினை வித்தையென்பர். அது மாயையின் விரோதியாகலின் மாயையை அவித்தை யென்பர். மாயை, அஞ்ஞானம், அவித்தை யென்னுஞ் சொற்களின் வாச்சியமாயினும், அகாரத்திற்கு விரோதமுடையதென்பது பொருளாகுதலான் அது பாவரூபமாம். பாவரூபமும் பிரஹ்மத்தைப்போலப் பரமார்த்த சத்துரூபமன்று. ஆனால் விதிமுகவுணர்ச்சிக்கு விஷயமாகுதலான் வியாவகாரிக சத்துரூபமாம்.

பிராகபாவத்தின் இலக்கணத்தில் அபாவமென்னும் பதம் இராவிடின் மாயையில் இலக்கணத்தின் அதிவியாப்தி யுண்டாகின்றது. ஏனெனின், மாயை அநாதியும் ஸாந்தமுமாம். ஆதலால் அநாதி ஸாந்தமாகிய அபாவ மெதுவோ, அது பிராகபாவ மெனப்படுகின்றது. ஸாதி அநந்த அபாவ மெதுவோ அது பிரத்துவம்சாபாவ மெனப்படும். குட முதலியவற்றின் துவம்சம் தண்டமுதலியவற்றா லுண்டாகின்றது. ஆதலால் ஸாதியாம். அநந்தம் அதன்கண் யுக்தியோடு கூடியதாகவே யிருக்கின்றது. அநந்த அபாவம் பிரத்துவம்சாபாவமா மெனின் அத்தியந்தாபாவத்தில் அதி

வியாப்தி யுண்டாம். ஆதலால் பிரத்துவம்சாபாவத்தின் இலக்கண
த்தில் ஸாதியெனக் கூறல் வேண்டும். அத்தியந்தாபாவம் ஸாதி
யன்று; ஆனல் அநாதியாம். ஸாதியபாவத்தினைப் பிரத்துவம்சா
பாவமெனின் ஸாதியபாவம் சாமயிகாபாவமுமாம். ஆண்டு அதி
வியாப்தி யுண்டாம். சாமயிகாபாவம் அநந்த மன்று; ஸாந்தமாம்.
ஸாதி யநந்தத்தினைப் பிரத்துவம்சாபாவ மெனின் மோக்ஷத்தில்
அதிவியாப்தி யுண்டாம். ஏனெனின் மோக்ஷமும் உண்டாகுதலால்
ஸாதியும்,முக்தனுக்கு மீண்டுஞ் சம்சார முண்டாகாமையின் அநந்த
முமாம். ஆனல் மோக்ஷம பாவ ரூபமாம்; அபாவரூப மன்று.
ஆதலால் பிரத்துவம்சாபாவத்தி னிலக்கணத்தில் அபாவ மென்ப
தைக் கூறவேண்டும். அஞ்ஞானமும் அதன் காரியமும் நிவிரு
த்தியாதலே மோக்ஷ மென்பர். நிவிருத்தி யென்பது துவம்சத்திற்கா
மாகலின் மோக்ஷமும் அபாவ ரூபமாம். ஆகலின் பிரத்துவம்சா
பாவத்தி னிலக்கணத்தில் அபாவ பதத்தைச் சேர்க்காவிடினும்
மோக்ஷத்தில் அதிவியாப்தியாதி தோஷ மின்று. ஏனெனின், இல
க்கிய மல்லாததன்கண்ணும் இலக்கணஞ்செல்லுதலே அதிவியாப்தி
யென்பர். அஞ்ஞான தற்காரியங்களின் துவம்சம் மோக்ஷத்திற்கு
இலக்ஷியத்தன்மையாதல் வெளிப்படையேயாம். சகல நாசமும்
துவம்சாபாவத்தினது இலக்கணத்தின் இலக்கியமாம். சகல நாச
ங்களுக்கும் உள்ளடங்கியே காரியத்தோடு அஞ்ஞானம் நசித்தல்
வடிவினதாகிய மோக்ஷம் இருக்கின்றது. என்றாலும் கற்பிதத்தின்
நிவிருத்தி அதிஷ்டான வடிவமாம். அஞ்ஞானமும் அதன் காரிய
மும் கற்பிதமா மாகலின் அவற்றின் நிவிருத்தி அதிஷ்டானப்
பிரஹ்ம வடிவமாம். ஆதலால் அபாவரூபம் மோக்ஷ மன்று.
ஆனல் பிரஹ்மரூபமா யிருத்தலால் மோக்ஷம் பாவ ரூபமாம்.
அதன்கண் துவம்சத்தி னிலக்கணஞ் செல்லுமாயின் அதிவியாப்தி
யுண்டாம். ஆதலால் ஸாதி யநந்தமாகிய அபாவ மெதுவோ அது
பிரத்துவம்சாபாவ மெனப்படுகின்றது. உற்பத்தி நாசமுடைய
அபாவ மெதுவோ அது சாமயிகாபாவ மெனப்படுகின்றது.
யாண்டு ஒருகாலத்துப் பதார்த்த முளதாய் ஒருகாலத்து இல
தாகின்றதோ, ஆண்டுப் பதார்த்த சூனிய காலத்து அப்பதார்த்த
த்தின் சாமயிகாபாவ முண்டாகின்றது. எங்ஙனம்: பூதல முதலிய
வற்றிற் குட முதலியன ஓர் காலத்தி லுளவாய் ஓர் காலத்தி லில
வாகின்றன. ஆண்டுக் கட சூனியகால சம்பந்தமுடைய பூதல ஙக

லியவற்றில் கட முதலியவற்றின் சாமயிகாபாவமிருக்கின்றது.
சமய விசேஷத்தி லுண்டாய்ச் சமய விசேஷத்தில் நஷ்டமாவ
தெதுவோ அது சாமயிகாபாவ மெனப்படுகின்றது. பூதலத்தி
னின்றாங் கடத்தை வேறிடத்திற் கொண்டுபோயின், அப்போது
கடத்தினபாவம் பூதலத்திலுண்டாகின்றது. அப்பூதலத்திற்றானே
கடத்தைக் கொண்டுவரின், அப்போது கடத்தின் அபாவம் பூதல
த்தில்நஷ்டமாகின்றது. இவ்வாற்றாற்சாமயிகாபாவம்உற்பத்திநாச
முடையதாம். உற்பத்தியுடைய அபாவம் பிரத்துவம்சாபாவமா
கின்றமையால்ஆண்டு அதிவியாப்தி நீக்குதற்பொருட்டுச் சாமயிகா
பாவத்தின் இலக்கனத்தில் நாச மென்னும் பதஞ் சொல்லப்பட்
டிருக்கின்றது. பிரத்துவம்சாபாவமும் உற்பத்தியுடைய அபாவ
மாயினும் நாசமுடைய தன்று. ஆதலால் நாசமென்னும் பதத்தை
க்கூறின் அதிவியாப்தி தோஷமின்று. நாசமுடைய அபாவத்தை
ச் சாமயிகாபாவ மெனின் பிராகபாவத்தில் அதிவியாப்தி யுண்டா
கும். ஆதலால் சாமயிகாபாவத்தினிலக்கணத்தில் உற்பத்தியென்
னும் பதம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இலக்கணத்தில் உற்பத்தி
யென்னும் பதத்தின்பிரவேசத்தால்பிராகபாவத்தின்அதிவியாப்தி
யின்று. ஏனெனின், பிராகபாவத்தின் நாசமோ வுண்டாகின்றது.
ஆனால் அது அநாதியாயிருத்தலின் உற்பத்தியாகிறதில்லை. சாம
யிகாபாவத்தினிலக்கணத்தில் அபாவமென்னும் சொல்லைச் சேர்க்
காது, உற்பத்தி நாசமுடையதனைச் சாமயிகாபாவ மெனக் கூறின்,
கட முதலியவற்றில் அதிவியாப்தி யுண்டாம். ஏனெனின், கட
முதலியனவும் பூத பௌதிகமான அநேக பதார்த்தங்களும் உற்
பத்தி நாசமுடையனவாயிருக்கின்றன. அபாவ பதத்தின் பிரவேச
த்தால் கட முதலியவற்றிற்குப் பாவ ரூபத்துவம் இருத்தலான்,
அவற்றில் சாமயிகா பாவத்தினது இலக்ஷணத்தின் அதிவியாப்தி
யின்று. இவ்வாற்றாற் பூதல முதலியவற்றில் கட முதலியவற்றின்
உற்பத்தி நாசமுடைய அபாவம் சாமயிகாபாவமாம். அந்நியோந்நி
யாபாவத்திற்கு வேறாய் உற்பத்திநாசமின்றிய அபாவமெதுவோ,
அது அத்தியந்தாபாவ மெனப்படும். யாண்டு எக்காலத்திலும் எப்
பதார்த்த மிருப்பதில்லையோ, ஆண்டு அப்பதார்த்தத்தின் அத்திய
ந்தாபாவம் சொல்லப்படுகின்றது. எங்ஙனம்: வாயுவில் உருவம்
எக்காலத்து மிருப்பதில்லை; ஆண்டு உருவத்தின் அத்தியந்தாபாவ
மிருக்கின்றது. அங்ஙனமே கந்தமும் வாயுவில் எப்போது மிருப்பு